ANNA TODD

DE LA AUTOAREA SERIEI AFTER,
#1 BESTSELLER INTERNAȚIONAL ȘI
BESTSELLER NEW YORK TIMES

Cele mai strălucitoare STELE

PRIMUL VOLUM
DIN SERIA STARS

1,5 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad

TREI

ANNA TODD

Celebra autoare a fenomenului internațional AFTER revine cu un roman incitant despre o tânără aflată în căutarea dragostei și despre obstacolele pe care trebuie să le înfrunte.

Karina cunoaște bine realitatea dură a vieții militare. După o copilărie petrecută din garnizoană în garnizoană, ea a înțeles că soldații se întorc de pe front cu amintiri dureroase. De aceea a ales să se țină departe de armată, ducând o existență liniștită în căsuța ei. Dar n-a întors spatele familiei — nici tatălui său când a fost plecat în misiuni, nici fratelui său, Austin, în frecventele lui probleme cu legea.

Karina știe că trebuie să aibă grijă de ea și că nu poate repara întotdeauna ceea ce nu funcționează. Dar când purtarea lui Austin se înrăutățește și reacțiile tatălui său sunt tot mai dure, Karina simte că și ea începe să cedeze. Atunci intră în viața ei misteriosul Kael, un soldat atrăgător și serios — o carte închisă pe care e disperată să o deschidă.

wattpad sensation Imaginator 1D

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0550-2

ANNA TODD

Cele mai strălucitoare stele

A M

ANNA TODD

Cele mai strălucitoare STELE

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Foto copertă:
Unsplash/ © Gabriel Santiago

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Anca Baciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODD, ANNA
Cele mai strălucitoare stele / Anna Todd; trad. din engleză de Oana Dușmănescu. – București: Editura Trei, 2018.

ISBN 978-606-40-0550-2

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: The Brightest Stars
Autor: Anna Todd

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Playlist

One Last Time — Ariana Grande

Psycho — Post Malone (feat. Ty Dolla $ign)

Let Me Down Slowly — Alec Benjamin

Waves — Mr. Probz

Fake Love — BTS

To Build A Home — The Cinematic Orchestra

You Ougtha Know — Alanis Morissette

Ironic — Alanis Morissette

Bitter Sweet Symphony — The Verve

3AM — Matchbox Twenty

Call Out My Name — The Weekend

Try Me — The Weekend

Beautiful — Bazzi

Leave A Light On — Tom Walker

In the Dark — Camila Cabello

Legends — Kelsea Ballerini

Pentru Hugues de Saint Vincent, sper că poţi simţi pasiunea din această carte. Voi continua să te fac mândru de mine. Mi-e un dor cumplit de tine şi o să-ncerc să beau mai mult vin roşu, doar de dragul tău. <3 RIP

Capitolul unu

Karina, 2019

Vântul vâjâie prin cafenea de fiecare dată când vechea uşă de lemn se deschide scârţâind. E neobişnuit de frig pentru luna septembrie şi sunt destul de sigură că asta e un fel de pedeapsă din partea universului pentru că am acceptat întâlnirea cu el tocmai azi, dintre toate zilele posibile. Oare la ce mă gândeam?

De-abia am avut timp să-mi întind un pic de fard peste pungile de sub ochi. Şi hainele pe care le port — când au fost spălate ultima oară? Din nou, oare la ce mă gândeam?

Acum mă gândesc că mă doare capul şi nu sunt sigură că mai am vreun ibuprofen prin geantă. Mă mai gândesc şi că am fost inspirată când am ales cea mai apropiată masă de uşă, ca să pot s-o şterg repede, dacă n-o să am încotro. Locul ăsta din mijlocul cartierului Edgewood? Neutru şi deloc romantic. O altă alegere bună. Am fost aici doar de câteva ori, dar e cafeneaua mea preferată din toată Atlanta. Nu sunt multe locuri — numai zece mese —, deci cred că vor să încurajeze consumul rapid. Sunt şi câteva detalii demne de Instagram, cum ar fi peretele colorat şi faianţa alb cu negru din

spatele barmanilor, dar, una peste alta, e un loc destul de sobru. Cenuşiu auster şi beton peste tot. Se aude zgomotul blenderelor amestecând kale şi mai ştiu eu ce fructe sunt acum la modă.

Există o singură uşă, care scârţâie: o unică intrare, o unică ieşire. Mă uit la telefon şi-mi şterg palmele de rochia neagră.

Mă va îmbrăţişa? Îmi va strânge mâna?

Nu-mi pot imagina un gest atât de formal. Nu din partea lui. La naiba. M-am dat de ceasul morţii să mă aranjez şi el încă n-a sosit. Pentru a patra oară pe ziua de azi, simt cum panica mi se adună în coşul pieptului şi-mi dau seama că, de fiecare dată când îmi închipui întâlnirea noastră, îl văd aşa cum era în primul moment când l-am zărit. Nu ştiu care versiune a lui va apărea. Nu l-am mai văzut de astă-iarnă şi n-am nici cea mai vagă idee cine mai e. Şi, serios, oare am ştiut vreodată?

Poate că am cunoscut o singură versiune de-a lui — o formă strălucitoare şi goală a omului pe care-l aştept acum.

Presupun c-aş fi putut să-l evit pentru tot restul vieţii mele, dar gândul că nu-l voi mai vedea niciodată mi se pare mai rău decât faptul că mă aflu aici acum. Cel puţin pot să recunosc asta. Iată-mă aici, încălzindu-mi mâinile pe ceaşca de cafea, aşteptându-l să intre pe uşa asta care scârţâie după ce i-am jurat lui, mie însemi, cui m-a ascultat în ultimele câteva luni că eu niciodată nu voi...

Mai are cinci minute până când trebuie să ajungă, dar, dacă e acelaşi bărbat pe care mi-l amintesc eu, va veni cu întârziere şi cu o mutră încruntată.

Uşa se deschide şi intră o femeie. Are părul blond strâns ca un cuib în creştetul capului micuţ şi ţine un telefon lipit de obrazul ei roşu.

— Mă doare fix în cot, Howie. Rezolvă şi gata, se răsteşte ea şi-şi desprinde telefonul de ureche, cu un şir de înjurături.

Urăsc Atlanta. Oamenii de aici sunt cu toţii ca ea, irascibili şi mereu grăbiţi. N-a fost mereu aşa. Sau, mă rog, poate că a fost; eu însă nu am fost aşa. Dar lucrurile se schimbă. Iubeam acest oraş, mai

ales centrul său. Restaurantele sunt nemaipomenite şi perfecte pentru o gurmandă care trăieşte într-un orăşel — în fine, erau în sine un motiv de a mă muta aici. În Atlanta ai mereu ceva de făcut şi totul e deschis până mai târziu decât era în Ft. Benning. Dar cea mai mare atracţie pentru mine era faptul că nu mi se reamintea tot timpul de viaţa militară. Nu tu haine de camuflaj peste tot. Nu tu uniforme pe bărbaţii şi femeile care aşteaptă la coadă la film, la benzinărie sau la Dunkin Donuts. Oameni care vorbesc cu cuvinte normale, nu cu abrevieri. Şi o grămadă de tunsori nemilitare la care să te uiţi.

Iubeam Atlanta, dar el a schimbat asta.

Noi am schimbat asta.

Noi.

E prima oară când recunosc că am şi eu o vină pentru tot ce s-a întâmplat.

Capitolul doi

— Te holbezi.

Doar două cuvinte, dar se revarsă în mine şi peste mine, şocându-mi simţurile şi raţiunea. Şi totuşi, e şi acel calm care pare că mă învăluie de câte ori se iveşte în preajma mea. Ridic privirea ca să mă asigur că e el, deşi ştiu deja că aşa e. Fireşte, stă în faţa mea privindu-mă cu ochii lui de culoarea alunei, cercetând... aducându-şi aminte? Mi-aş dori să nu se uite aşa la mine. Încăperea mică e destul de aglomerată, dar mie nu mi se pare aşa. Îmi făcusem un scenariu clar pentru întâlnirea asta, dar el a perturbat totul şi acum mă simt descumpănită.

— Cum faci chestia asta? îl întreb. Nu te-am văzut intrând.

Mă gândesc îngrijorată că vorbesc de parcă l-aş acuza de ceva sau de parcă aş fi agitată, iar ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Totuşi mă-ntreb — cum poate să facă asta? Întotdeauna s-a priceput atât de bine să tacă, să se mişte nevăzut. O altă abilitate dobândită în armată, presupun.

Îi fac semn să se așeze. Se strecoară pe scaun și atunci îmi dau seama că are o ditamai barba. Liniile severe și precise îi mărginesc pomeții și maxilarul îi e acoperit de fire negre de păr. Asta e ceva nou. Sigur că e: întotdeauna a fost obligat să se conformeze regulilor. Părul trebuie să fie scurt și bine îngrijit. Mustața e permisă, dar numai dacă e tunsă regulamentar și nu crește peste buza de sus. Odată mi-a spus că vrea să-și lase mustață, dar l-am făcut să se răzgândească. Chiar și cu o față ca a lui, mustața ar arăta sinistru.

Ia meniul de pe masă. Cappuccino. Macchiato. Latte. Ciocolată albă. Neagră simplă. Când au devenit toate atât de complicate?

— Acum îți place cafeaua? îl întreb, fără să încerc să-mi ascund mirarea.

Scutură din cap.

— Nu.

Un zâmbet vag îi străbate chipul stoic, reamintindu-mi de toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de el. Acum o clipă, îmi era ușor să privesc în altă parte. Acum îmi e imposibil.

— Nu cafea, mă asigură el. Ceai.

Nu poartă geacă, desigur, iar mânecile cămășii sale de blugi sunt suflecate până deasupra coatelor. Tatuajul de pe antebraț se întrezărește și știu că dacă i-aș atinge acum pielea, m-ar arde. Sunt absolut convinsă că n-o să fac una ca asta, așa că ridic privirea, uitându-mă peste umărul lui. Cât mai departe de tatuaj. Cât mai departe de gândul acesta. E mai bine așa. Pentru amândoi. Încerc să mă concentrez la zgomotele din cafenea ca să mă obișnuiesc cu tăcerea lui. Am uitat cât de tulburătoare poate fi prezența lui.

E o minciună. N-am uitat. Voiam să uit, dar n-am putut.

O aud pe chelneriță apropiindu-se, tenișii ei scârțâie pe podeaua de beton. Are o voce mică, de șoricel și, când îi spune că e „musai obligatoriu" să-ncerce noua mocha cu mentă, izbucnesc în râs, știind cât de mult urăște toate chestiile mentolate, inclusiv pasta de dinți. Mă gândesc cum lăsa resturile roșietice de scorțișoară în chiuveta de la mine de-acasă și de câte ori ne-am ciondănit pe tema asta. Dacă

aş fi ignorat aceste nemulţumiri meschine. Dacă aş fi fost mai atentă la ceea ce se-ntâmpla cu adevărat, totul ar fi stat altfel.

Poate. Poate că nu. Sunt genul de persoană care şi-ar asuma vinovăţia pentru orice — în afară de asta. Nu pot fi sigură.

Nu vreau să ştiu.

Altă minciună.

Kael îi spune fetei că vrea un ceai negru simplu şi de data asta încerc să nu râd. E atât de previzibil.

— Ce e atât de amuzant? mă întreabă după ce chelneriţa pleacă.

— Nimic, zic eu şi schimb subiectul. Deci, ce mai faci?

Nu ştiu ce să spun ca să umplu întâlnirea asta la cafea. Ceea ce ştiu e că ne vom vedea şi mâine, dar pentru că a trebuit oricum să ajung astăzi în oraş, mi s-a părut o idee bună să organizez întâlnirea asta stânjenitoare fără public. O înmormântare nu e un loc potrivit pentru aşa ceva.

— Bine. Date fiind împrejurările, spune el şi-şi drege glasul.

— Mda, oftez, încercând să nu mă gândesc prea mult la ziua de mâine.

M-am priceput mereu să mă prefac că lumea nu arde-n flăcări în jurul meu. Bine, în ultimele câteva luni, am mai avut şi eu scăpări, dar ani întregi a fost a doua mea natură, un lucru pe care am început să-l fac între divorţul părinţilor mei şi absolvirea liceului. Uneori simt că familia mea dispare. Devine din ce în ce mai mică.

— Te simţi bine? mă întreabă el, cu o voce mai scăzută ca înainte.

O aud aşa cum o auzeam în nopţile acelea înăbuşitoare în care adormeam cu fereastra deschisă — toată camera era înrourată a doua zi de dimineaţă, iar trupurile noastre erau umede şi lipicioase. Îmi plăcea la nebunie pielea lui fierbinte când îmi treceam vârfurile degetelor peste conturul delicat al obrajilor săi. Chiar şi buzele îi erau calde, febrile uneori. Aerul sudic al Georgiei era atât de gros că aproape îi puteai simţi gustul, iar Kael era atât de fierbinte.

— *Hmm*, îşi drege el glasul şi mă trezesc din visare.

Ştiu la ce se gândeşte, îi pot citi pe chip la fel de clar cum poţi citi semnul luminos pe care scrie *But First, Coffee* şi care e prins pe peretele din spatele lui. Urăsc faptul că amintirile astea sunt cele pe care creierul meu le asociază cu el. Nu-mi uşurează deloc situaţia.

— Kare, îmi spune cu o voce blândă şi se-ntinde peste masă ca să-mi atingă mâna. Mi-o îndepărtez smucind-o atât de repede, încât ai crede că mă frige. E ciudat să mă gândesc la noi când eram împreună, cum nu mai ştiam unde se termină el şi unde încep eu. Eram atât de armonizaţi. Totul era atât de... diferit faţă de cum stau lucrurile acum. A existat o vreme când îmi rostea numele, pur şi simplu, iar eu îi oferearn tot ce-şi dorea. Mă gândesc la asta preţ de-o clipă. Cum îi ofeream acestui bărbat orice şi-ar fi dorit.

Credeam că începusem să-mi revin după despărţirea noastră, credeam că *trecusem mai departe*. Măcar cât să nu mă mai gândesc la felul în care-i suna vocea când trebuia să-l trezesc pentru antrenamentul fizic sau cum urla noaptea. Capul începe să mi se învârtă şi, dacă nu alung aceste amintiri din minte, ele mă vor sfâşia chiar aici, pe scaunul ăsta, în cafeneaua asta mică, fix sub ochii lui.

Mă silesc să dau din cap şi-mi iau paharul cu latte ca să mai câştig puţin timp şi să-mi adun curajul ca să vorbesc.

— Mda. Adică, mă cam pricep la înmormântări.

Nu îndrăznesc să-l privesc în faţă.

— N-ai fi putut face oricum nimic. Nu-mi spune că te-ai gândit că ai fi putut...

Se opreşte şi eu mă uit fix la ciobitura micuţă de pe cana mea. Îmi trec degetul peste ea.

— Karina. Uită-te la mine.

Clatin din cap — n-am chef să alunec în gaura asta neagră cu el. Nu am puterea asta.

— Mă simt bine. Serios.

Mă opresc şi-i privesc atentă chipul.

— Nu te uita aşa la mine. Sunt în regulă.

— Tu eşti întotdeauna în regulă.

Își trece mâna peste barbă și oftează, sprijinindu-se de spătarul de plastic al scaunului.

Nu e o întrebare și nici o afirmație, ci așa stau lucrurile. Are dreptate. Eu voi fi întotdeauna în regulă. Toată chestia asta cu *prefă-te până ieși la liman*? O stăpânesc de minune.

Am de ales?

Capitolul trei

Karina, 2017

Am avut baftă cu carul în privința slujbei. Nu trebuia să deschid salonul de masaj până la zece, așa că puteam dormi până mai târziu în majoritatea diminețiilor. Și puteam să și merg pe jos până acolo de la mine de-acasă, din capătul străzii — bonus! Îmi plăcea la nebunie strada aceea: magazinul de saltele, prăvălia de înghețată, salonul de manichiură și băcănia de dulciuri cu design vechi. Am economisit bani și uite-mă aici, la 20 de ani, pe străduța mea, în căsuța mea. Casa mea. Nu a tatei. A mea.

Plimbarea pe jos până la serviciu dura cinci minute — insuficient ca să fie interesantă. În principal, încercam să stau deoparte din calea mașinilor. Aleea era largă cât să-ncapă pe ea un pieton și o mașină în același timp. Mă rog, un Prius sau alt fel de mașină mică ar fi încăput la fix; din păcate, oamenii de aici au camionete masive, așa că aproape de fiecare dată mă lipeam de copacii care mărgineau aleea până când treceau.

Uneori îmi inventam povești în minte, un pic de adrenalină înainte să-mi încep tura. Povestea din ziua aceea îl avea ca personaj

central pe Bradley, patronul bărbos al magazinului de saltele de pe colţ. Bradley era un tip de treabă şi purta ceea ce ajunsesem să consider a fi uniforma tipului de treabă: cămaşă în carouri şi pantaloni kaki. Conducea un Ford alb şi muncea chiar mai mult ca mine. Treceam pe lângă el în fiecare dimineaţă, era acolo deja, la magazinul lui, înainte să-mi încep eu programul, la zece. Chiar când lucram în două schimburi sau de noapte îi vedeam camioneta albă parcată în fundul aleii.

Eram convinsă că Bradley era burlac. Nu pentru că n-ar fi fost dulce şi drăguţ, ci pentru că era întotdeauna singur. Dacă ar fi avut soţie sau copii, i-aş fi văzut măcar o dată în cele şase luni de când mă mutasem în partea aceasta a oraşului, dar nu. Nu conta dacă era ziua, seara sau în weekend — Bradley era întotdeauna singur.

Soarele strălucea, dar nici măcar o pasăre nu ciripea. Niciun camion de gunoi nu huruia. Niciun om nu-şi pornea maşina. Era o linişte bizară. Poate că de aceea Bradley părea şi mai ciudat în acea dimineaţă. M-am uitat din nou la el şi m-am întrebat de ce îşi pieptănase părul foarte deschis la culoare cu cărare la mijloc, de ce crezuse că era o idee bună să-şi expună atât de mult pielea capului. Dar de fapt voiam să ştiu unde se duce cu mocheta aceea rulată în spatele camionetei. Poate că văzusem prea multe episoade din CSI, dar nu ştie toată lumea că aşa scapi de un cadavru — îl înfăşori într-un covor vechi şi-l arunci la marginea oraşului? Exact când imaginaţia mea îl preschimba pe Bradley într-un criminal în serie, mi-a făcut prietenos cu mâna şi mi-a zâmbit cât se poate de sincer. Sau poate că se pricepea să fie fermecător şi, de fapt, avea de gând să...

Aproape c-am făcut pe mine când m-a strigat.

— Hei, Karina! A fost inundaţie!

Şi-a coborât buzele subţiri într-o expresie posomorâtă şi a făcut semn cu braţele în jur ca să arate cât e de supărat. M-am oprit şi mi-am dus mâna la ochi, ca să mi-i feresc de soare. Strălucea cu putere, arzător. Georgia era teribil de fierbinte. Credeam c-o să mă

obişnuiesc cu căldura după un an, dar nu. Tânjeam după răcoarea acelor seri petrecute în nordul Californiei.

— Am încercat să chem pe cineva de la compania de apă, dar deocamdată n-am avut noroc.

A dat din umeri şi a ridicat telefonul, ca dovadă.

— O, nu.

Am încercat să-i imit tonul supărat, dar, sincer, speram ca Mali să închidă pentru tot restul zilei. Nu dormisem prea mult cu o noapte înainte, aşa că mi-ar fi prins bine o oră în plus — sau douăzeci — de somn.

— O să-i sun în continuare, s-a oferit el.

Şi-a dus degetele la catarama curelei. Părea că deja e transpirat şi, când a ridicat covorul enorm din spatele camionetei, aproape că mi-am dorit să-l ajut.

— Mulţumesc, am zis. O să-i spun lui Mali.

Capitolul patru

Uşa era încuiată, luminile erau stinse — chiar şi becul de pe hol pe care de obicei îl ţineam aprins — şi înăuntru era extrem de frig. Am dat drumul încălzitoarelor pentru ulei şi am aprins lumânările din hol şi din două dintre camere.

Primul meu client era programat la zece şi jumătate. Elodie nu avea pe nimeni programat până la unsprezece. Încă sforăia când plecasem de acasă, ceea ce însemna că avea să dea buzna pe uşă la unşpe şi zece, zâmbind dulce şi scuzându-se în faţa clientului cu accentul ăla franţuzesc al ei atât de drăgălaş. Apoi avea să-şi vadă de treaba ei.

Elodie era unul dintre puţinii oameni din lumea asta pentru care aş fi făcut orice. Mai ales acum că era însărcinată. Aflase despre copil la numai două zile după ce soţul ei fusese trimis în Afghanistan. Chestia asta era ceva normal pe-aici. Am văzut asta la părinţii mei, la Elodie... aproape toată lumea din garnizoanele astea ştia că era o posibilitate. Nu doar o posibilitate. Mai degrabă o realitate când te măritai cu un militar.

Am încercat să nu mă mai gândesc. Aveam nevoie de nişte muzică în salon. Uram tăcerea. O convinsesem de curând pe Mali să mă lase să pun muzică mai bună în timp ce lucram. Nu mai puteam suporta încă o tură cu „melodii de relaxare" puse ore întregi. Sunetele adormitoare de cascade şi de valuri mă enervau groaznic. Mă şi ameţeau. Am deschis iPadul şi, în câteva secunde, trupa Banks ştergea amintirile acelei aiureli molatice şi visătoare. M-am dus la recepţie şi am pornit şi calculatorul. Peste nici două minute a intrat şi Mali, cu două pungi imense în mâinile ei micuţe.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat când i-am luat plasele din mâini.

— Ăăă, nimic. Nu mă saluţi? Nu mă-ntrebi *ce mai faci, Karina*? am zis râzând şi m-am îndreptat spre camera din spate.

Mâncarea din pungile alea mirosea grozav. Mali făcea cea mai bună mâncare thailandeză pe care o gustasem vreodată şi ne aducea mereu câte ceva lui Elodie şi mie. Ne răsfăţa aşa de cel puţin cinci ori pe săptămână. Micul avocado — aşa-i spunea Elodie burticii sale — voia numai tăieţei condimentaţi. Din cauza frunzelor de busuioc. Elodie devenise obsedată de ele de când rămăsese gravidă, astfel că le culegea de pe tăieţei şi le mesteca. Bebeluşii te pun să faci cele mai ciudate lucruri.

— Karina, a spus Mali. Ce mai faci? Pari tristă.

Asta era Mali. *Ce s-a întâmplat? Pari tristă.* Spunea direct ceea ce credea.

— Hei — sunt în regulă, am zis. Doar că nu m-am machiat.

Mi-am dat ochii peste cap, iar ea m-a atins pe obraz.

— Nu e asta, a zis.

Nu, nu era asta. Dar nu eram tristă. Şi nu-mi plăcea că masca îmi căzuse suficient de mult ca Mali să observe. Nu-mi plăcea asta deloc.

Capitolul cinci

S-a făcut zece şi jumătate şi clientul meu a venit la timp. Eram obişnuită cu punctualitatea lui, ca să nu mai vorbim de pielea lui delicată. Observasem că foloseşte uleiuri după duş şi asta îmi înlesnea munca — îi masam pielea deja moale. Muşchii îi erau mereu foarte încordaţi, mai ales în zona umerilor, aşadar bănuiam că stă toată ziua la birou. Nu era militar. Mi-am dat seama de asta după părul lui lung, ondulat la vârfuri.

Azi umerii îi erau atât de încordaţi, încât mă dureau degetele când am început să-i masez. Gemea — mulţi clienţi fac asta — şi scotea nişte sunete profunde şi răguşite în timp ce-i descâlceam nodurile din corp. Ora a trecut repede. A trebuit să-l bat pe umăr ca să-l trezesc când am terminat.

Clientul meu de la zece şi jumătate — îl chema Toby, dar mie îmi plăcea să-i spun zece şi jumătate — dădea bacşişuri frumoase şi păstra lucrurile în limitele decenţei. Cu excepţia acelei ocazii când m-a invitat în oraş. Elodie şi-a ieşit din minţi când i-am spus. Mi-a zis să-i spun lui Mali, dar nu voiam să fac mare caz când nu era momentul.

A acceptat refuzul meu — ceva neobişnuit din partea unui bărbat, ştiu. Oricum, de atunci nu mai dăduse prea multe semne că ar fi atras de mine, prin urmare bănuiam că între noi lucrurile erau în ordine.

Era 11:45 şi Elodie tot nu venise. De obicei, trimitea un mesaj dacă întârzia mai mult de cincisprezece minute. Bărbatul din sala de aşteptare era, probabil, nou, căci nu-l recunoşteam, iar eu nu uit niciodată un chip. Părea destul de răbdător. Mali însă nu. Mai avea vreo două minute şi urma s-o sune pe Elodie.

— Îl pot lua eu, dacă nu vine în cinci minute. O pot muta pe clienta următoare peste o oră, e Tina, i-am zis lui Mali.

Îi cunoştea pe majoritatea clienţilor care intrau şi ieşeau din salonul ei; ţinea minte numele lor, aşa cum eu ţineam minte feţele.

— Bine, bine. Dar prietena ta întârzie mereu, m-a certat ea.

Mali era cea mai de treabă femeie din lume, dar avea o fire vulcanică.

— E însărcinată, am spus eu, ca să-mi apăr prietena.

Mali şi-a dat ochii peste cap.

— Eu am cinci copii şi muncesc fără probleme.

— Touché.

M-am abţinut să nu râd şi i-am scris Tinei s-o întreb dacă poate veni la unu. Mi-a răspuns imediat cu un *da*, aşa cum ştiam că va face.

— Domnule, l-am strigat pe bărbatul din sala de aşteptare. Maseuza dumneavoastră întârzie deocamdată. Pot să vă preiau eu. Sau puteţi s-o aşteptaţi pe Elodie.

Nu ştiam dacă ţinea la şedinţa cu ea dintr-un motiv anume sau voia pur şi simplu un masaj. Acum că eram pe Yelp şi acceptam programări online, nu mai ştiam niciodată când un client voia un maseur anume.

S-a ridicat şi a venit la recepţie fără să spună nimic.

— E-n regulă? am întrebat.

A ezitat preţ de-o clipă, apoi a dat din cap. Bine...

— În ordine...

M-am uitat pe agendă. *Kael.* Ce nume ciudat.

— Urmați-mă, vă rog.

Practic, nu ni se aloca o cameră anume, dar eu aranjasem cea de-a doua încăpere exact după gustul meu, așa că pe aceasta o foloseam cel mai des. Nimeni nu o ocupa decât dacă nu avea încotro.

Îmi adusesem propriul dulăpior, propriile decorațiuni și mă străduiam s-o conving pe Mali să-mi dea voie să zugrăvesc pereții. Orice ar fi fost mai bine decât culoarea asta violet-închis. Nu era foarte relaxantă, în plus era monotonă și acoperea pereții acestei camere de vreo douăzeci de ani.

— Puteți să vă lăsați hainele pe umeraș sau pe scaun, i-am zis. Puteți să vă dezbrăcați cât doriți, cât să vă simțiți comod. Întindeți-vă pe masă cu fața în jos, iar eu mă-ntorc în două minute.

Clientul n-a scos o vorbă, s-a postat lângă scaun, scoțându-și tricoul gri peste cap. În mod categoric era soldat. Constituția lui solidă și capul aproape ras erau indicii clare în privința asta. Am trăit toată viața în garnizoane, așa că-mi dădeam seama. Și-a împăturit tricoul și l-a așezat pe scaun. Când a început să-și scoată pantalonii de trening, l-am lăsat să se dezbrace și am ieșit.

Capitolul șase

Mi-am scos telefonul din buzunarul halatului şi am citit primul rând al mesajului primit de la tata: **Ne vedem diseară. Estelle pregăteşte una dintre reţetele ei grozave!** Puteam enumera cel puţin o mie de lucruri pe care aş fi preferat să le fac, dar asta făceam noi trei — uneori patru — în fiecare marţi. Lipsisem de la o singură cină în familie de când mă mutasem, în urmă cu un an, şi asta se întâmplase când tata o dusese pe Estelle cu maşina noastră de vacanţă la ceremonia de absolvire a unei rude îndepărtate, aşa că, practic, nu eu eram cea care lipsise. Ei şi-au văzut de cina lor, în mica lor excursie, iar Elodie şi cu mine ne-am îndopat cu Domino's.

Nu i-am răspuns tatei, pentru că ştia că voi fi acolo la şapte. „Noua" mea mamă va fi în baie, ondulându-şi părul, şi cina nu va începe la fix, dar eu voi fi acolo. Ca întotdeauna.

Trecuseră trei minute de când îi spusesem clientului lui Elodie că mă voi întoarce, aşa că am tras draperia şi am intrat în cameră. Luminile erau difuze şi totul era scăldat într-o nuanţă violetă de la pereţii ăia hidoşi. Lumânările arseseră suficient de mult ca aerul să

se impregneze de mirosul curat de lămâiţă. Chiar şi după o noapte de nesomn, camera aceasta avea puterea de a mă linişti.

El era întins pe masa din mijlocul încăperii, cu pătura albă trasă până la talie. Mi-am frecat mâinile. Aveam vârfurile degetelor prea reci ca să-i ating pielea, aşa că m-am dus la chiuvetă ca să le încălzesc. Am răsucit robinetul. Nimic. Uitasem deja de avertismentul lui Bradley şi în ultima oră mă descurcasem şi fără apă.

Mi-am frecat din nou mâinile şi le-am aşezat pe încălzitorul pentru ulei de la marginea chiuvetei. Era un pic cam prea fierbinte, dar şi-a făcut treaba. Uleiul va fi cald când îi va atinge pielea şi probabil nu va observa că nu curge apa. Nu era foarte la îndemână, dar mă puteam descurca. Speram ca persoana care lucrase în tura de aseară să fi pus proasoape curate în încălzitor înainte să fi plecat.

— Aveţi anumite zone mai încordate pe care aţi dori să mă concentrez? am întrebat.

Niciun răspuns. Adormise deja?

Am aşteptat câteva fracţiuni de secundă înainte să-l întreb din nou.

A clătinat din capul ras, pe care şi-l aşezase în suportul pentru faţă, şi a zis:

— Nu-mi atinge piciorul drept. Te rog — a adăugat rugămintea la final ca şi cum s-ar fi gândit mai bine.

Oamenii îmi cereau mereu să nu le ating anumite părţi ale corpului. Aveau tot felul de motive, de la probleme medicale la temeri. Nu era treaba mea să-ntreb. Treaba mea era să-mi fac clientul să se simtă mai bine şi să-i ofer o experienţă vindecătoare.

Se părea că de fiecare dată când nu-i puneam să completeze un formular, veneau cu cereri speciale. Cu siguranţă, Mali avea să mă certe pentru asta.

— Sigur că da. Doriţi să vă masez mai uşor, mediu sau mai intens? am întrebat, înşfăcând sticluţa cu ulei de pe raftul dulapului.

Sticluţa era încă destul de fierbinte, dar ştiam că uleiul va avea temperatura perfectă când îi va atinge pielea.

Din nou niciun răspuns. Poate că era tare de urechi. Şi cu asta eram obişnuită, unul dintre cele mai dure chestii din viaţa militară.

— Kael? i-am rostit numele, deşi nu ştiam de ce.

Capul i-a zvâcnit în sus atât de repede, încât am crezut că l-am speriat. Şi eu am tresărit puţin.

— Scuze, voiam să ştiu cât de tare vrei să te apăs.

— Cât poţi?

Nu părea să ştie ce doreşte. Poate că era prima lui şedinţă de masaj. Şi-a lăsat capul la loc în suportul special.

— Bine. Spune-mi dacă apăsarea e prea moale sau prea fermă şi-o să mă adaptez, i-am zis.

Puteam avea mâna grea şi multor clienţi le plăcea, dar nu lucrasem niciodată cu tipul ăsta.

Cine ştia dacă avea să revină? Aş spune că doar vreo patru din zece clienţi aflaţi la prima experienţă se întorceau şi numai doi dintre ei deveneau clienţi fideli. Salonul nostru nu era mare, dar aveam o clientelă stabilă.

— Acesta e ulei de mentă.

Am indicat spre sticluţă cu arătătorul.

— O să te masez un pic cu el pe tâmple. Ajută la...

Şi-a ridicat uşor capul, clătinându-l uşor.

— Nu, a spus.

Vocea nu-i era tăioasă, dar mă anunţa că nu vrea sub nicio formă să folosesc uleiul de mentă. Bine...

— Bine.

Am înşurubat dopul la loc şi am răsucit robinetul. La naiba. Apa. Am îngenuncheat şi am deschis încălzitorul pentru prosoape. Gol. Sigur că era gol.

— Ăăă, doar o clipă, i-am zis.

Şi-a lăsat capul în jos, iar eu am închis uşa încălzitorului un pic cam prea tare. Speram că n-o auzise din pricina muzicii. Nu era cea mai simplă şedinţă...

Capitolul șapte

Mali era pe hol când am dat la o parte draperia subţire ca să caut prosoape.

— Îmi trebuie apă. Sau prosoape calde.

Şi-a dus degetele la buze ca să mă facă să tac.

— Nu e apă. Prosoape am. Cine nu le-a pus la loc?

Am ridicat din umeri. Nu ştiam şi nici nu-mi păsa; voiam doar un prosop.

— E la mine-n cameră de cinci minute şi încă n-am început.

După ce i-am zis asta, s-a mişcat mai repede, dispărând în încăperea din cealaltă parte a holului şi revenind cu câteva prosoape fierbinţi. Le-am înşfăcat din mâinile ei, mutându-le dintr-o mână în alta ca să le răcesc.

Când m-am întors în cameră, am mai fluturat o dată prosopul şi i l-am trecut peste partea de jos a picioarelor goale. Pielea îi era atât de fierbinte, încât am tras prosopul şi l-am atins pe laba piciorului ca să mă asigur că nu are febră sau ceva de genul ăsta. Nu-mi permiteam să mă îmbolnăvesc.

La propriu. Curând, asigurarea tatei urma să expire și nu-mi permiteam să-mi fac singură o asigurare de sănătate.

Pielea îi era atât de fierbinte. Am ridicat puțin pătura și mi-am dat seama că încă avea pantalonii pe el. Era o chestie... ciudată. Nu știam cum să mă ocup de celălalt picior, cel pe care trebuia să-l masez.

— Vrei să-ți evit ambele picioare? l-am întrebat încet.

A dat din cap că da. Am continuat să-i trec prosopul fierbinte peste partea de jos a picioarelor, un lucru pe care-l făceam ca să curăț urmele de ulei sau de murdărie. Igiena clienților... în fine, să spunem că varia. Unii veneau purtând sandale după ce merseseră în ele toată ziua. Dar nu și tipul ăsta. Cred că făcuse duș înainte să vină aici. Am apreciat chestia asta. Ca maseuză, astea erau lucrurile la care te gândeai. Am început de la călcâie, apăsând acolo și urcând spre scobitura piciorului stâng. Avea o dâră moale și puțin umflată în talpa stângă, dar în întuneric nu puteam vedea cicatricea. Mi-am trecut ușor degetul mare peste scobitura din talpă, iar el a tresărit puțin.

Eram obișnuită să-mi cronometrez perfect ședințele de o oră, cam cinci minute la fiecare picior, așa că am acordat mai mult timp umerilor. La mulți, tensiunea se aduna în umeri, dar tipul ăsta... Dacă ăștia nu erau cei mai încordați umeri cu care lucrasem vreodată, cu siguranță erau pe-aproape. Trebuia să mă opresc înainte de a inventa o poveste și despre asta.

Am continuat, ținându-i picioarele acoperite cu pătura și masându-i gâtul, umerii, spatele. Avea mușchi bine definiți, dar nu voluminoși și nici tari sub mișcările degetelor mele. Mi-am închipuit că trupul lui tânăr cărase o greutate în spinare multă vreme — un rucsac, poate. Sau poate viața însăși. Nu se expusese suficient în fața mea ca să-i inventez o viață, așa cum făceam cu Bradley și cu majoritatea necunoscuților din jurul meu. Era ceva la tipul ăsta care-mi bloca imaginația.

Capul era ultima parte la care lucram. Masajul ușor îi făcea de obicei pe oameni să geamă sau măcar să ofteze, dar de pe buzele lui nu s-a auzit niciun sunet. N-a scos un scâncet. Am crezut că poate

adormise. Se întâmpla des şi-mi plăcea la nebunie. Însemna că făcusem o treabă bună. Când şedinţa s-a terminat, mi se părea că de-abia începuse. De obicei, cădeam în visare şi mă gândeam la diverse — la tata, la frate-meu, la muncă, la casă. Dar tipul ăsta avea ceva. Nu mă gândisem la nimic.

— Mulţumesc, a fost totul OK?

Uneori întrebam, alteori nu. Omul ăsta fusese atât de tăcut că nu ştiam dacă-i plăcuse sau nu.

Îşi ţinea faţa în suportul special, aşa că de-abia l-am auzit spunând „da".

OK...

— Bine, o să ies şi o să te las să te îmbraci. Ne vedem în hol când eşti gata. Nu te grăbi.

A dat din cap, iar eu am părăsit încăperea, destul de sigură că n-o să primesc niciun bacşiş.

Capitolul opt

Am auzit-o pe Elodie în hol. Vorbea cu Mali, care o certa că întârziase.

— L-am preluat eu pe clientul tău, acum se îmbracă, i-am zis prietenei mele.

Nu strica să știe Mali că totul era sub control, că nu se petrecuse nicio încurcătură. Elodie mi-a zâmbit și și-a înclinat capul într-o parte. Se pricepea de minune să scape basma curată din orice belea.

— Îmi pare tare rău, Karina. Mulțumesc.

M-a sărutat pe amândoi obrajii. Mă obișnuisem cu asta din prima săptămână în care se mutase cu mine. Eu nu eram neapărat entuziasmată de atingerile exagerate, dar de ea era greu să mă feresc, așa cum aș fi făcut în mod normal.

— N-am putut dormi azi-noapte. Micul avocado a început să dea din picioare.

A zâmbit larg, dar după privirea ei mi-am dat seama că nu era deloc odihnită. Nici eu, de altfel.

Mali și-a pus mâna pe burta lui Elodie și a început să-i vorbească bebelușului. Mă așteptam oarecum să întrebe burtica *ce s-a*

întâmplat, de ce nu zâmbești?, dar Mali era blândă și amabilă în preajma copiilor, chiar și în preajma celor care nu se născuseră încă. Mă stânjenea un pic felul în care o atingea pe Elodie, dar ideea că bebelușul se mișcă era emoționantă, așa că am zâmbit. Eram foarte fericită pentru prietena mea. Mă-ngrijora faptul că era aici, singură, iar familia și cei mai mulți prieteni ai ei erau de cealaltă parte a Atlanticului. Era tânără. Atât de tânără. M-am întrebat dacă apucase să-i spună lui Phillip că ieri i se păruse că a mișcat copilul sau dacă el a ajuns să-și verifice astăzi e-mailul. Decalajul orar le îngreuna șansele de a vorbi cât de des și-ar fi dorit Elodie sau altcineva cu un soldat în viața sa, dar gestiona situația cu grație, așa cum făcea mereu. Mă speria însă de moarte gândul că peste câteva luni va avea un copil.

Elodie și-a îndreptat privirea spre draperia din spatele meu și s-a luminat dintr-odată, trecând pe lângă mine și ducându-se direct la client. A rostit un nume pe care nu l-am auzit prea bine, dar nu semăna cu Kael deloc. L-a sărutat de două ori pe obraji și l-a îmbrățișat.

— Ești aici? Nu-mi vine să cred că ești aici! De unde-ai știut? a chițăit ea și l-a îmbrățișat din nou.

Mali a dat din cap spre următorul meu client, care tocmai intra pe ușă.

— Tu întoarce-te la lucru, mi-a zis.

Capitolul nouă

Tina era una dintre clientele mele preferate. Lucra de acasă ca terapeut pe probleme de familie și de multe ori mă lăsa să folosesc ședința ei de masaj ca pe propria *mea* terapie. Nu mă confesam în fața prea multor oameni, dar Tina n-avea cui să spună secretele mele. Totuși, mă întristam când mă gândeam cât de singură trebuia să se simtă în casa aia enormă și pustie, luând cina singură în fața televizorului. Dar la fel era și viața mea, așa că poate n-ar fi trebuit să-mi fie prea milă de ea. M-am simțit un pic vinovată de ghimpele de teamă care m-a împuns — viitorul meu era viața Tinei?

Ședința de azi cu ea părea să nu se mai sfârșească. M-am uitat din nou la ceas: mai erau zece minute.

— Deci, cum mai merg lucrurile cu fratele tău? m-a întrebat.

I-am dat părul la o parte ca să mă concentrez pe mușchii încordați ai gâtului. Se tunsese de curând — o tunsoare asimetrică, așa-i zicea ea —, dar nu-i plăcea deloc și începuse să poarte pălării care să-i acopere șuvițele brunete. Încă nu era destul de lung ca să-l prindă în coadă.

Nu prea aveam chef să vorbim despre fratele meu. De fapt, nu voiam să mă simt ca de obicei atunci când discutam despre el.

— La fel. N-am prea mai primit veşti de la el de când stă la unchiul meu. Cine ştie când se întoarce? am oftat, mişcându-mi degetele peste gâtul Tinei.

— Merge deja la şcoală acolo? m-a întrebat.

— Nu. Tot spun c-or să-l înscrie, dar n-au făcut-o încă.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta, dar mintea mea nu funcţiona aşa. Odată ce deschisesem această uşă, toate gândurile au dat năvală.

— Pare că nici nu prea au de gând, a spus Tina.

— Mda. Mi-am dat şi eu seama. Nu vrea să vorbească despre asta cu mine şi bursa de la colegiul comunitar i-a expirat luna trecută.

Simţeam fiori de nelinişte în umeri şi pe şira spinării. Înţelegeam că Austin nu mai putea suporta să stea cu tata, dar sufletul îmi era împărţit: era fratele meu geamăn, avea 20 de ani şi nu se-ndrepta nicăieri. N-ar fi trebuit să locuiască în alt stat, cu unchiul nostru în vârstă de 31 de ani, care mirosea a Cheetos şi se uita online la filme porno toată ziua, dar nici nu voiam să trăiască în aceeaşi casă cu mine. Era complicat. Încă nu-mi venea să cred că tata îl lăsase să plece de la bun început. Dar nici nu-l puteam condamna pe fratele meu. Din nou, complicat.

— Sincer, Karina, nu-ţi poţi asuma întreaga responsibilitate pentru asta. Nu-ţi prinde bine şi, dacă stai să te gândeşti, fratele tău e de-o vârstă cu tine, cu cinci minute mai mic, dacă-mi amintesc bine, nu?

— Cu şase.

Am zâmbit şi mi-am mutat mâinile pe omoplaţii ei.

Ştiam că are dreptate, dar asta nu-mi uşura deloc situaţia.

Am apăsat-o cu mâinile pe piele.

— Trebuie să iei decizia cea mai bună pentru tine, a spus. Începi un nou capitol în viaţa ta şi ar trebui să fie cel mai ordonat cu putinţă.

Uşor de zis, greu de făcut.

— O să-l întreb pe tata dacă a mai primit vreun semn de viață de la el.

Tina n-a mai zis nimic. Cred că știa și ea că era cam mult pentru mine să discut despre cina de acasă de la „familia“ mea atât de devreme, așa că a savurat restul ședinței de masaj în timp ce gândurile mele o luaseră deja razna.

Capitolul zece

Era aproape şase când mi-am terminat treaba. Mai avusesem încă trei clienţi după Tina şi fiecare mi-a ţinut mintea ocupată în alt fel. Stewart — îi spuneam aşa după numele de familie cusut pe uniformă — era o asistentă medicală militară care avea cei mai frumoşi ochi pe care-i văzusem vreodată. M-a ţinut de vorbă povestindu-mi despre viitoarea ei garnizoană, despre faptul că, având slujba respectivă, putea fi trimisă aproape oriunde în lume, aşa că Hawaii părea marele premiu. M-am bucurat s-o văd atât de fericită.

Unora le plăcea să se mute de colo-colo cu armata, iar Stewart era unul dintre aceştia. Era doar cu un an mai mare ca mine, dar fusese deja staţionată în Irak — de două ori. Şi, frate, ce poveşti avea de-acolo. La 21 de ani, adunase nişte experienţe la care majoritatea nici nu-şi permit să viseze. Dar când acele experienţe s-au transformat în amintiri... mă rog, au început să-i ruleze în minte într-o buclă neîntreruptă. Fără să pălească niciodată, mereu neliniştite, aceste amintiri au devenit zgomotul de fundal care i-au ocupat în cele din urmă creierul — tolerabile, dar mereu acolo. Ştiam totul despre asta.

Mintea tatei era plină de aceeași larmă. Cu șase misiuni în Irak și Afghanistan, zgomotul de fundal din gândurile lui răsuna prin toată casa noastră. Casa lui.

Mă gândeam la toate astea în timp ce Stewart era întinsă pe masă. Era bucuroasă că se poate deschide în fața mea, că vorbind, mai scapă puțin de povară și se eliberează de iureșul gândurilor. Știam foarte bine că nu numai partea fizică a masajului reduce stresul și ajută trupul să se reînsuflețească.

Felul în care Stewart vorbea despre viața ei era aproape poetic. Simțeam fiecare vorbă pe care o spunea. Mă gândeam la lucruri pe care încercam de fapt să le las în urmă. Mă conecta la ceva anume și, când îmi povestea despre toate lucrurile prin care trecuse și tot ce știa, îmi deschidea în fața ochilor o perspectivă diferită.

De pildă, Stewart vorbea mult despre cum, în SUA, mai puțin de 8% dintre cetățeni și-au făcut stagiul militar. Asta include toate ramurile — fiecare veteran care și-a servit vreodată țara, în cel puțin o misiune. Din trei sute de milioane de oameni, mai puțin de 8%. Mi-era greu să-mi dau seama că felul în care am crescut, mutându-mă dintr-o garnizoană în alta, încercând să-mi fac prieteni noi, străduindu-mă să mă adaptez la necunoscuți o dată la câțiva ani, nu era realitatea celor mai mulți oameni. A celor mai mulți americani, în orice caz.

Mai puțin de 8%? Mi se părea imposibilă cifra asta infimă. De la străbunicul meu la tata, la unchii și verii mei care erau răspândiți prin toată țara (în afară de ratatul de unchiu-meu la care locuia fratele meu), toată lumea din jurul meu purta uniformă sau trăia cu cineva care o purta. Lumea nu mi se păruse niciodată atât de mare până la Stewart și la statisticile ei.

Vorbea mult în timpul ședințelor noastre, la fel ca Tina. Dar, spre deosebire de Tina, Stewart nu se aștepta să-i povestesc și eu. Mă puteam ascunde în spatele experiențelor ei, dintre care multe îmi aduceau lacrimi în ochi. Poate că de aceea ședințele cu ea treceau atât de repede.

Capitolul unsprezece

Apa a venit imediat după ce a plecat Stewart. Am spălat cearşafurile şi prosoapele şi, în timp ce mă pregăteam pentru următorul client, am făcut un nou playlist.

Elodie reuşea să fie ocupată cu un client de fiecare dată când eu terminam cu ai mei. Muream de curiozitate s-o întreb de unde îl cunoştea pe soldatul cu nume ciudat, dar nu apucam. De obicei, nu mă implicam în dramele altor oameni — a mea îmi era suficientă —, dar Elodie nu cunoştea multă lume pe aici. Celelalte soţii de militari cu care discuta erau pe Facebook. Următorul meu client era un somnoros, de obicei aţipea după primele cinci minute, ceea ce-mi lăsa o oră întreagă să mă gândesc la fratele meu. Ah — şi la cât îmi era de groază de cina din seara aceea. Eram uşor invidioasă pe Austin că se afla departe, în Carolina de Sud, dormind până după-prânz şi muncind cu jumătate de normă la Kmart.

M-am mai gândit şi la prietenul lui Elodie, cum îşi ţinuse pantalonii pe el în timpul şedinţei şi la faptul că tensiunea enormă din

trupul lui nu era deloc sănătoasă pentru un tânăr. Nu putea să aibă mai mult de 22 de ani. Poate nici atât.

Ultima mea clientă pe ziua aceea a fost una fără programare și mi-a lăsat un bacșiș frumușel pentru treizeci de minute de masaj prenatal. Burta îi era așa de umflată și ea părea atât de obosită. Aproape că mi-a venit s-o-ntreb dacă se simte bine, dar nu voiam să fiu nepoliticoasă.

Am trecut din nou pe lângă încăperea unde lucra Elodie. Ușa era închisă și, preț de o secundă, mi-am închipuit că soldatul acela este în cameră cu ea. Cu siguranță, imaginația mi-o luase razna.

Înainte să mă duc acasă, am ajutat-o pe Mali să reaprovizioneze camera din spate și încălzitoarele pentru prosoape și am împăturit lenjeria. Nu mă grăbeam să ajung acasă, mai ales la așa-numita cină în familie.

Când am plecat în cele din urmă, am luat cu mine ce mai rămăsese din mâncarea delicioasă gătită de Mali. Toată chestia cu femeile gravide care mănâncă pentru doi poate fi doar o invenție, dar tot era important ca Elodie să se hrănească bine. Am luat mâncarea într-o mână și cu cealaltă l-am sunat pe fratele meu. A intrat mesageria vocală.

— Hei, eu sunt. Voiam doar să văd ce faci. N-am mai vorbit cu tine de câteva zile. Sună-mă. Mă duc la tata pentru cina de marți. Ești nașpa că nu vii și tu.

Am închis și mi-am băgat telefonul în buzunarul din față. Cerul arăta de parcă soarele nu se putea hotărî dacă să apună sau nu, iar culoarea aceea portocalie care persista făcea ca totul să pară un pic mai frumos. Locurile de parcare de pe alee erau toate pline. Camioneta albă a lui Bradley era acolo — parcată pieziș, ocupând două locuri — și în spate era burdușită de atâtea saltele, că mi-am reamintit de basmul cu prințesa și bobul de mazăre. Bradley a ieșit pe ușa din spate și a mai aruncat o pernă peste morman.

— A venit apa! mi-a strigat, făcându-mi semn cu mâna.

— Mda... am zis, zâmbind. Mulțumesc că i-ai bătut la cap pe cei de la compania de apă! am adăugat.

OK, a fost ciudat. Simţeam şi ştiam că acea scurtă discuţie o să-mi stăruie în minte mai târziu în seara aceea. De obicei, aşa funcţiona creierul meu. Bradley nu părea să observe sau să se gândească prea mult la vorbele mele aşa cum mă gândeam eu, mi-a urat simplu noapte bună, a încuiat uşa magazinului şi a urcat în camionetă.

Portierele trântite, scrâşnetul cauciucurilor şi diverse voci mi-au însoţit scurtul drum spre casă. M-am gândit la cina care mă aştepta şi la ce conversaţie forţată trebuia să facem la toate cele trei feluri de mâncare.

Trebuia să fiu acasă la tata la şapte, ceea ce însemna că trebuia să plec de la mine pe la şapte fără douăzeci. Aveam nevoie să fac un duş şi să-mi pun nişte haine ca lumea pe mine, chiar dacă nu mă interesa prea mult aspectul meu fizic. Soţia tatei încetase să mai comenteze cum arăt de când slăbisem suficient ca să-i fac pe plac. Satisfacţii meschine, cred.

De fapt, mi-aş fi dorit să rămân acasă şi să mănânc resturile alea cu Elodie. Aveam acelaşi gând, mai mult sau mai puţin, în fiecare săptămână de când mă mutasem, şi anume, c-o să mă obişnuiesc cu programul ăsta. Dar nu. Nu mă obişnuisem şi nici nu cred că aveam să o fac vreodată. Desigur, să iau cina cu ei o dată pe săptămână era mult mai bine decât să locuiesc acolo — de departe. Dar uram corvoada asta, faptul că toată săptămâna mă gândeam la cina de marţi, de la ora şapte. Când îmi spălam hainele, când mă spălam pe cap, când puteam să muncesc. Totul se învârtea în jurul acestei cine. Cred că nu eram atât de matură pe cât îmi imaginam.

Capitolul doisprezece

Începusem să urăsc Facebookul. De fiecare dată când îl deschideam, dădeam de un copil nou-născut, de o cerere în căsătorie sau de un deces. Dacă nu erau astea, era politică, cu cineva care striga atât de tare, încât nu se înțelegea om cu persoană. Toată treaba era obositoare, iar eu nu mai postasem aproape nimic de luni întregi. Simţeam că nu am nimic de împărtăşit cu nişte oameni pe care de-abia îi cunoşteam. Şi, spre deosebire de Sarah Chessman, care se mutase în ultimul an de liceu, nu simţeam că orice mâncare gătită la aburi sau orice selfie erau demne a fi făcute publice.

Dar dintr-o curiozitate malițioasă şi pentru că mai aveam câteva minute de pierdut în drum spre casă, am intrat pe pagina lui Sarah Chessman şi m-am uitat la viaţa ei plicticoasă. Totuşi, poate din cauză că mergeam pe aleea zgomotoasă şi că mă dureau picioarele ca naiba, sau poate fiindcă trebuia să bat la uşa tatei peste o oră, în momentul acela viaţa ei mi s-a părut în regulă. Avea un soţ — un soldat proaspăt staţionat în Texas — şi era însărcinată. M-am uitat la un filmuleţ de vreo zece secunde cu ea deschizând o cutie plină de baloane roz,

dezvăluind astfel sexul bebelușului pe care-l aștepta. Nu părea deloc înspăimântată, așa cum aș fi părut eu.

Am început să mă simt o mare ipocrită pentru că o judecam, așa că am dat înapoi la pagina principală. Tata postase o poză cu el ținând un pește într-o mână și o bere în cealaltă. Îi plăcea să vâneze și să pescuiască; fratele meu și cu mine nu aveam inimă pentru așa ceva. Austin mai ceva ca mine. A mers la vânătoare cu tata până când a terminat liceul și a început să iasă cu fete. Fratele meu, cu care vorbeam zilnic până în urmă cu câteva luni, dar pe care acum de-abia îl mai prindeam la telefon, dăduse deja like la postarea tatei. La fel și cineva cu un golden retriever la poza de profil. Prietenul cu retrieverul comentase că tata părea „mai fericit ca niciodată".

M-a durut. Chiar m-a durut. Tot auzeam expresia asta de când se recăsătorise, în urmă cu trei ani. De la vecini până la casierițele de la magazin, toată lumea credea că e-n regulă să-l felicite pe tata pentru cât e de fericit. Nimeni nu părea să ia în seamă faptul că eu auzeam ce se spune, iar asta însemna că înainte era de-a dreptul nefericit. Nimănui nu-i păsa de mine, se părea. Atunci am început să mă agăț de oameni, mai ales de băieți. Unii de la mine din liceu, alții mai mari. Căutam ceva ce nu aveam acasă, dar nu știam exact ce.

Dar cel mai mult mă agățam de Austin. Poate din cauză că eram gemeni, poate din cauză că părinții noștri nu erau niciodată prin preajmă când aveam nevoie de ei și sfaturile lor ar fi contat cu adevărat. Nu mă dezlipeam de fratele meu cu șase minute mai mic și asta a părut să fie de folos pentru o vreme, dar când am terminat liceul, am început să mă gândesc că poate Austin nu era persoana pe care mi-o închipuisem eu. Una dintre cele mai ciudate faze atunci când crești e că amintirile ți se schimbă.

Ca atunci când Austin m-a luat la petrecerea aia din Chesapeake Manor, unde se distrau toți copiii ofițerilor. Mi-a zis că toți cei de vârsta noastră beau, deci ar trebui să mă relaxez. Apoi a leșinat într-unul dintre dormitoare cu o fată de la liceul din celălalt capăt al orașului și am fost forțată să dorm acolo, înconjurată de băieți zgomotoși și

războinici. Atunci, unul dintre ei, cel care-mi spunea „sora lui Austin" și care avea o voce mult prea groasă pentru un puști de liceu, a jurat că sunt îndrăgostită de el și și-a vârât limba pe gâtul meu — în mod repetat. Până când am început să plâng, iar el s-a declarat „băgat în sperieți".

Era ciudat cum, deși îi spuneam să se oprească, văicărelile mele neîncetate, *nu nu nu, te rog, nu* nu erau suficiente.

Într-un final, cele care l-au pus pe fugă au fost lacrimile sărate și fierbinți care-mi curgeau pe față. În cele din urmă, am adormit pe o canapea, pe fundalul sonor al unui joc video cu împușcături care se juca în cameră. Austin nu și-a cerut iertare a doua zi dimineață. Nu m-a întrebat niciodată cum am dormit sau unde. Doar a sărutat-o pe fata aia pe obraz și a făcut o glumă la care am râs amândouă, apoi ne-am întors acasă cu taxiul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Tata a țipat la mine, nu la el, și amândoi am fost pedepsiți pentru o săptămână.

Am intrat pe profilul lui și m-am gândit să-l sun din nou, dar exact atunci Elodie a deschis ușa de la intrare, luându-mă prin surprindere. Nici nu-mi dădusem seama că mă aflam pe veranda casei mele.

Capitolul treisprezece

Casa mea e micuţă, aşa că, după ce treci de uşa principală, eşti deja în living. E unul dintre lucrurile care-mi plac la ea, e confortabilă şi caldă şi parcă totul mă aşteaptă să mă-ntorc. Luminile şi televizorul erau aprinse când am ajuns acasă în seara aceea, iar încăperea răsuna de vocea Oliviei Pope. Iar Elodie era acolo, în prag, întâmpinându-mă cu un zâmbet emoţionat. Ceva se-ntâmpla.

N-o cunoşteam pe Elodie de prea mult timp, dar simţeam c-o cunosc bine. Nu sunt sigură cât de multe aveam în comun, în afară de faptul că eram de aceeaşi vârstă. Iar uneori, mă rog, eu mă simţeam cumva mai bătrână. Arătam mai matură. Elodie avea felul ăsta de-a părea mai tânără decât era în realitate, mai ales atunci când zâmbea. Iar când era emoţionată sau tristă părea că are 16 ani. Chiar mai tânără. Iar asta mă făcea să am o atitudine protectoare faţă de ea.

Elodie se străduia din răsputeri să fie soţia perfectă de militar, dar era deja ţinta multor bârfe meschine. Nevestele din plutonul lui Phillip făceau glumiţe legate de accentul ei şi o numeau „mireasă la comandă". Nici măcar nu era singura. O grămadă de soldaţi şi-au

întâlnit soţiile online, dar asta nu părea să conteze pentru femeile alea. Poate că ar fi trebuit să discute cu Stewart. Cu siguranţă, ea avea statistici despre câţi militari şi-au găsit partenerele pe site-uri gen MilitaryCupid.

În orice caz, aşa erau multe neveste de soldaţi — toată lumea se ciondănea şi se lupta pentru poziţie. Vecinele lui Elodie erau nişte javre care-şi petreceau timpul vânzând scheme piramidale pe Facebook şi care o necăjeau în legătură cu iarba de pe peluza ei care era cu un centimetru prea lungă. Nu e o exagerare. Eram odată împreună când „şefa" complexului ei rezidenţial şi-a oprit maşina cu scârţâit de cauciucuri şi a certat-o pe Elodie că a lăsat iarba să crească un centimetru în plus.

Da, „şefa" a măsurat.

Nu, nu avea nimic mai bun de făcut.

De asta prefera să-şi petreacă nopţile pe canapeaua sau în patul meu, depinde unde adormea. Aveam senzaţia că-i place mai mult canapeaua. Când era acolo nu se trezea, întrebând unde e Phillip.

Plănuiam s-o întreb pe Elodie cine era tipul de mai devreme. Era clar că-l cunoştea — dar de unde? Nu avea mulţi prieteni, din câte ştiam eu, şi nu petrecea prea mult timp socializând. Poate că Phillip avea amici în afara plutonului. Nu era ceva prea obişnuit, dar nu era nici imposibil.

Elodie s-a aşezat pe canapea şi şi-a strâns picioarele sub ea. Trupul ei trecea prin transformări, burta începea să i se umfle. M-am întrebat unde va dormi şi bebeluşul în casa mea micuţă.

Emisiunea americană preferată a lui Elodie, la acel moment, era *Scandal*.

— La ce sezon eşti acum? am întrebat-o.

— Doi, a spus ea încet.

Era foarte tăcută. Mi-am scos pantofii şi, când am scăpat unul pe podea, ceva s-a mişcat într-o parte şi mi-am dat seama că în casă se mai află cineva.

Un ţipăt subţire mi-a ieşit de pe buze când am dat cu ochii de el. Se uita fix la mine, era clientul monosilabic de mai devreme. Stătea pe fotoliul meu — acum roz-închis, odinioară roşu —, cel pe care bunica mi-l dăruise înainte să ne mutăm în Georgia.

— Ăăă, bună? am spus când inima mi s-a oprit din tumbele pe care le-a făcut după unda de şoc.

Cum de nu văzusem un ditamai omul la mine-n living? Mă simţisem ruptă de realitate în ultimele săptămâni, dar în ziua aceea era cu totul altceva.

— Cum a fost la muncă? m-a întrebat Elodie, uitându-se la televizor, apoi din nou la mine şi jucându-se cu materialul pantalonilor.

— Bine...

M-am uitat fix la Kael ăla, iar el s-a uitat fix la mine. Când îmi aminteam de momentul ăsta mai târziu, de prima dată când s-a aflat în căsuța mea albă, amintirea se transforma dintr-o rană usturătoare în pură binecuvântare şi apoi la loc — din nou şi din nou şi din nou. Dar în viaţa reală s-a întâmplat repede. Înainte să însemne ceva pentru mine — înainte să însemne totul — era doar un străin tăcut, cu un chip lipsit de expresie şi privire distantă. Avea un aer neînduplecat, ceva atât de impenetrabil, încât nici măcar nu-mi dădeam seama cum i-aş putea inventa o viaţă. Ura uleiul de mentă şi nu m-a lăsat să-i ating piciorul — acestea erau singurele indicii pe care le aveam în privinţa lui.

Am simțit miros de popcorn chiar înainte ca porumbul să-nceapă să pocnească.

— Fac popcorn, a anunţat Elodie.

Era agitată. Ce se petrecea aici?

— Bine... am zis eu. O să fac un duş. Trebuie să fiu acasă la tata la şapte.

Am ieşit pe hol. Elodie a venit după mine, muşcându-şi buza de jos.

— Deci? am întrebat.

— De-abia a ajuns acasă azi-noapte. A fost cu Phillip.

Vorbea cu glas scăzut şi mi-am dat seama că-şi face curaj să-mi ceară ceva. Mama făcea aşa, când îşi dorea ceva.

— Poate să stea aici câteva zile până când îşi revine puţin...

S-a întrerupt preţ de o clipă.

— Până când se poate duce la el acasă. Îmi cer scuze că te întreb aşa, eu...

— De unde-l cunoşti pe tipul ăsta?

Voiam să mă asigur că primesc un răspuns sincer.

— Ah — l-am cunoscut înainte ca ei să plece. E un tip de treabă, Karina. Serios. E cel mai apropiat prieten al lui Phillip de acolo.

— De ce s-a întors? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— N-am întrebat. Să-l întreb?

A tras cu ochiul în living.

— Eu n-o să-l întreb, i-am spus. Poate sta aici, dar dacă se dovedeşte că e un ciudat, pleacă. Şi tu la fel, am necăjit-o.

Mi-a zâmbit şi mi-a atins braţul. Era întotdeauna atât de afectuoasă. Eu însă nu prea.

— Mulţumesc. Eşti cea mai...

Am ridicat mâna ca s-o opresc.

— Ştiu, ştiu. Sunt cea mai bună. Acum trebuie să fac un duş ca să nu întârzii la tata.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Da, ar trebui să-mi mulţumeşti.

Am izbucnit amândouă în râs şi i-am trântit uşa de la baie în nas.

Capitolul paisprezece

Căsuţa mea avea nevoie disperată de câteva... reparaţii. Aşa fusese de când mă mutasem, cu câteva luni în urmă. În fiecare zi era acelaşi dans, aceeaşi ţopăială de pe un picior pe altul pe gresia rece, aşteptând complet dezbrăcată, ca apa să se încălzească. Şi asta nu era nici măcar partea cea mai rea. După ce se încălzea, apa nu rămânea aşa — nu pentru prea mult timp, în orice caz.

Era ba fierbinte, ba rece, ba fierbinte din nou. De-abia mai puteam suporta. Îmi plăcea la nebunie căsuţa mea modestă, dar erau o grămadă de lucruri care trebuiau reparate şi urma să dureze mult până le puneam pe toate la punct. Încercasem să fac câteva mici renovări cu mâna mea. Cum ar fi gresia de la duş pe care o cumpărasem într-o după-amiază aventuroasă de sâmbătă, de la Home Depot. Am cumpărat cutii cu vopsea, tuburi mici cu adeziv ca să astup găurile din pereţii de pe hol, câteva mânere ca să le înlocuiesc pe cele de la dulapurile din bucătărie şi nişte plăci de faianţă pentru baie. Am reuşit să montez mânerele. Trebuia să recunosc că dulapurile arătau mai bine aşa, exact cum spuseseră cei de la magazin. Super!

Am zugrăvit pereții bucătăriei. Și asta a fost super. Apoi m-am apucat de gresia de la baie. Adică am scos jumătate din plăci și am pus la loc poate... șase.

Le-am numărat.

OK, deci opt.

Oricât de convenabil ar fi fost să folosesc „renovarea" ca să-l descurajez pe tata să mai apară pe neașteptate, trebuie să încetez cu amânările. Casa asta era felul meu de a dovedi că-mi pot purta singură de grijă. Nu știam cui încercam să-i dovedesc asta mai mult, mie însemi sau tatei. Și oare conta cu adevărat?

Apa era, în sfârșit, suficient de caldă cât să mă spăl pe păr. S-a oprit doar de câteva ori. Când am închis-o, dușul încă picura în spatele meu în timp ce-mi ștergeam părul cu un prosop. M-am gândit din nou la prietenul lui Elodie, străinul din casa mea. Părea destul de amabil, dar atât de tăcut. Am înfășurat un prosop în jurul robinetului care picura. M-am întrebat dacă Phillip era genul de bărbat care să se supere că amicul lui stă cu nevasta lui gravidă.

Am început să mă simt ușor neliniștită în timp ce-mi uscam vârful șuvițelor de păr. Era imposibil să mă usuc pe păr în mai puțin de treizeci de minute și mai aveam zece minute până când trebuia să plec. Trebuia să fie suficient.

Trebuia să spăl și rufele — și încă repede. Nu era nevoie să mă îmbrac la patru ace pentru tata și soția lui, dar știam că ținuta mea va fi subiectul conversației de la cină. În afară de haine și de obișnuita întrebare: „Ce filme ai mai văzut în ultima vreme?", mama mea vitregă nu prea avea ce să-mi spună. Ca să fiu cinstită, nici eu nu prea aveam ce să vorbesc cu ea.

Rămăsesem fără haine curate în dulap, așa că am căutat în plasa de la Forever 21 de lângă noptieră. Oare eu voi avea 21 de ani pentru totdeauna? Bănuiam că aveam să aflu luna următoare, de ziua mea. Nu prea era nimic folositor acolo: o pereche de jeanși cu o măsură prea mare și o cămașă maronie care-mi venea bine, dar care-mi irita pielea.

În timp ce mă îmbrăcam, auzeam vocea lui Elodie. Părea că încearcă să-i explice *Scandal* amicului ei soldat și mă făcea să

râd pentru că nu se pricepea deloc să explice filme sau emisiuni. Întotdeauna încurca numele și dezvăluia finalul fără să-și propună asta. Cum mie nu-mi plăcea deloc să aflu ce se-ntâmplă, n-o mai întrebam niciodată nimic despre filmele pe care le văzuse deja.

În cele din urmă, am intrat în living cu vreo cinci minute înainte să fiu nevoită să plec. Kael stătea în același loc, cu tricoul lipit de umerii săi lați. Ochii lui păreau pe punctul de a se închide în orice clipă. Era ciudat cât de mic părea fotoliul sub greutatea lui.

Elodie a apărut din bucătărie cu un castron mare de popcorn în mâini.

— Pleci? m-a întrebat.

Am dat din cap și mi-am vârât mâna în castron. Muream de foame.

— O să întârzii, am zis cu un oftat.

— Ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai duce?

Elodie și cu mine glumeam deseori despre cina mea de marți. În fiecare zi de marți, ca să fiu exactă.

— M-ar dezmoșteni.

Am privit spre Kael. Nu se uita la noi, dar cumva mi-am dat seama că ne aude. Era soldat, la urma urmelor.

— Deci n-ar fi atât de rău, nu-i așa?

Și-a șters degetele pline de unt pe pantalonii scurți și apoi și le-a lins. Ca să fie sigură, presupun.

— Nu e rău deloc. Hei.

Am deschis frigiderul să-mi iau ceva de băut. Elodie exagerase puțin cu sarea peste popcorn.

— Vrei să-ți aduc desert?

A dat din cap, zâmbind cu gura plină.

— Mă-ntorc pe la nouă. Poate mai târziu, dar să sperăm că nu, le-am spus celor doi oaspeți.

M-am trezit că mă întrebam ce aveau să facă după ce plecam eu. Imaginile din capul meu m-au deranjat un pic, dar nu știam exact de ce. Înainte să analizez chestia asta mai profund, vocea lui m-a luat prin surprindere chiar înainte să ajung la ușă.

Capitolul cincisprezece

— Pot să folosesc duşul?

Vocea lui era blândă ca ploaia. Mă privea răbdător, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Era o privire pe care ajunsesem s-o cunosc foarte bine.

Kael îmi era familiar într-un fel în care doar un necunoscut poate fi. Nu-l mai văzusem înainte de ziua aceea, dar deja îi memorasem chipul. Sprâncenele groase, cicatricea micuţă de deasupra ochiului. De parcă l-aş mai fi întâlnit undeva sau cândva. Poate că-l văzusem în trecere, la un magazin sau pe stradă, la coadă la cafea sau la gogoşi. Sau poate avea una dintre acele feţe care ne par cunoscute. Sunt oameni de genul ăsta.

— Pot? a întrebat el din nou.

M-am fâstâcit un pic.

— Ăăă, da. Sigur. Sigur că poţi face duş. Şi poate vrei şi ceva de mâncare? Nu e prea multă, dar simte-te ca acasă.

Mi-am dat seama că Elodie aştepta ca el să plece din cameră ca să poată să înceapă să vorbească, dar eu nu aveam la dispoziţie nici măcar cinci minute de pălăvrăgeală adorabilă. Îl cunoşteam pe

tata şi, dacă întârziam fie şi cinci minute, tata ar fi pierdut alte zece ţinându-mi o predică. Trebuia să plec.

— Mulţumesc, a mormăit Kael şi s-a ridicat în picioare.

Părea atât de mare pe lângă mica mea canapea de piele. De fapt, părea mare pe lângă orice obiect din casa mea. Chiar şi prin comparaţie cu dulapul meu pentru porţelanuri pe care-l cumpărasem de pe Craigslist, înainte să-mi dau seama cât e de periculos să te-ntâlneşti cu diverşi necunoscuţi în spatele parcării de la Walmart. Aveam multe chestii în casă, multe dintre ele vechi şi la mâna a doua — m-am gândit cu un fior de nelinişte la tipul ăsta din casa mea. Oare observase mormanul de rufe care aşteptau cu disperare să fie spălate, mormanul de vase murdare din chiuvetă?

Şi de ce îmi păsa?

— Dacă e plăcintă din aia... cum se spune...

Elodie se chinuia să găsească acel cuvânt în engleză.

— Cea cu puţin *rouge*...

Şi-a ridicat degetele, iar eu am terminat fraza în locul ei.

— Cireşe?

Rouge era unul dintre puţinele cuvinte pe care mi le aminteam de la orele de franceză din liceu. Elodie a dat din cap, dar nu mai era nevoie. Ştiam că poate mânca o întreagă plăcintă cu cireşe dintr-odată — o văzusem făcând asta. Şi cine putea s-o condamne? Estelle, soţia tatei, era o bucătăreasă pricepută. Dacă aş fi plăcut-o mai mult, aş fi recunoscut că de fapt îmi place cum găteşte. Dar nu era cazul.

— Da, da! Cireşe.

Elodie şi-a lins buzele. Am râs, pentru că îndeplinea toate clişeele despre femeile gravide de care auzisem vreodată.

Mi-am luat din nou la revedere de la ea, iar Kael a dat din cap spre mine, aproape fără să mă privească înainte de a se îndepărta pe coridor. M-am trezit aşteptând ca uşa de la baie să se închidă.

— Mereu e aşa de tăcut? am întrebat-o pe Elodie.

Apoi am strigat, destul de tare ca să audă:

— Prosoapele sunt în dulapul din spatele uşii!

Elodie a ridicat din umeri.

— Nu ştiu...

A tresărit un pic. Am oftat.

— Da, nu-mi aduce aminte.

Şi-a muşcat buza aşa cum făcea întotdeauna, iar eu am încercat să-i zâmbesc liniştitor. M-am grăbit să plec.

Capitolul șaisprezece

Întârziam. Nu genul de întârziere cauzată de un accident minor în trafic sau de un telefon de ultim minut al tatei ca să mă roage să cumpăr un suc de pe drum. Era o întârziere gravă, de genul acela care-i provoca tatei oftaturi dramatice şi care-l determina să-mi ţină o predică despre cum Estelle trebuise să ţină cuptorul aprins ca să încălzească mâncarea, dar acum puiul se uscase şi să mă-ntrebe dacă mă gândeam vreodată şi la altcineva în afară de mine. Trebuia să ajung acasă la tata în zece minute şi eu eram tot pe aleea casei mele. Cum spuneam, *întârziasem*.

Nu prea ştiam ce fac acolo, stând în maşină şi holbându-mă în tăcere la parbriz. Ştiam doar că uram zilele de marţi şi că mi-era groază să pornesc motorul. Uram toate obligaţiile astea pe care nu le puteam controla. Nu-mi plăcea să mi se spună ce să fac şi unde să fiu şi, totuşi, îl lăsam pe tata să pună toată povara asta pe umerii mei. Pusese presiune pe mine toată viaţa — iar eu nu făcusem nimic ca să-l opresc.

Mi-am verificat din nou telefonul: un apel ratat de la un număr necunoscut. Când am încercat să sun înapoi, mi s-a spus că era o convorbire cu taxă inversă. Mai exista aşa ceva?

Am intrat pe Instagram, fără niciun motiv precis, şi m-am uitat la pozele fetelor pe care le cunoscusem în liceu şi care nu erau nici ele la facultate sau în armată. Nu mulţi oameni cu care fusesem colegă de liceu merseseră la facultate. Din cauza banilor sau din alte motive, pur şi simplu nu era o normă pe care s-o respecţi ca în filme. M-am oprit la o fotografie ce înfăţişa o plajă, cu o apă de un albastru-strălucitor şi nisipuri albe. Pe acest fundal, se vedeau nişte şezlonguri aflate sub umbrele de plajă, iar în colţul pozei apăreau două mâini ciocnind nişte pahare în care cred că era piña colada. Descrierea era: „Doamne, dacă aveţi impresia că peisajul ăsta e frumos, aşteptaţi până când o să postăm fotografii diseară!!! Cerul de aici e atâââât de frumos!", urmată de o grămadă de emoji cu inimioare ochioase. Contul era al unei fete, Josie Spooner, o narcisistă socială totală care posta ceva de câte ori ieşea din casă. Ceaşca ei zilnică de cafea cu un citat despre cum e ea „gata să rupă gura zilei de luni!" şi „Ah, oamenii sunt naşpa. Tare naşpa. N-am chef să vorbesc despre asta!" îmi umpleau pagina deseori. Nu ştiam de ce n-o şterg, pur şi simplu. Nu mai vorbisem cu ea de când ne mutaserăm din Carolina de Nord. Dar dacă aş fi şters pe toată lumea care mă enerva pe reţelele de socializare, aş fi rămas cu zero prieteni.

Tocmai îmi dădeam ochii peste cap când am văzut ceva cu coada ochiului. Era Kael, îmbrăcat în uniforma lui cafenie de camuflaj, ieşind pe trotuar. Am coborât geamul şi l-am strigat.

— Hei!

A venit spre maşina mea, aplecându-se puţin ca să mă vadă.

— Unde te duci? l-am întrebat, înainte să-mi dau seama ce ton plângăcios aveam.

— La garnizoană.

Vocea aceea plăcută din nou.

— Acum? Mergi pe jos?

De parcă ar fi fost treaba mea.

A ridicat din umeri.

— Da. Maşina mea e acolo.

Şi-a privit uniforma.

— Şi hainele.

— Dar e atât de departe.

A ridicat din nou din umeri.

Voia să meargă cinci kilometri pe jos?

M-am uitat la micul ceas digital de pe bord: şapte fix. Ar fi trebuit să bat la uşa tatei chiar acum, dar uite cum stăteam pe alee, întrebându-mă dacă să-l duc sau nu cu maşina. Mergeam amândoi în aceeaşi direcţie, la urma urmelor...

Mă rog, poate că mergeam. Ft. Benning nu era atât de mare ca, să zicem, Ft. Hood, dar era suficient de întins.

Kael s-a îndreptat, trunchiul dispărându-i din raza mea vizuală când s-a îndepărtat. L-am strigat din nou, aproape din instinct.

— Vrei să te duc cu maşina? Eu trec prin Poarta de Vest, unde e compania ta?

S-a aplecat din nou.

— Lângă Patton, aceeaşi poartă.

— E chiar lângă casa mea — adică a tatei. Urcă.

Am observat felul în care îşi frământa mâinile. Îmi reamintea de felul în care se agita Austin când trebuia să mergem la mama. Stătea pe bancheta din spate, jumulindu-şi pielea din jurul unghiilor până când sângera.

Mi-am repetat oferta. Urma să fie ultima.

Kael a dat din cap, fără să spună nimic, doar s-a apropiat de portiera din dreapta — şi de fapt s-a dus spre locul din spate.

— Ăsta nu e Uber, i-am zis, doar pe jumătate în glumă.

S-a aşezat lângă mine. Era ceva diferit. De obicei, singurul meu pasager era micuţa Elodie, dar acum tipul ăsta masiv stătea lângă mine, cu genunchii atingând bordul şi mirosind a gelul meu de duş cu nucă de cocos.

— Poţi să-ţi aranjezi scaunul, i-am zis.

Am băgat în marşarier şi schimbătorul de viteze mi s-a blocat preţ de o secundă. Tot făcea asta în ultima vreme. Maşina mea de încredere, marca Lumina din 1990, fusese singura mea maşină de când o cumpărasem cu 500 de dolari — sumă aproape integral strânsă din bacşişurile de la pizzeria La Rosa, unde lucrasem după ore şi-n weekenduri.

Eram singura printre prietenii mei care avea o slujbă în liceu. Mica mea gaşcă se tot plângea, încercând să mă sustragă de la muncă pentru a mă duce la petreceri, la lac, sau ca să fumăm iarbă în parcarea şcolii elementare unde o ardeam noi. Da, şcoala elementară. Eram nişte mici infractori, dar măcar eu puteam să plătesc pentru propria-mi delincvenţă.

— Ahhh, am oftat şi am zgâlţâit schimbătorul.

Kael a rămas tăcut lângă mine, dar jur că i-am văzut mâna ridicându-se din poală de parcă ar fi vrut să se întindă şi să mă ajute dacă nu mă descurcam. Dar m-am descurcat. Cauciurile au scârţâit pe pietrişul de pe alee şi am pornit la drum.

Nu i-am scris tatei că întârzii. De ce l-aş fi anunţat, când ştiam că o să-mi ţină o prelegere prin SMS şi apoi şi faţă în faţă, ca să fie sigur că-şi impune punctul de vedere? Era fix genul ăsta de persoană.

Ura pentru zilele de marţi!

Capitolul șaptesprezece

Aleea părea pustie. Ca şi cum toată lumea ar fi dispărut în ultima oră, ceea ce probabil că se şi întâmplase. Kael şi-a prins centura de siguranţă peste piept. Am ignorat micul clinchet pe care l-a scos maşina, reamintindu-mi să-mi pun şi eu centura, aşa cum făceam mereu. Din fericire, era o maşină veche, aşa că mă avertiza o singură dată, uneori de două ori.

Mă gândeam să încep o conversaţie, dar, din câte îmi dădeam seama, tipul ăsta n-ar fi fost prea încântat. I-am aruncat o privire şi am pornit repede radioul. Nu mă mai aflasem niciodată în preajma cuiva care să mă facă să mă simt atât de ciudat. Nu puteam explica exact starea — nici măcar nu puteam spune că-mi displăcea — dar simţeam c-ar trebui să zic ceva. Ce era asta, nevoia de a străpunge aerul, de a umple spaţiul cu cuvinte? Poate că el avea dreptate, iar noi, restul, ne înşelam.

La radio era o melodie pe care n-o mai auzisem niciodată, dar am recunoscut vocea lui Shawn Mendes. Am dat muzica puţin mai tare şi am înaintat în tăcere, apropiindu-ne de garnizoană.

Speram că regimentul se afla unde credeam eu. Încercam să nu vin la garnizoană decât dacă eram nevoită sau dacă mergeam la doctor. Câteodată era unul şi acelaşi lucru.

Indicatorul de benzină era aprins, o dovadă clară a lipsei mele de responsabilitate. Melodia lui Shawn Mendes se terminase şi acum era pauza publicitară. Am ascultat reclamele: un testimonial pentru o clinică de slăbit, o ofertă pentru închirieri auto cu dobânzi scăzute. „Reduceri imense pentru militari!" promitea vocea cu un ţipăt aproape isteric.

— Poţi să schimbi postul dacă vrei, i-am spus, ca o gazdă primitoare ce eram. Ce fel de muzică îţi place?

— E-n regulă.

— Bine.

Am ieşit de pe autostradă şi m-am bucurat să văd că nu era coadă la intrarea în baza militară. Îmi plăcea să locuiesc în partea mea de oraş, destul de aproape de garnizoană, dar suficient de departe de tata ca să pot respira.

— Am ajuns, am zis, de parcă el n-ar fi văzut luminile strălucitoare din faţa noastră.

S-a răsucit şi şi-a scos portofelul din buzunarul pantalonilor de uniformă. Şi-a lăsat livretul militar în palma mea deschisă. Vârful degetelor sale calde mi-a atins pielea, iar eu mi-am retras mâna ca arsă. Livretul a căzut între scaune.

— La naiba.

Mi-am vârât degetele în locul strâmt şi am reuşit să prind livretul chiar când era rândul meu să mă apropii de paznici.

— Bine aţi venit în acest Loc Grandios, a zis soldatul de la poartă.

— Pe bune? l-am tachinat eu fără să mă pot abţine.

De când soldaţii erau obligaţi să recite acest motto ridicol, îi luam peste picior. Nu mă puteam stăpâni.

— Da, pe bune, a spus el, pe un ton neutru.

Ne-a inspectat cardurile de identitate şi abţibildul standard lipit pe parbriz.

— Seară bună să aveţi, ne-a zis, deşi ştiam că puţin îi pasă lui de seara noastră.

Probabil credea că suntem împreună, că eram prostituata regimentului, care se duce în cămăruţa acestui tip ca să facă sex în timp ce colegul lui de cameră doarme în patul lui.

— Nu ştiu unde să mă duc, i-am spus lui Kael.

El a oprit radioul.

— Ia-o la dreapta, a mormăit, chiar când treceam pe lângă o străduţă la dreapta.

— Chiar *acum*?

Am tras de volan ca să fac la dreapta în timp util. El a dat din cap.

— Următorul semafor. Fă la stânga acolo. Acolo!

Ca şi când n-ar fi fost suficient că întârziasem atâta şi că maşina mea rămânea fără benzină. Îmi simţeam palmele transpirând pe volan. Kael m-a privit chiar când îmi ştergeam mâinile pe jeanşi.

— Sunt aici, pe dreapta. E o clădire mare şi maronie, mi-a spus.

Clădirile erau toate aproape identice. Singurul lucru care le diferenţia era numărul vopsit pe lateral.

— Mda, toate clădirile sunt mari şi maronii aici, în Locul acesta Grandios.

Jur că am auzit un râset vag, un pufăit mic, destul cât să-mi arate că era uşor amuzat de comentariul meu. Fireşte, când i-am aruncat o privire, am văzut — urma unui surâs pe buzele lui.

— Chiar aici.

A arătat spre o parcare imensă. Şi-a ridicat degetul spre o camionetă bleumarin aflată în spatele parcării aproape goale. Am oprit aproape de ea.

— Mulţumesc...

M-a privit de parcă ar fi căutat ceva.

— Karina, i-am zis, iar el a dat din cap.

— Mulţumesc, *Karina*.

Stomacul mi-a tresărit un pic şi mi-am spus că era doar din pricina emoţiilor, că nu avea nimic de-a face cu felul în care îmi rostise numele. Am încercat să potolesc roiul de albine care mă cotropise pe dinăuntru, iar el s-a dat jos din maşină fără niciun alt cuvânt.

Capitolul optsprezece

Nu ştiu ce mă aşteptam să conducă, dar bestia aia de camion în niciun caz. În ciuda constituţiei lui masive, mă gândeam că are o maşină mică şi şmecheră, nu chestia aia veche şi albastră cu rugină în jurul roţilor. Asta e problema atunci când te prefaci, vieţile reale ale oamenilor nu sunt niciodată aşa cum îţi imaginezi. Plăcuţa de înmatriculare era cea specifică pentru statul Georgia — cu piersici şi cu sloganul siropos. Districtul Clayton printat în partea de jos. N-aveam habar unde era asta. M-am întrebat dacă îi era ciudă că intrase în armată şi ajunsese cumva în statul natal.

Era prietenul lui Elodie, aşa că trebuia să mă asigur că ajunge la maşină în siguranţă. Nu voiam să meargă pe jos cinci kilometri până la mine acasă dacă nu-i pornea camioneta. Mă pricepeam foarte bine la maşini care nu porneau. Am privit cum şi-a strecurat mâna sub folia de metal de deasupra cauciucului din faţă şi i-a mângâiat suprafaţa. A repetat gestul cu toate cele patru cauciucuri, apoi şi-a scos telefonul din buzunar.

Din îngrijorată, expresia i-a devenit supărată. Şi-a şters faţa cu o mână; cu cealaltă încă ţinea telefonul. Nu-mi dădeam seama ce spune, dar am rezistat ispitei de a coborî geamul ca să-l aud. Avea ceva special şi trebuia să ghicesc ce anume.

Cu cât îl priveam mai mult, plimbându-se în sus şi-n jos şi ducându-şi telefonul de la buzunar la ureche, cu atât îmi doream mai mult să aflu cine e.

Eram pe punctul să caut pe Google Districtul Clayton, Georgia, dar el a deschis portiera şi s-a aplecat.

— Poţi să pleci, mi-a zis.

Aproape nepoliticos. Dacă n-ar fi avut probleme cu maşina, aş fi zis şi eu ceva ironic, dar pur şi simplu n-am putut.

Am privit spre camionetă şi apoi m-am uitat la el.

— Eşti sigur? Nu poţi să intri în maşină?

A oftat din greu şi a scuturat din cap.

— Cheile mele trebuiau să fie aici. Mă-ntorc eu cumva înapoi, e-n regulă.

— Am întârziat deja la chestia asta la care trebuia să fiu.

— Cina, mi-a zis el.

Deci fusese atent.

— Mda, cina. Nu te pot lua înainte de ora... dar poate îl sun pe tata şi anulez. Nu e ca şi cum...

Kael m-a întrerupt.

— E-n regulă, serios.

Nu-l puteam lăsa acolo, pur şi simplu. I-am zis asta.

— De ce?

Am deschis portiera şi am coborât din maşină.

— Nu ştiu, am răspuns cu sinceritate. E drum lung înapoi. Ai un alt set de chei pe undeva? Sau vreun prieten care să te ajute?

— Toţi prietenii mei sunt în Afghanistan, a zis.

Pieptul mi-a luat foc.

— Scuze, am zis, sprijinindu-mă cu spatele de maşină.

— Pentru ce?

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt până când el a clipit. M-am uitat repede în altă parte.

— Nu știu. Pentru război?

A sunat atât de stupid, venind din gura mea. O fiică de militar cerându-și scuze unui soldat pentru un război care începuse înainte ca oricare dintre ei să se fi născut.

— Majoritatea oamenilor nu m-ar fi întrebat de ce exact acum.

Kael și-a trecut limba peste buza de jos; apoi și-a mușcat-o cu dinții. Luminile din parcare, de deasupra noastră, s-au aprins, bâzâind și rupând tăcerea.

— Eu nu sunt ca majoritatea.

— Îmi dau seama.

Luminile străluceau prin ferestrele barăcilor aflate de-a lungul străzii, dar el nu părea să locuiască aici. Asta însemna fie că e însurat, fie mai mare în rang decât i-o arăta vârsta. Soldații cu grade inferioare puteau locui în afara garnizoanei numai dacă erau căsătoriți, dar nu-mi închipuiam că un bărbat însurat ar dormi în fotoliul meu imediat după ce se întoarce din misiune. În plus, nu purta verighetă.

Mă uitam la uniforma lui ca să-i aflu gradul când l-am surprins privindu-mă.

— Vii cu mine, sergent, sau mă faci să stau în parcare până chemi un lăcătuș pentru mașină?

M-am uitat la ecusonul de pe pieptul lui. Numele de familie era acolo cu litere mari: Martin. Era prea tânăr ca să fie sergent.

— Haide.

Mi-am împreunat mâinile a rugăminte.

— Nu mă cunoști, dar uite ce se va întâmpla dacă te las aici, știind că vei veni pe jos acasă. Te voi lăsa aici și peste două secunde o să mă simt vinovată și o să mă gândesc la asta tot drumul până la tata și la cină, i-am explicat. O să-i trimit mesaje de scuze lui Elodie, apoi ea se va stresa pentru că-și face griji pentru toată lumea, iar eu mă voi simți și mai vinovată pentru că stresez o femeie gravidă. Apoi

o să vin cu maşina să te găsesc, dacă nu te-ai întors până atunci. E o mare bătaie de cap, Kael, şi, sincer, ar fi mult mai uşor dacă ai...

— Bine, bine.

Şi-a ridicat mâinile, apărându-se amuzat. Am dat din cap, zâmbind, mândră de victoria mea, şi ştiţi ceva? Aproape că şi el mi-a zâmbit.

Capitolul nouăsprezece

Indiferent de locul în care eram staționați, tata prefera să locuiască în interiorul garnizoanei, din Texas până în Carolina de Sud sau Georgia. Nu mă deranja prea tare când eram mică, pentru că toți prietenii mei locuiau în apropiere, dar cum ne mutam foarte des, m-am plictisit repede. Am început să urăsc fundăturile bine îngrijite și cozile de mașini de la fiecare poartă de acces. Tatei îi plăcea să fie atât de aproape de poștă, de magazinul alimentar fără taxe și de compania pentru care lucra în fiecare zi. Se simțea în siguranță, dar pe măsură ce Austin și cu mine am crescut, am început să ne simțim captivi.

Îmi amintesc cum mama se plimba în sus și-n jos prin case, prin fiecare dintre ele, în timpul zilelor de vară. Erau orele ei de nebunie, când perdelele erau mereu trase și canapeaua se transforma în patul ei. La început, schimbarea a fost subtilă, dura numai cât tata era la serviciu. Avea două personalități și putea trece de la una la alta în câteva secunde. Dar la un moment dat, în timpul verii dinaintea clasei a opta, nebunia a pus stăpânire pe ea. Se trezea târziu, făcea câteva dușuri, nu mai dansa și nici nu se mai plimba prin casă.

Luam cina târziu, apoi aproape deloc, iar vocile părinților noștri se auzeau în noapte, din ce în ce mai ridicate.

— Ăăă, Karina?

Vocea lui Kael m-a trezit din amintiri. Se uita la culoarea verde a semaforului de deasupra noastră. Am apăsat pe accelerație.

— Scuze, m-am bâlbâit eu, dregându-mi glasul.

Pieptul mă durea, dar m-am scuturat de gânduri.

— Bine, așadar mergem acasă la tata și el e cam...

Am oftat adânc, încercând să descriu un om tare complicat într-un singur cuvânt.

— E cam...

— Rasist? a-ntrebat Kael.

— Poftim? Nu!

Am simțit că răspund exagerat de defensiv la întrebarea lui, până când m-am răsucit și i-am văzut expresia — îmi spunea că-și dăduse într-adevăr seama de ce aveam să spun.

Nu știam ce să cred.

— Nu e rasist, am zis, conducând mai departe.

Nu-mi dădeam seama ce-ar fi putut să spună sau să facă tata ca să cred că ar fi rasist.

— E doar un soi de dobitoc.

Kael a dat din cap și s-a lăsat pe spate.

— De obicei, durează vreo două ore. Prea multă mâncare pentru trei oameni. Prea multă pălăvrăgeală.

Am ieșit în strada principală, cea care străbătea întregul Ft. Benning. Mai aveam mai puțin de cinci minute până acasă la tata. Întârziaserăm 26 de minute. O să fie bine. Eram om în toată firea și intervenise ceva. Or să treacă peste asta. Îmi tot repetam asta și am început să inventez o scuză care să nu-l implice neapărat pe străinul care stătea acasă la mine.

Telefonul a început să-mi vibreze în suportul pentru pahare dintre noi și m-am întins după el când am văzut că mă suna Austin. Nici nu-mi mai aduceam aminte de când nu mă mai sunase.

— Trebuie să răspund, e...

N-am mai apucat să-i explic lui Kael.

— Alo? am zis la telefon, dar m-a întâmpinat tăcerea.

Mi l-am dezlipit de obraz.

— La naiba.

Ratasem apelul. Am încercat să-l sun înapoi, dar n-a mai răspuns.

— Dacă vezi că se luminează ecranul, îmi spui, da? Sunetul nu funcţionează decât când vrea el.

Am coborât privirea spre telefon, iar Kael a aprobat din cap.

Am intrat pe strada unde locuia tata şi mi-am irosit ultimele două minute inventând ceva care să sune ca o mică realizare sau ceva de genul ăsta. Trebuia să vorbesc despre ceva după prelegerea despre întârzierea mea inadmisibilă. Tata punea întotdeauna aceleaşi întrebări. Mie, iubitei sale soţii. Diferenţa era că ea era lăudată dacă planta o floare sau dacă se ducea la ziua copilului altcuiva, iar eu puteam salva un mic sat de la pieire, că el spunea: „E minunat, Kare, dar e un sat *mic*. Austin a salvat odată un sat un pic mai mare şi Estelle a înfiinţat două sate".

Nu era deloc sănătos să mă compare cu soţia lui şi nici cu fratele meu. Ştiam prea bine asta, dar felul în care simţeam că ea era poziţionată faţă de mine tot mă scotea din minţi ca naiba. Apoi era faptul că Austin fusese întotdeauna al tatei, iar eu fusesem a mamei. Lucrurile ieşiseră mai bine pentru frate-meu decât pentru mine.

— Aproape am ajuns. Tata e în armată de mult timp, i-am zis.

Kael era soldat, nu mai avea nevoie de explicaţii suplimentare. A dat din cap şi s-a uitat pe fereastra din dreptul său.

— Tu eşti de mult în armată? l-am întrebat.

L-am auzit înghiţind în sec înainte de a vorbi.

— De doi ani şi un pic.

Aproape că l-am întrebat dacă-i place, dar exact atunci am oprit în faţa casei tatei.

— Am ajuns, l-am anunţat. E ca un dezastru complet, cu trei feluri de mâncare. Multă vorbărie şi cafea la final. Minimum două ore.

— Două ore? a zis el clipind.

— Ştiu. Ştiu. Poţi aştepta în maşină dacă vrei.

Kael a deschis portiera din dreapta şi s-a aplecat să-mi spună ceva.

Mi-am privit părul în oglindă. Aproape se uscase. Aerul era umed şi greu.

Mi-am luat telefonul. Austin nu mă mai sunase.

— Ziceam şi eu, oricât de nasol crezi că va fi, e de fapt mai rău.

— Mhm, mi s-a părut că-l aud spunând.

Am privit spre portiera care se-nchidea. Începusem să-mi dau seama cât de proastă a fost ideea de a aduce un străin la cina de marţi.

Capitolul douăzeci

Eram agitată şi-mi ştergeam palmele de picioare. Mereu făceam aşa când aveam emoţii.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, i-am zis lui Kael când ne-am apropiat de uşă. Să explic de ce am întârziat. De ce am întârziat *eu*.

Apoi mi-am dat seama cu cine vorbeam. Cu un soldat care nu avea nicio problemă cu tăcerea.

Am intrat în bucătărie, care era plină de arome de miere şi scorţişoară. Simţeam şi un miros uşor de friptură. Mirosea a sărbătoare.

— Scuze de întârziere, am spus. Am mai rămas un pic la muncă, ăăă... şi apoi l-am ajutat pe prietenul lui Elodie.

M-am răsucit ca să-l prezint pe Kael.

Tata stătea în capul mesei când am intrat. Nu citea ziarul, nu asculta radioul. Doar asculta. M-am uitat la el, cum stătea acolo, cu o mutră tăioasă şi cu părul lui rar şi alb. Se rărea de-a binelea deja.

Iar pielea îi devenea aspră. Toţi cei din familia tatei încărunţeau devreme. La femei arăta minunat — cel puţin în fotografii —, dar eu sperasem mereu să semăn cu mama. Dar rămânea de văzut dacă aşa avea să se întâmple.

Tata şi-a luat ochii de la mine şi s-a uitat la Kael, care a făcut un pas în spate. Instinct sau emoţii — cine ştia? În ciuda faptului că avea un pic peste 1,52 înălţime, tata era intimidant. Putea fi blând dacă-şi propunea. Şi când nu-şi propunea, era tăios ca un cuţit.

— Martin, îmi pare bine...

Tata i-a strâns mâna lui Kael. Aşteptam predica despre întârziere, când Estelle a intrat în bucătărie, ducând un castron din care ieşea o lingură mare de lemn.

— Hei! m-a salutat ea ca de obicei.

Entuziastă. Falsă.

Estelle purta întotdeauna versiuni uşor diferite ale aceleiaşi ţinute: jeanşi un pic evazaţi şi un tricou cu nasturi şi model. Întotdeauna. Bluza de azi era cu dungi albastre şi roşii. Ca toate celelalte, şi asta avea pliuri la talie şi la bust ca să „creeze o siluetă aerodinamică", aşa cum spunea ea. Nu mă interesau deloc hainele lui Estelle — de fapt, nimic legat de ea —, dar îmi spusese într-o zi că-şi cumpără genul ăsta de bluze pentru că-i pun în valoare silueta. Îşi răsucise trunchiul ca un fotomodel când o spusese, ca şi cum se distra socializând cu fiica iubitului ei. A fost ceva îngrozitor.

Era ciudat cum Estelle nu-şi schimba niciodată stilul. Îmi plăcea consecvenţa, dar nu din partea ei. Nu voiam nimic de la ea.

— O, ia te uită... Bună! Eu sunt Estelle.

Nu se pricepea deloc să-şi ascundă uimirea în faţa necunoscutului din încăpere. Kael a aşteptat-o să lase jos castronul înainte să-i întindă mâna.

— Deci, ăăă, Kael e prietenul soţului lui Elodie. Tocmai s-a întors ieri din misiune.

Am evitat să-l privesc pe tata.

Ia masa cu noi, OK? A rămas pe dinafară din maşină.

Estelle i-a făcut semn lui Kael să ia loc lângă scaunul imens al tatei, dar m-am aşezat eu acolo mai întâi, astfel încât Kael să stea lângă mine. Nu era obligat să ocupe scaunul fierbinte.

— Presupun că ai vorbit cu fratele tău, a zis tata.

Mi-am scos telefonul.

— Am avut un apel pierdut de la el.

— Vine încoace.

— Poftim?

Tata a sorbit prelung din paharul cu apă.

— A fost arestat aseară.

Am sărit de pe scaun.

— Cum? Pentru ce?

Ochii tatei erau o copie mai întunecată a ochilor fratelui meu. El era ca tata. Eu eram ca mama. Auziserăm asta toată viaţa. Asta nu însemna că era adevărat. Exemplu: arestarea asta.

— Nu ştiu exact. Nu mi-au zis de la secţie. Dacă ar fi fost pe proprietate guvernamentală, aş fi aflat cu uşurinţă, a pufnit el.

Era nervos — supărat şi dezamăgit. Vedeam cum situaţia îl copleşeşte şi ştiam că simte că dăduse greş ca părinte. Aici nu-l puteam contrazice.

— Şi cum ajunge aici? am întrebat.

— Cu maşina. Ar trebui să ajungă în vreo două ore.

Kael privea în pământ, frământându-şi degetele şi încercând să fie discret.

— Unde o să stea?

— Aici, a răspuns tata pe un ton hotărât.

Am oftat.

— El ştie asta?

Mi-am luat telefonul şi l-am sunat pe frate-meu, dar a intrat direct căsuţa vocală. Nu m-am obosit să-i las vreun mesaj. Tata şi-a încruntat sprâncenele groase.

— Contează? A intrat în bucluc de-a binelea. Asta nu mai e joacă de copii, Karina. Sunteţi oameni în toată firea acum.

— Amândoi? m-am strâmbat. Nu eu am fost arestată. Iar Austin nici măcar nu e aici ca să se apere, deci nici asta nu-i prea corect.

Estelle se agita protector în jurul tatei în timp ce noi ne certam. Aşa făcea de fiecare dată. Îi pregătea mâncarea tatei în timp ce noi discutam viitorul singurului lui fiu. El şi cu mine ridicam glasul, dar ea era aceeaşi persoană enervantă. Kael s-a foit jenat pe scaun.

— Vrei nişte friptură? l-a întrebat Estelle pe Kael.

Era exact ce-i trebuia tatei. Cineva care să poată ignora haosul şi să joace rolul nevestei ascultătoare în cea de-a doua jumătate a vieţii lui. Mama era un uragan, în timp ce Estelle nu era nici măcar o ploicică.

— Sosul e rețetă de familie. Uite, trebuie să încerci.

A ridicat un vas pentru sos în stil colonial, plin de lichid siropos şi închis la culoare. Când cumpărase chestia asta de pe eBay, îmi spusese că era de pe o „plantaţie adevărată", fără să-i pese că era pur şi simplu grosolan să gândeşti şi să vorbeşti aşa.

Kael i-a mulţumit că-l ajută să-şi pună în farfurie. I-am zis tatei că n-ar fi trebuit să-l trimită pe frate-meu de-acasă, că era vina lui. El mi-a răspuns că toată vina îmi aparţine.

— Nu mi-e foame, i-am spus lui Estelle când mi-a întins friptura.

Stomacul mi-a chiorăit, dându-mă de gol.

— Nu fi copil, mi-a zis tata.

Mi-a zâmbit, o tentativă jalnică de a-şi îndulci cuvintele.

— Tocmai ai spus că sunt un om în toată firea. Acum spui că sunt un copil. Hotărăşte-te.

Detestam să mă ciondănesc aşa, dar tata scotea tot ce-aveam mai rău în mine. Mai ales când era vorba de fratele meu.

— Sunt derutată când te comporţi de parcă nu e mare scofală, am zis. Pentru că e. E o problemă foarte gravă.

— Ştiu, Karina, dar nu e pentru prima oară.

— E doar a doua, m-am răstit. Nu e un criminal în serie.

— Hai să nu ne batem capul până când nu ajunge, bine? Niciunul dintre noi nu poate face nimic de-aici. E un bărbat de 20 de ani.

Reacția tatei la cea de-a doua arestare a fratelui meu era extrem de rațională.

Aş fi vrut să-mi blochez şi eu emoțiile astfel. Îmi lua o vreme să-mi schimb dispoziția. Tata putea jongla cu trăirile extreme, exact ca mama. Ea era mai rea. Adică mai bună. Cred că totul depindea de cum priveai problema.

Stomacul mi-a chiorăit din nou, aşa că am cedat şi am început să-mi pun mâncare în farfurie. Kael tocmai ducea la gură o furculiță plină de piure. M-am gândit că sesizase că începuserăm să ne calmăm şi încercam să ne revenim la normal. Nu că asta ar fi durat prea mult — aveam să ne ciondănim din nou.

Mi-am pus telefonul pe masă, cu ecranul în sus, în caz că Austin îmi dădea vreun mesaj. Apoi m-am străduit să nu mă mai gândesc la el, gonind cu maşina, de unul singur, speriat că a fost arestat, speriat că trebuie să dea ochii cu tata.

— Aşadar, Kael, te-ai întors acasă definitiv?

Estelle era directorul de scenă, care abătea conversația departe de dramele familiei noastre. De data asta aproape că i-am fost recunoscătoare.

— Aşa cred. Nu sunt sigur deocamdată, doamnă.

Avea maniere impecabile. Voiam să aflu mai multe despre bărbatul ăsta. Pariez că mama lui era o femeie de treabă. De mult nu mai auzisem pe cineva de vârsta mea adresându-i-se cuiva cu „doamnă".

L-am privit cum răspunde politicos la fiecare întrebare pe care i-o adresa ea. Din ce batalion făcea parte? Unde anume în Afghanistan fusese staționat? El răspundea scurt, dar sincer şi buzele îi înveleau fiecare cuvânt pe care-l rostea. Mi-aş fi dorit să-i placă să vorbească mai mult decât părea s-o facă.

Când am ajuns la desert, uitasem deja că întârziaserăm. Arestarea lui Austin distrăsese atenția tuturor de la mine. Nu era prima oară când chestia asta funcționa în favoarea mea.

Capitolul douăzeci și unu

— Ei bine, a fost plăcut, a zis Estelle.

Stătea jenată, aşteptând s-o îmbrăţişez. Uneori o făceam. Alteori nu.

— Anunţă-mă când ajunge Austin. Aş sta să-l aştept, dar lucrez mâine-de-dimineaţă.

Tata a dat din cap. Kael stătea în prag. Tata m-a îmbrăţişat.

— Ce planuri ai pentru weekend? Mergem la Atlanta, dacă vrei să...

— Lucrez.

Îmi plăcea la nebunie Atlanta, dar nici nu-mi trecea prin cap să mă duc cu ei. Şi nu voiau să-şi schimbe planurile, acum că Austin se-ntorcea în oraş?

— Mi-a părut bine să te cunosc, Kael. Să conduceţi cu grijă.

Estelle a zâmbit. Mă-ntrebam dacă îşi imaginase că era iubitul meu. Nu îl prezentasem aşa, dar ea era nespus de surâzătoare şi un pic cam prea curioasă când s-a uitat după noi şi eu l-am înghiontit să deschidă uşa.

N-am mai lăsat pe nimeni să spună nimic. Am ieşit pe verandă şi practic am luat-o la goană pe alee.

— Doamne, urăsc cinele astea.

Chiar şi după câte suportase, Kael nu avea nimic de zis.

— Tu ai familie?

Am bănuit că nu va răspunde, dar orice era mai bun ca tăcerea.

— Dacă am familie? a repetat.

— Adică e clar că ai familie, altfel n-ai exista. Dar şi ei sunt la fel?

Am făcut un semn din cap spre casă.

— Nu, a zis el, holbându-se pe geamul maşinii. Deloc.

— În sensul bun sau rău al cuvântului? am întrebat.

— Amândouă.

A ridicat din umeri, prinzându-şi centura de siguranţă.

— Cred că mă deranjează atât de mult pentru că Estelle e atât de diferită de mama. Era foarte amuzantă când era tânără. Mama, nu Estelle, am clarificat, deşi nu mă întrebase nimic. Râdea mult şi asculta muzică. Dansa prin living ascultând Van Morrison, fluturând din braţe de parcă era o pasăre sau un fluture. Mi se pare că a trecut o viaţă de atunci.

Mă gândeam la cealaltă versiune a mamei, cea cu păr lung şi unduitor, fluturând în bătaia vântului. Era la fel de lipsită de griji şi acum, dar nici pe departe la fel cum era pe vremuri.

— Îşi ridica mâinile şi le trecea prin păr, lăsându-l să se reverse în jurul ei. Mă gâdila mereu pe faţă şi râdeam, iar ea îşi legăna părul şi dansa în jurul meu.

Zgomotul motorului străpungea aerul încărcat şi numai asta auzeam. Nu remarcasem niciodată sunetele astea; nu avusesem timp să le aud.

— Şi zilele mele de naştere! Făcea tot ce-i stătea în putere pentru petrecerile acelea. Era o chestie grandioasă, mai degrabă săptămâna zilei de naştere. Nu aveam prea mulţi bani sau ceva de genul ăsta, dar era foarte creativă. Într-un an a decorat toată casa cu luminiţe din acelea de la Spencer, mai ţii minte magazinul?

Kael a dat din cap.

— Aveau luminile astea de discotecă şi mama le-a înşirat pe toate în living şi bucătărie. Au venit toţi prietenii mei. Adică, aveam vreo

trei prieteni în total, dar majoritatea veneau pentru Austin. Şi casa noastră era mereu plină. Aveam un iubit — cred că-l chema Josh? Şi el mi-a adus o turtiţă cu mălai. Ăsta a fost cadoul de ziua mea.

Habar n-aveam de ce intram în astfel de detalii, dar eram atât de pierdută în amintiri încât nu-mi puteam ţine gura.

— Nu ştiu de ce mi-a adus o turtiţă cu mălai. Poate că mama lui o avea prin casă? Habar n-am. Dar ţin minte că am primit un aparat de karaoke şi m-am gândit că e cel mai tare cadou din lume, iar mama s-a dus în camera ei şi a încuiat uşa, ca să ne simţim mai mari decât eram şi să nu fim supravegheaţi tot timpul. Desigur, am început să jucăm un joc cretin de petrecere şi a trebuit să-l sărut pe un băiat pe nume Joseph, care a murit de supradoză de heroină acum câteva luni...

Simţeam privirea lui Kael asupra mea, dar era cel mai ciudat lucru din lume — nu mă puteam opri din vorbit. Ne opriserăm la un semafor. Cerul era negru ca smoala şi luminile roşii se reflectau pe pielea lui întunecată.

— Oau, ce mult vorbesc, i-am zis.

M-a privit.

— E-n regulă, a zis cu glas blând.

Ce bine *era* tipul ăsta? Atât de răbdător, atât de tăcut, totuşi atât de conectat la realitate. Am încercat să mi-l imaginez pe Phillip, soţul lui Elodie, purtând o conversaţie cu el. Phillip era vesel şi prietenos, iar Kael... ei bine, habar n-aveam ce naiba să cred despre el.

Trecuse mult timp de când avusesem genul ăsta de conversaţie cu cineva, dacă-l avusesem vreodată. Fratele meu era singura persoană cu care depănam amintiri despre părinţii noştri. Dar chiar şi el încetase să-şi mai dorească să retrăiască alături de mine copilăria.

— Mama ne-a crescut pe mine şi pe sora mea în Riverdale[1].

Vocea lui Kael a răsunat, acoperind zgomotul motorului şi sunetul vântului.

— Îmi place la nebunie emisiunea aia, i-am zis şi el a zâmbit.

Serial Netflix, dar şi orăşel din statul Georgia. *(N. t.)*

Un zâmbet pe care l-am remarcat înainte de a se evapora. M-am prins de fază.

— E-n regulă.

— Emisiunea sau orașul? am întrebat.

— Amândouă.

N-a mai zâmbit.

— Câți ani are sora ta?

M-am gândit să profit cât se arăta neobișnuit de vorbăreț.

— Mai mică decât mine.

— Fratele meu la fel.

Voiam să-l întreb exact câți ani are sora lui, dar ne apropiam de mica mea casă albă.

— Cu vreo șase minute.

Cei mai mulți oameni râdeau când le spuneam asta. Kael n-a zis nimic, dar din nou știam că mă privește.

Vântul mi-a adus praf pe parbriz când am parcat pe alee. Imediat pavarea aleii a devenit prioritatea mea numărul unu. Am oprit și mi-am cerut încă o dată scuze pentru că mă certasem cu tata în fața lui. A dat din cap, mormăind ceva de genul „E-n regulă".

M-am aplecat să-mi iau geanta de pe jos, din spatele scaunului.

— Măcar nu va trebui să treci prin asta din nou. Dar eu mă voi întoarce acolo marțea viitoare, la șapte fix.

Am spus „fix" atât pentru mine, cât și pentru Kael. Dacă întârziam și la cina de săptămâna următoare, ar fi ieșit mare scandal.

Aleea era atât de întunecată în nopțile fără lună, încât de-abia vedeam veranda. Kael și-a pornit telefonul și lumina ne-a călăuzit până acolo.

— Trebuie să pun niște becuri afară.

Kael mergea pe lângă mine și am văzut cum se uită prin curte, de-a lungul aleii, până la marginea grădinii. Își răsucea brusc gâtul. Dar nu era o mișcare alarmantă, doar cerceta în tăcere împrejurimile. Am încercat să mi-l imaginez în Afghanistan, cu o armă grea prinsă de corp și cu toată greutatea lumii pe umeri.

— Sora mea are 15 ani, apropo, a spus, intrând pe lângă mine în casă.

Capitolul douăzeci și doi

Elodie dormea pe canapea, cu trupul ei mic răsfirat în unghiuri ciudate. Mi-am lăsat geanta jos, mi-am scos pantofii şi am acoperit-o cu pătura ei preferată. Bunica ei i-o făcuse pe când Elodie era copil. Acum era uzată de-a binelea, aproape destrămată, dar ea dormea cu pătura aceea în fiecare zi. Bunica ei murise cu câţiva ani în urmă; Elodie plângea de fiecare dată când vorbea despre ea.

Mă întrebam dacă-i era dor de familia ei. Era însărcinată, departe de ei, iar Phillip era şi el departe, la război. Nu prea vorbea despre părinţii săi, dar aveam impresia că nu erau foarte încântaţi că fugise în State cu un tânăr soldat pe care îl cunoscuse pe internet.

N-aş fi putut spune că-i condamn. Elodie s-a mişcat puţin când am oprit televizorul.

— Voiai să te uiţi? l-am întrebat pe Kael.

Am uitat că urma să doarmă aici şi mă gândeam s-o trezesc pe Elodie ca să se mute la mine-n pat.

— Nu, e-n regulă.

Oh, omul ăsta vorbăreţ.

— Atunci o să pun plăcinta asta în frigider şi-o să mă duc la culcare, am continuat. De dimineaţă mă duc la muncă. Dacă ai nevoie de ceva de la magazin, scrie pe lista de pe frigider, i-am propus.

Kael a dat din cap şi s-a aşezat în fotoliul meu roşu. Avea de gând să doarmă acolo?

— Ai nevoie de o pătură? l-am întrebat.

A ridicat din umeri şi a zis foarte încet:

— Dacă ai.

Am luat o cuvertură veche din dulapul de pe hol şi i-am adus-o. Mi-a mulţumit, iar eu i-am spus noapte bună. Eram trează de tot când am ajuns în pat. Mă tot gândeam cum se purtase Kael cu tata şi cu Estelle, cum făcuse astfel încât cina să fie un pic mai suportabilă. M-am gândit la felul amabil şi neaşteptat în care îmi umpluse rezervorul şi apoi, desigur, pentru că exagerez mereu, m-am gândit c-ar trebui să-i dau înapoi banii pe benzină, deşi refuza să-i primească.

Mă simţeam atât de agitată. M-am răsucit, am înşfăcat o pernă şi am încălecat-o, strângând-o tare în braţe. M-am gândit că ar fi frumos să am un trup cald în pat, lângă mine. Măcar să am pe cineva cu care să vorbesc când nu pot dormi. Cum ar fi Kael. Am zâmbit acestui gând, imaginându-mi cum ar fi fost cu el la mine-n pat...

M-am oprit înainte să fabulez mai departe.

Ce naiba era cu mine de mi-l închipuiam pe Kael în patul meu? Aveam nevoie de contact fizic, ăsta trebuie să fi fost motivul pentru care, indiferent cât încercam să mă gândesc la altceva — sau la altcineva —, mi-l închipuiam întins lângă mine, holbându-se în tavan aşa cum se holba la parbriz, în drum spre casă.

Trecuse aproape un an de când nu mă mai apropiasem de cineva care să nu aibă legătură cu jobul, cu familia mea sau cu Elodie. Nu că aş fi fost obişnuită ca asta să se întâmple des sau constant, dar Kael mă făcea să visez cu ochii deschişi la mine şi la el. De obicei, cei de vârsta mea cunoşteau oameni noi în cluburi sau la şcoală sau prin intermediul prietenilor, dar eu nu prea avusesem experienţe de genul ăsta.

Brien şi cu mine am avut suişurile şi coborâşurile noastre — s-a mai întâmplat să ne pupăm în maşină după ce îmi promisesem că nu mai vorbesc niciodată cu el. Ultima oară când am permis să se-ntâmple una ca asta a fost în camera lui de la garnizoană, când m-am rostogolit pe o parte şi ceva m-a înghiontit într-o parte.

Un cercel. M-am simţit ca-ntr-un film pentru că, unu la mână, cine pierde un cercel în timp ce şi-o trage şi nu observă? Şi, doi la mână, jucasem rolul fetei singuratice şi leşinate după un strop de atenţie care ştia că iubitul ei se distrează cu alte fete, dar i-a trebuit un cercel rotund hidos ca să recunoască asta faţă de ea însăşi.

Ne-am certat. El a zis că e probabil cercelul iubitei colegului său de cameră şi n-a mai avut ce să spună când i-am reamintit că l-am văzut pe colegul lui cuplându-se cu multe persoane, dar niciuna dintre acestea nu era femeie.

Mi-am luat telefonul şi am intrat pe Facebook ca să mi-l scot pe Brien din cap. Am tastat numele lui Kael în lista cu prietenii lui Elodie, dar nu a apărut niciun rezultat, aşa că l-am căutat din nou. Am găsit un profil cu mai puţin de o sută de prieteni, ceea ce mi s-a părut ciudat. Nu vorbeam cu 99% dintre oamenii cu care eram „prietenă", dar tot aveam peste o mie. Părea cam mult — ca o mie de oameni cu care nu vorbeam să aibă acces la viaţa mea.

La poza de profil era o fotografie de grup în care erau Kael şi alţi trei soldaţi. Erau cu toţii îmbrăcaţi în uniforme şi stăteau lângă un tanc. Kael surâdea în poză, poate chiar râdea, atât de strălucitor îi era zâmbetul. Era ciudat să-l văd aşa, cu braţul peste umerii unuia dintre tipi. Dar, în afară de fotografia de profil, n-am mai aflat nicio informaţie de pe pagina lui. Totul era privat. Aproape că am vrut să-i trimit o cerere de prietenie, dar am simţit că aş fi obsedată să-i cer prietenia pe Facebook în timp ce el dormea pe fotoliul din living.

Am ieşit de pe profilul lui şi am început să mă uit la prietenii mei de pe Facebook, scoţând din listă oamenii pe care de-abia îi cunoşteam. Am şters vreo sută înainte să adorm.

Capitolul douăzeci și trei

M-am trezit îmbrăcată, cu telefonul pe piept. Mi se părea că e pornită centrala, deşi nu umblasem la ea. M-am uitat la ceas: aproape patru dimineaţa. Trebuia să mă trezesc la opt ca să pot da o fugă la magazin înainte să mă duc la serviciu, la zece. Mi-am pus telefonul la încărcat şi m-am ridicat în capul oaselor. Mi-am păstrat tricoul pe mine, dar mi-am desfăcut sutienul şi mi-am scos jeanşii. Era atât de cald la mine-n cameră şi aveam gâtul uscat. Simţeam transpiraţia de pe ceafă când mi-am prins părul des şi ondulat.

M-am gândit să-mi pun pe mine nişte pantaloni înainte să mă duc la bucătărie după apă, dar era patru dimineaţa, iar Kael şi Elodie dormeau, fără-ndoială. Era atât de cald, că mi se părea de neconceput să-mi trag nişte pantaloni de pijama chiar atunci pe mine, aşa că m-am asigurat că ies pe hol şi intru în bucătărie în tăcere deplină. N-am aprins lumina de pe hol şi m-am bazat pe becurile de veghe vârâte în prizele din bucătărie.

Am scos carafa cu apă din frigider şi am turnat în mine până când n-am mai putut. Am închis frigiderul şi aproape am scos un ţipăt când l-am văzut pe Kael aşezat la masa din bucătărie.

— La naiba, m-ai speriat.

M-am şters la gură cu dosul mâinii. Apoi m-am simţit aiurea pentru că ştiam că l-am făcut să se simtă prost.

— Scuze că te-am trezit. E atât de cald aici, i-am zis.

— Eram treaz.

M-am apropiat puţin de el şi am observat cum îmi măsoară trupul din priviri, până la coapsele goale, şi atunci mi-am amintit că nu am decât chiloţii pe mine. Am încercat să-mi acopăr fundul cu mâinile, dar n-avea niciun sens. Trebuia să-mi pun o pereche de pantaloni pe mine. Sau măcar nişte chiloţi din care nu-mi ieşea fundul.

— De ce eşti treaz? De ce stai aici pe întuneric? Scuze că n-am haine pe mine. Credeam că dormi.

Kael şi-a înclinat capul puţin, ca şi cum ar fi fost derutat de ceea ce spusesem, şi s-a uitat în jos, la picioarele mele. Am simţit imediat un val de nesiguranţă, gândindu-mă la gropiţele de celulită care-mi acopereau coapsele. Şi-a ridicat privirea spre faţa mea.

— Îmi dai şi mie nişte apă? m-a întrebat.

M-am înroşit, nu doar pentru că eram în continuare pe jumătate dezbrăcată, ci şi pentru că mă văzuse cum bag în mine apă direct dintr-o carafă de trei litri. Am dat din cap şi am deschis frigiderul.

— E doar apă de la robinet. Cumpăr una din astea — am ridicat carafa pe care scria Apă de Izvor — din când în când şi o reumplu apoi cu apă de la chiuvetă. Deci, de fapt nu e apă de izvor.

De ce băteam câmpii?

— Am stat în Afghanistan câteva luni, cred că mă descurc cu apa de la robinet din Georgia.

Sarcasmul lui m-a surprins. I-am zâmbit şi mi-a zâmbit şi el — o altă surpriză. Mi-a luat carafa din mână şi şi-a dus-o la gură, fără s-o atingă cu buzele.

— Deci de ce te-ai trezit? Te obişnuieşti cu diferenţa de fus orar? l-am întrebat.

Mi-a înapoiat carafa şi am mai luat o gură de apă. Mi-era tot cald, dar în bucătărie era mai răcoare decât la mine-n dormitor. Gresia rece de sub tălpi îmi dădea o senzaţie plăcută.

— Nu dorm prea mult, a răspuns Kael în cele din urmă.

— Niciodată?

— Niciodată.

M-am aşezat în faţa lui la măsuţă.

— Din cauza locurilor în care ai fost?

Simţeam cum începe să mă doară stomacul de la buric înspre gâtlej când mă gândeam la bărbatul ăsta tânăr şi tăcut, care fusese trezit de atâtea ori din cauza bombelor sau a rachetelor sau a oricărei alte traume prin care trecuse. A dat din cap.

— E ciudat să fiu din nou aici.

Mi se părea că visez simţindu-i sinceritatea şi văzând expresia vulnerabilă care-i umbrea chipul.

— Trebuie să te-ntorci acolo? am întrebat, sperând că va spune nu.

În mintea mea se aprinsese o alarmă, ţipând ca să mă avertizeze în privinţa sentimentelor pe care începeam să le am faţă de el. Îl cunoşteam de mai puţin de 24 de ore, dar voiam să-l protejez, să nu se mai întoarcă niciodată acolo.

— Nu ştiu, mi-a răspuns şi am tăcut amândoi.

— Sper să nu te-ntorci.

Cuvintele mi-au ieşit pe gură înainte să-mi pese cum au sunat.

Într-un fel, simţeam că îmi trădam copilăria, pe cei de dinaintea mea, care fuseseră soldaţi şi piloţi, dar nu cred că puteam da dovadă de atâta patriotism pe cât se aştepta familia mea. Nu dacă asta însemna să fii patriot.

Când Kael şi-a aşezat capul peste braţele încrucişate şi a spus: „Şi eu", tot trupul mi-a tresărit. Viaţa militară este atât de nedreaptă uneori. Voiam să-l întreb dacă se gândise la ce anume se înhamă sau dacă, la fel ca mulţi tineri soldaţi pe care-i cunoşteam, fusese convins să se înroleze din pricina sărăciei din jurul lui, de promisiunea unui salariu constant şi a unei asigurări de sănătate.

— Îmi pare r..., am dat să spun, dar a închis ochii.

M-am uitat la el în întuneric, preţ de câteva secunde, înainte să aud cum scoate un sforăit uşor.

Capitolul douăzeci și patru

— Porţi întotdeauna uniforma? l-am întrebat când am ajuns la standul cu cereale.

Căruciorul pe care-l aleseserăm scârţâia şi se bloca la viraje. Îi dădusem lui Kael lista de cumpărături în parcare, rugându-l să aibă grijă de ea. N-a zis nimic, aşa că am presupus că mă aprobă.

— Nu, a răspuns, luându-mă prin surprindere.

L-am privit şi cumva l-am presat să spună mai multe.

— Mie aşa mi se pare.

Am încercat să-mi îmbunez vorbele zâmbindu-i, dar el nu s-a uitat la mine.

— Nu am nicio altă haină.

Rahat.

— Ah. Scuze. Nu m-am gândit la asta. Unde-ţi sunt hainele? Vrei să mergem să le luăm?

A înşfăcat o cutie de Cinnamon Toast Crunch. Cel puţin avea gusturi bune la cereale. Îşi ţinea cumpărăturile în coşul din faţa

căruciorului, acolo unde de obicei stau copiii, în vreme ce părinții se străduie să-i distreze și să-i facă să stea cuminți.

— Nu știu unde sunt.

Părea confuz. Zi de zi, învățam tot mai mult să-l ghicesc. Firește, trecuseră doar două zile, totuși... Începusem să-l descifrez, încet, dar sigur. Chipul lui era, de fapt, destul de expresiv.

— Voiam să mă duc mai târziu la mall. Sau la Kohl. Cum o fi.

Am trecut pe lângă un om mai în vârstă care s-a uitat după noi un pic prea mult. Am observat cum ne privește îndelung, ba pe unul, ba pe celălalt, și firele de păr de pe ceafă mi s-au ridicat. Bărbatul a dispărut după colț. Când m-am dus să-i spun asta lui Kael, am început să mă întreb dacă nu eram cumva paranoică și am decis să nu-i acord și mai multă atenție moșului morocănos.

— Lucrez până la patru, dar apoi putem da o fugă după hainele tale, i-am propus.

La magazin era aglomerat ca întotdeauna. Prețurile mici ale produselor și taxa zero nu prea meritau efortul de a te lupta cu mulțimea. Preferam să lucrez un schimb în plus decât să aștept la coadă în urma cărucioarelor pline ochi.

Kael a arătat spre rândul următor, unde începeau produsele congelate.

— Știi că există Uber și taxiuri și chestii de genul ăsta, nu?

M-am uitat urât la el.

— Încercam să fiu drăguță.

— Știu. Râdeam și eu de tine.

Vocea îi era relaxată și avea un ton diferit de tot ce-i ieșise până acum de pe buze. Mi-a făcut pielea să se înfioare. M-am uitat în altă parte.

— Ha, ha, l-am necăjit și eu.

Mă durea gâtul. Îmi amintesc mereu chestia asta, felul în care din cauza lui mă dureau diverse părți ale corpului, într-un fel pe care nu-l mai simțisem niciodată. O să-i fiu întotdeauna recunoscătoare pentru asta.

— Deci, vrei să te duc sau nu? Poți să iei pizzele alea mici? Cutia roșie.

Am arătat în spatele lui.

— Dacă vrei. Adică stau deja pe canapeaua ta, mă bag peste cinele tale de familie, îți mănânc batoanele de granola.

— Mi-ai mâncat batoanele de granola?

A râs. Dacă nu s-ar fi răsucit, i-aș fi ratat zâmbetul. Atât a fost de rapid.

— O să-ți cumpăr altă cutie.

Nu-i plăcea să ia lucrurile altcuiva.

— În mod normal, aș fi spus că e-n regulă doar ca să fiu politicoasă, dar factura de la electricitate e imensă luna asta, deci dă-i bătaie.

L-am înghiontit în umăr și s-a încordat un pic. A fost o schimbare aproape imperceptibilă, dar eu am simțit-o ca un fior pe șira spinării.

S-a îndepărtat puțin de mine. Muzica era mai zgomotoasă, așa mi s-a părut. M-am simțit stânjenită. Jenată. Ca și cum ceva nou ar fi început cu o noapte în urmă. Bănuiesc că o discuție în chiloți la trei dimineața poate face asta. Kael era diferit azi. Mai deschis. Aproape vorbăreț. Totuși, mă-ntrebam: oare flirta cu mine? Nu mă gândisem deloc la asta, dar așa mi se părea.

— Scuze, am zis în cele din urmă, după un minut de tăcere.

Stăteam în dreptul rândului cu chipsuri. Încercam să mă hotărăsc între niște covrigei aromați și Doritos Cool Ranch, dar Kael a înșfăcat o pungă de Funyuns și a aruncat-o în cărucior.

— Îmi plăceau la nebunie când eram mai mică, i-am spus. Prietena mea cea mai bună, Sammy, și cu mine mâncam din astea tot timpul. O, Doamne, de-astea și Mountain Dew. Mama nu mă lăsa să beau, dar mama lui Sammy avea mereu versiunea de la Kroger, care era de fapt și mai bună.

Băteam câmpii cu grație.

Kael părea mai relaxat. Nu l-am privit atât de mult pe cât mi-aș fi dorit și nici nu i-am spus cât de dor îmi era de Sammy de când se

măritase şi se mutase în celălalt capăt al ţării — cum mi-aş fi dorit. Nu partea cu măritişul, ci faptul că, la naiba, se mutase în altă parte.

N-am mai vorbit şi am plătit separat. A trebuit să arătăm actele de identitate — al lui de soldat activ, al meu de membru de familie a unui militar. A fost foarte drăguţ şi m-a ajutat să-mi car cumpărăturile la maşină, a dus plasele în casă şi chiar m-a întrebat dacă vreau să mă ajute să despachetez. Uram faptul că mintea mea încerca să-şi dea seama de ce e atât de amabil. De parcă n-aş fi putut accepta pur şi simplu gesturi amabile sau complimente de la oameni, de parcă nu le-aş fi meritat.

Dar oricât de mult m-ar fi tulburat şi oricât de paranoică aş fi fost, începea să-mi placă oarecum felul în care mă simţeam în preajma lui. Atâta timp cât nu se gândea că vom sfârşi combinaţi. Nu pomenise de nicio iubită sau de altcineva din viaţa lui, dar nici nu fusese tocmai îndrăzneţ. Totuşi, nu făceam nimic greşit. Nimic. Doar mergeam la cumpărături şi locuiam împreună timp de câteva zile.

Dacă aş fi fost iubita lui, nu m-aş fi bucurat prea tare să aflu că stă cu două femei. Chiar dacă una dintre ele era gravidă.

De ce presupuneam că are o iubită? Sau că mă place?

La naiba, nici nu-l cunoşteam suficient ca să-mi placă de el în felul acela. Iar el părea genul de bărbat de care era atrasă orice femeie. Mi-am dat seama că sunt mai interesată de el decât voiam să recunosc. Asta mă speria oarecum, iar el stătea pe locul de lângă mine. Îi simţeam privirea pe chipul meu.

— Totul e-n regulă? m-a întrebat după ce toate cumpărăturile au fost aşezate la locul lor.

Am economisit jumătate din timp fiindcă m-a ajutat şi nici măcar n-a trebuit să-i spun să recicleze hârtia şi plasticul.

Acum stăteam amândoi la masă. Se uita în telefon, iar eu mâncam al doilea baton de granola şi mă pregăteam să plec la serviciu. Auzeam duşul din capătul culoarului — asta însemna că se trezise şi Elodie. Slavă Cerului! Nu ştiam ce i-aş fi spus lui Mali dacă Elodie ar fi întârziat din nou.

Am încercat să-l privesc pe Kael printre gene, fără să observe. Dar m-a observat imediat, ca un soldat priceput ce era. Am simţit cum vorbele îmi vin şuvoi în minte şi nu le puteam opri. Trebuia să ştiu.

— Ai o iubită? am izbucnit.

— Nu. Tu ai? Un iubit sau o iubită, vreau să zic?

Am scuturat din cap. Degetele aproape că-mi tremurau pe spătarul rece al scaunului.

— Nu, nici una, nici alta.

A oftat şi s-a ridicat. L-am urmărit din priviri cum se duce la frigider, apoi la dulap să-şi ia un pahar, apoi din nou la frigider. Şi-a turnat nişte lapte, vărsând un pic pe podea. Mi-aş fi dorit să spună ceva, orice, în acel moment. Îmi simţeam gâtul de parcă mi-ar fi luat foc. Tot trupul parcă mi-ar fi luat foc.

— Deci, noi o să fim plecate până mai târziu, dar avem telefoanele la îndemână. Dacă vine fratele meu, lasă-l să intre, bine?

Kael a dat din cap. M-am uitat cum şterge de pe podea urmele de lapte, deşi eu îmi imaginasem că se vor usca acolo, alături de toate chestiile vărsate de când dădusem ultima oară cu mopul, în urmă cu vreo două săptămâni.

Elodie a apărut — din păr îi picura apă.

— În sfârşit, duşul a fost reparat!

— Cum adică?

M-am dus la baie.

— Temperatura! Ai potrivit-o cum trebuie? m-a întrebat.

Am trecut pe lângă ea, scuturând din cap. Fireşte, când am intrat în baie şi am deschis duşul, apa caldă a venit imediat. Am mutat pe apă rece. Imediat s-a răcit. Presiunea era mai puternică, exact ca la un duş normal. Ce desfătare!

— Nu ştiu cum s-a reparat. Oricum, mă bucur pentru că..., am început să spun.

Ochii mi-au căzut asupra lui Kael, iar el şi-a lins buzele, întorcându-şi puţin obrazul.

— Tu!

Atunci mi-am dat seama.

— Tu l-ai reparat?

Ştiam că el îl reparase, deşi era un concept total străin pentru mine. Kael a dat timid din cap.

— N-a fost mare brânză. Era doar o ţeavă slăbită. Mi-a luat mai puţin de cinci minute.

Elodie s-a dus spre el, cu stropi de apă curgându-i din păr.

— Eşti atât de drăguţ. Ah, de-abia aştept să-i spun lui Phillip. Mulţumesc, mulţumesc, i-a spus, strângându-i unul dintre braţe la piept.

Mai întâi benzina, apoi duşul. Sigur că era drăguţ din partea lui, dar mă făcea să mă simt neajutorată.

— Cum zice ea.

Eram enervată şi amândoi s-au prins de asta.

— OK, trebuie să plec, o să întârzii. Ne vedem la unşpe.

Am îmbrăţişat-o pe Elodie şi am ieşit pe uşă.

Nu m-am uitat la Kael când am plecat. Ştiam că aveam să mă simt vinovată dacă l-aş fi privit. Făcuse un gest frumos pentru mine. Nu doar atent, ci şi practic. Îl apreciam din tot sufletul, dar nu voiam să se poarte cu mine ca şi cum aveam nevoie să mă ajute cineva să repar lucruri. Cumpărasem casa asta ca să demonstrez că nu sunt o domniţă aflată la ananghie.

Capitolul douăzeci și cinci

Dimineaţa mea a fost la fel ca întotdeauna: doi pensionari în vârstă şi un soldat însurat care venea aproape în fiecare săptămână, cam la aceeaşi oră. Nu-şi făcea niciodată programare, dar eu îi ţineam mereu un loc liber. Era de treabă, dădea bacşişuri bune şi nu gemea sau ofta cât îmi făceam treaba.

Acum aveam „timp liber" să fac curat prin salon şi să-i evit pe cei veniţi fără programare — pe cât puteau fi evitaţi. Nu-mi plăcea nesiguranţa asta. Era greu să le faci pe plac şi se întâmpla rar să se întoarcă. Până şi cele mai bine clădite trupuri îşi răspândeau temerile prin încăperea mea de lucru. Era liniştitor şi descurajator în acelaşi timp să aflu că şi alţii aveau aceeaşi impresie dăunătoare despre trupul lor cum aveam şi eu despre al meu.

Scoteam a doua rundă de prosoape din uscător şi mă gândeam cum înfăşuram pe vremuri tacâmurile de argint, pe când eram chelneriţă la restaurant. Presupun că toate slujbele vin cu sarcini suplimentare.

— Te-a căutat tipul ăla, mi-a zis Mali în timp ce împătuream prosoapele.

— Care tip?

— Ăla de care-ţi plăcea, a zis ea.

Felul în care a rostit „plăcea“ m-a făcut să mă simt ca un copil.

Ah. Brien. Minunat.

— Când?

— Cu vreo zece minute înainte să ajungi.

Am lăsat prosopul peste grămadă înainte să-l împăturesc.

— Poftim? De ce nu mi-ai spus?

A chicotit.

— Pentru că mi-era teamă că-l vei suna şi nu putem permite una ca asta.

A ridicat din umeri. Am făcut ochii mari de uimire, am înşfăcat prosopul şi l-am aruncat spre ea.

— N-o să-l sun, apropo.

Poate că am avut o atitudine prea defensivă. Oricum, nu cred că l-aş fi sunat, chiar dacă eram curioasă să ştiu de ce trecuse pe acolo. Ştiu că *nu eu* îmi lăsasem cercelul pe pat, asta e sigur. Presupun că-l puteam suna după pauza de prânz.

Deci probabil că Mali avea dreptate până la urmă.

— Hmm...

A dat din cap, cu buzele strânse într-o expresie sarcastică. Ridurile adânci de pe pielea ei bronzată o făceau să pară extrem de serioasă, deşi ştiam că mai mult mă necăjeşte. Nu-l simpatizase niciodată pe Brien şi chiar tăiase lumina în hol când el venise să mă vadă prima oară după ce ne despărţiserăm. Dar plângeam şi el mă acuza de o chestie pe care nici măcar nu mi-o mai aminteam. Asta însemna că eram nevinovată, nu-i aşa?

Adevărul era că nu fusesem atât de tristă după ce ne-am despărţit, aşa cum credea toată lumea că voi fi. Adevărul era că-l folosisem ca să umplu ceva frânt dinăuntrul meu. De fapt, la asta se reduc toate relaţiile.

Eram pierdută în amintirile amare despre Brien, când Mali m-a întrerupt.

— A venit cineva fără programare, mi-a zis.

S-a aplecat ca să se uite la micul ecran care afişa imaginea înregistrată de camera de supraveghere. Nu-mi dădeam seama dacă e un bărbat sau o femeie, dar ştiam că Elodie tocmai îşi începuse programarea de la două şi jumătate şi eram singure până la patru, când alţi trei terapeuţi veneau pentru schimbul de seară.

— Îl iau eu. Nu mai am alte programări azi.

Sincer, speram să nu mai fie clienţi fără programare ca să pot spăla rufele, să fac curat în camera mea şi s-o ajut pe Mali la contabilitate, în loc să fac cuiva un masaj, dar asta îmi era meseria. Asta alesesem. Asta-mi spuneam de câte ori mă dureau degetele sau îmi bubuia capul de la mirosul înălbitorului de pe prosoapele proaspăt spălate.

Am tras la o parte perdeaua dinspre hol şi am dat de Kael care se plimba în sus şi-n jos pe-acolo. Erau doar câteva scaune în hol, dar ocupau aproape tot spaţiul până la recepţie. L-am privit cum măsura holul cu paşi mari înainte să trag perdeaua de tot.

— Bună, l-am salutat, cu un ghem în stomac.

— Bună.

Stăteam acolo, în mirosul greu al beţişoarelor aromatice şi în lumina difuză din încăpere. Calculatorul vechi bâzâia între noi, pe podea.

— E totul în regulă?

Când l-am întrebat, mi-am dat seama că venise aici dintr-un motiv îndreptăţit.

— Da, da. Am venit pentru un masaj.

Şi-a ridicat mâinile.

— Pe bune?

— Mda. E-n ordine?

Vocea îi era blândă, nesigură şi întrebătoare. Am dat din cap şi mi-am dus mâna la buze. Nu ştiu de ce zâmbeam, dar nu mă puteam opri.

Capitolul douăzeci și șase

Am tras la loc perdeaua de la camera mea.

— Îţi dau două minute să te dezbraci şi mă-ntorc, i-am spus.

Kael s-a aşezat lângă masă cu braţele încrucişate. Pantalonii de trening îi atârnau pe şolduri şi pielea îi sclipea în lumina lumânării. Nu-mi mai aminteam ultima oară când îmi plăcuse să mă uit la cineva aşa cum îmi plăcea să mă uit la Kael. Mă fascina. Mă fascina de-a dreptul. Nu ştiam ce anume avea special, dar devenea din ce în ce mai atrăgător de fiecare dată când îl priveam.

Am ieşit pe holul întunecat şi am inspirat profund. Mi-am zis că nu va fi deloc ciudat. Făceam asta în fiecare zi, de dimineaţă până seară. Era un client obişnuit, de-a dreptul un străin. De-abia îl ştiam şi, colac peste pupăză, îi făcusem deja un masaj. Mi-am scos telefonul din buzunar să văd dacă mă sunase Austin. Nimic. I-am scris tatei. Orice ca să-mi abată atenţia.

O auzeam pe Mali vorbind cu soţul ei, pe hol. Ceva despre extinderea unei promoţii pe care o aveam luna aceasta. Mereu încerca să inventeze promoţii noi şi marketing semigratuit pentru mica lor

afacere. Era impresionant s-o văd cum încerca să facă să avem o clientelă stabilă, deşi era plin de saloane de genul ăsta. La cele mai multe, o şedinţă costa în jur de trezeci de dolari, mai mult sau mai puţin. Unele erau dubioase, altele nu.

Un mesaj de la tata mi-a apărut pe ecran.

Austin e OK. Acum doarme.

Mi-am strecurat telefonul în buzunarul uniformei. Trecuseră două minute. Dacă nu şi mai mult.

— Pot să intru?

Am atins draperia.

— Da.

Era întins cu faţa în jos pe masa de masaj, cu capul în suportul special şi cu cearşaful alb tras peste mijloc.

— Mai ţii minte ce ţi-a plăcut şi ce nu ţi-a plăcut data trecută? l-am întrebat, mai mult pentru liniştea mea.

— Totul a fost bine.

— OK, atunci o să procedez la fel şi mai vedem de-acolo? am zis.

A dat din cap. Am luat prosopul şi mi-am văzut de treabă. Prosopul cald a alunecat uşor peste partea de jos a picioarelor lui. Purta din nou pantalonii de trening, iar materialul negru ieşea de sub cearşaful alb. Aproape că i-am ridicat un pic ca să-l pot masa mai bine pe glezne, dar ceva mi-a spus să nu fac asta. Purta pantalonii dintr-un motiv şi, deşi puteam să recunosc că muream de curiozitate să-l aflu, nu voiam să-l fac să se simtă stânjenit sau să depăşesc nişte limite.

Mi-am apăsat degetul mare peste pernuţele de sub degetele lui de la picioare, iar el a gemut. Am lăsat-o mai moale şi trupul lui tensionat s-a relaxat. Şi-a rotit glezna ca să scape de senzaţie. Era un loc delicat pentru mulţi oameni.

— Scuze. De obicei eliberează tensiunea.

M-am dus spre partea cealaltă a mesei şi m-am întins să-mi iau uleiurile.

— Fără mentă, corect? l-am întrebat.

— Da, mulţumesc. Urăsc mirosul.

Bine atunci.

— O să folosesc unul fără aromă. Îţi convine?

A aprobat dând din cap. Mi-am turnat ulei pe mâini şi am început de la baza gâtului. Muşchii de acolo şi cei de pe umeri erau foarte încordaţi. Într-un fel, părea un om clădit să lupte, să protejeze, dar uneori era atât de copilăros, chiar prostuţ, cineva pe care să-l aperi din calea răului.

— Elodie e aici, i-am spus.

A rămas tăcut când mi-am mişcat mâinile peste pielea lui fină. Umerii îi erau mai puţin tensionaţi ca ieri. La naiba, trecuse doar o zi de când intrase aici căutând-o pe Elodie!

— Am cunoscut-o la cursul la care mi-am luat diploma de terapeută. De-abia venise din Franţa după ce şi-a căutat soţ în armată.

Îmi amintesc cât de tăios mi se părea atunci accentul ei minunat.

— Era atât de hotărâtă şi-şi luase în serios prima ei zi. M-a atras aproape imediat.

El a râs un pic. A ridicat din umeri, uşor amuzat.

— Phillip e drăguţ aşa cum cred eu că e? l-am întrebat, dacă tot ajunseserăm la subiectul ăsta.

A tăcut câteva secunde.

— E de treabă.

— Promiţi? Pentru că a adus-o aici din altă ţară, fără nicio rudă şi fără niciun prieten. Îmi fac griji pentru ea.

— E un tip de treabă, a repetat.

Trebuia să încetez să-l descos şi să-mi fac doar treaba. Mă tot gândeam ce să-i mai spun. Dar el nu venise aici ca să vorbim. Venise pentru un masaj care să-i aline durerea din trup.

Am coborât pe spate şi pe braţe, intrând în ritmul meu obişnuit. Făceam acelaşi lucru cam la toate tratamentele, presiune medie, cu un pic mai mult ulei decât folosesc în mod normal terapeuţii. Se auzea o melodie mai veche de-a lui Beyoncé şi am lăsat muzica să umple încăperea liniştită mai mult de douăzeci de minute, după care l-am rugat să se întoarcă cu faţa în sus.

A închis ochii când s-a răsucit și mi-am luat libertatea de a-i studia fața. Maxilarul tăios, barba scurtă. A inspirat profund când mi-am vârât mâinile sub spatele lui și i le-am trecut peste piele, apăsând și întinzându-i mușchii de pe spinare.

Am deschis gura să-l întreb ce să cumpărăm în seara aceea. Apoi am închis-o la loc.

Câteva secunde mai târziu, mi-a venit să-l întreb ce i-ar plăcea la cină. Apoi mi-a stat pe limbă să-i spun că-mi plăcea la nebunie melodia care se auzea și-n mintea mea îi ziceam cum mă lasă Mali cu muzica mea la mine-n încăpere. Avea ceva care mă făcea să-mi doresc să-i vorbesc. Aproape.

Nu știam ce să fac.

Am oftat.

Nu puteam pălăvrăgi tot timpul cât era întins la mine pe masă. Nu era o dovadă de profesionalism. Mi-am repetat chestia asta de câteva ori.

M-am uitat la ceas. Trecuseră doar două minute de când îi spusesem să se întoarcă. Să mă ia naiba. Voiam să-i spun că timpul trece atât de încet. Sau să-l întreb dacă poate simți mirosul lumânării cu aromă de caramel care ardea de când deschisesem salonul.

— Totul e-n regulă? am întrebat, în cele din urmă.

A dat din cap.

— Ce face fratele tău?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

— Credeam c-o să vină la mine acasă imediat după ce sosește în oraș, dar presupun că nu e cazul, am zis. Acum doarme acasă la tata. Încă n-am apucat să vorbesc cu el între patru ochi. E foarte enervant, fiindcă eram atât de apropiați.

Kael își ținea ochii închiși. Mi-am trecut pumnii peste umerii și brațele lui. A strâns tare din pleoape.

— Scuze, vorbesc atât de mult. Mi se-ntâmplă des.

Am râs, dar a sunat fals. Probabil pentru că așa era.

Kael a deschis ochii preţ de o clipă şi a ridicat privirea, forţându-mă să-l privesc şi eu.

— E-n regulă. Nu mă deranjează.

M-am uitat în altă parte, iar el şi-a lăsat capul jos la loc.

— Mulţumesc, cred, l-am tachinat eu şi am simţit un fior când mi-a dăruit cel mai larg zâmbet pe care-l zărisem pe chipul lui până atunci.

Capitolul douăzeci și șapte

Îl aşteptam pe Kael când am primit de la Elodie un mesaj cu un link din Buzzfeed. Era regina testelor de genul „E vina ta că eşti necombinată?“ sau a articolelor de tipul „Se impun femeile pe piaţa afacerilor de sine stătătoare?“. Asta era ceva cu „25 de lucruri pe care trebuie să le ştii despre magazinul Target!“. Eram pe punctul să aflu ceva nou despre Pringles sau Tide PODS sau poate cum să depistez cea mai scurtă coadă, când Kael a apărut în hol.

— Bună, i-am zis. Sper că a fost totul în regulă.

— Da, mulţumesc, a răspuns.

Am încasat şi i-am întins chitanţa s-o semneze. Nu mă simţisem niciodată neliniştită văzând cum un client îşi mâzgăleşte numele de-a lungul liniuţei negre, aşa că asta era ceva nou pentru mine. Şi, desigur, Kael nu s-a dat de gol cu nimic, ceea ce mi-a lăsat loc de interpretări. Mai întâi m-am întrebat dacă se va întoarce pentru încă o şedinţă. Apoi: *Ce-o să se întâmple după ce n-o să mai doarmă la mine pe canapea?*

Mi-a lăsat 12 dolari bacşiş la un masaj care costase 45. Era mai mult decât generos. Cu siguranţă era mai mult decât primeam de obicei. M-am simţit un pic cam ciudat, de parcă mi-ar fi dat de pomană sau ceva de genul ăsta. Sau de parcă m-ar fi răsplătit pentru timpul meu. Dar aveam nevoie de bani, aşa că i-am luat zâmbind. Bine, zâmbetul meu era mai mult forţat, dar el nu şi-a dat seama. Cel puţin, aşa mi s-a părut.

M-am gândit la cum am trăncănit aproape tot timpul cât durase şedinţa de masaj. Probabil că n-a fost cea mai relaxantă experienţă.

— Îmi cer scuze că am vorbit atât de...

Kael m-a întrerupt înainte să apuc să termin.

— Nu, a zis pe un ton prietenos şi a ridicat din umeri. E-n ordine.

Începeam să-l învăţ, dar tot nu-mi dădeam seama dacă minte sau nu. Nu era nici măcar un pic enervat că îndrugasem vrute şi nevrute? OK, mi-a pus o întrebare sau două, dar eu eram aceea care a vorbit despre turele mele şi despre cum mă stresa enorm fratele meu fiindcă fusese arestat a doua oară. Aproape că mi-am petrecut următoarele câteva minute vorbind despre frate-meu şi despre cât de îngrijorată eram pentru el, dar, măcar o dată, nu voiam să fie totul despre Austin. Poate că voiam să par mai matură decât eram sau poate că voiam să-l protejez pe Austin de părerea unui străin. Oricare ar fi fost motivul, am trecut la alt subiect.

— În ce culoare ar trebui să zugrăvesc pereţii ăştia? îl întrebasem.

— În ce culoare vrei să-i zugrăveşti? răspunsese.

Şi...

— E încărcat decorul de aici? întrebasem.

— N-am observat, răspunsese.

Şi...

— Ţi se pare că eşti la un salon scump dintr-un oraş mare, în loc de centrul ăsta comercial mic?

A ridicat din umeri.

Kael mi-a răspuns cu un cuvânt sau două din când în când, dar mai mult vocea mea se auzea în cameră. Acum eram în hol — nu

era un spaţiu tocmai terapeutic —, dar în continuare el emana o forţă tăcută.

— Vrei chitanţă?

Am citit ecranul aparatului POS.

— Sigur.

A întins mâna.

— Sigur? Atâta siguranţă pentru o chitanţă? l-am tachinat.

Începea să-mi placă la nebunie să fac asta. Reacţiona de fiecare dată diferit. Era fascinant.

— Responsabil, a zis el.

Aproape că a zâmbit când şi-a strecurat chitanţa în portofelul de piele, cafeniu şi uzat.

— Sigur, am pufnit. Cum zici tu.

— Să sperăm că nu vă vine vreun control financiar.

De data asta n-a mai zâmbit, dar a ridicat din sprânceană spre mine.

Mali observa totul din apropiere. Când Kael a ieşit în hol după şedinţa de masaj, îşi găsise ceva de lucru pe-acolo, fredonând în barbă şi ştergând amprentele de pe uşa de sticlă. Acum nici măcar nu se mai prefăcea că e ocupată.

— Ne vedem diseară? am întrebat.

— Da. Cu siguranţă.

Mi-a făcut cu mâna şi şi-a luat politicos la revedere de la Mali, spunându-i doamnă şi tot tacâmul. Uşa s-a închis, iar ea şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Hm?

Ştiam la ce se gândeşte.

— Ce *hm*?

Am închis casa şi mi-am băgat bacşişul în buzunar.

S-a uitat spre uşa închisă şi un zâmbet imens i s-a întins pe faţă.

— A, nimic.

— Nu mai bârfi, i-am zis şi am dispărut pe coridor.

Capitolul douăzeci și opt

Voiam să ajung acasă pe lumină — măcar o dată. De-asta n-am mai rămas să fac curat aşa de meticulos ca de obicei. Am pus o tură de prosoape în uscător, am deschis câteva cutii cu produse şi le-am aranjat, dar colegii mei puteau face mai multe eforturi să păstreze locul curat. Nu aveam nimic împotrivă.

Aleea era plină cu oameni când am plecat. Bradley ajuta un client să încarce o saltea imensă în portbagajul camionetei şi mi-a făcut cu mâna, prietenos ca de obicei.

Am scos telefonul ca să mă uit pe Instagram, când numele fratelui meu a apărut pe ecran.

— Austin, ce mama naibii se-ntâmplă? Eşti bine?

Nu m-am obosit să-l mai salut. N-aveam timp de amabilităţi.

— Sunt bine. E-n regulă. Pe bune, Kare, nu e mare brânză. A fost doar o încăierare.

— O încăierare? Cu cine?

A oftat.

— Cu unu'. Nu ştiu. Eram prin oraş şi tipul ăsta făcea mişto de o tipă de la bar.

Mi-am dat ochii peste cap exasperată şi m-am lipit de un copac care mărginea aleea, ca să poată să treacă o dubiţă plină cu copii.

— Deci îmi spui că toată povestea asta a plecat de la cavalerismul tău?

Austin era bun să te-nvârtă pe degete. Ar fi fost un agent minunat pentru o celebritate fiţoasă — şi un soţ teribil.

— Da. Exact asta spun, a zis el râzând.

Glasul lui era liniştitor, ca şi cum aş fi auzit un cântec pe care uitasem că-l ador. Chiar îmi fusese dor de el.

— Bine. Deci cam cât de tare ai intrat în belea?

— Nu ştiu.

A făcut o pauză. Mi s-a părut că aud foşnetul unei brichete aprinse.

— Tata m-a scos pe cauţiune... ceea ce e nasol, pentru că acum îi datorez bani. Incredibil. Mi-ar fi plăcut să am talentul lui de a privi în direcţia cealaltă şi de a nu-mi face probleme pentru nimic. Ştia c-o va scoate la capăt — sau că-l va scoate altcineva din bucluc — înainte ca situaţia să devină prea gravă.

— Da, pentru că asta ar fi cea mai nasoală problemă.

— N-am omorât pe nimeni, bine? A fost doar o încăierare obişnuită într-un bar.

Am izbucnit în râs. *Simţeam* cum magia lui funcţionează. Începusem să mă resemnez oarecum la gândul arestării lui şi cerneala de pe actele lui de eliberare nici nu se uscase bine.

— Cum ai intrat în bar? Faci 21 de ani abia luna viitoare.

De data asta a fost rândul lui să se amuze.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da!

Dar de fapt glumeam. Era o graniţă fină între grijile pe care mi le făceam pentru fratele meu şi faptul că doar voiam să mă distrez

cu el. Nu eram deloc o obsedată sau vreo super-responsibilă; eram doar la ani-lumină distanță de fratele meu geamăn. Diferența era incredibil de evidentă.

Știam că ratatul de unchiu-meu îl ducea pe Austin în baruri cu prietenii lui mai bătrâni și scârboși, probabil prezentându-l unor femei care beau prea mult, se machiau prea strident, aveau prea multă experiență... în toate sensurile.

— Îți faci prea multe griji. Tu și cu tata.

Am oftat. Nu voiam să-mi fac atâtea griji. Nu voiam să fiu sora pisăloagă cu șase minute mai mare. Și cu siguranță nu voiam să semăn deloc cu tata.

— Nu mă bate la cap cu tata. Haide. Nu vreau să intri în belea. Atâta tot.

Eram aproape acasă.

— Mda, nu vrem să periclităm viitorul ăsta al meu strălucitor.

Ar fi trebuit să fie amuzant, dar i-am simțit tristețea din glas.

— Vrei să treci pe la mine diseară? Mi-e dor de tine.

— Nu pot diseară. Mă-ntâlnesc cu cineva. Dar mâine? Tata și Estelle se duc la Atlanta în weekend, așa că toata casa e a mea.

— Petrecere la domiciliu!

Am râs când mi-am adus aminte de șirul de petreceri ratate pe care le dăduse Austin de-a lungul liceului. Cei mai mulți puști de vârsta noastră se temeau prea tare de poliția militară și nu veneau la petrecerile din garnizoană, dar faptul că veneau mai puțini le făcea mai distractive.

— Corect.

— Iar eu glumeam. N-o să dai o petrecere acasă la tata.

— Ăăă, ba da, o să dau.

N-avea cum să vorbească serios. Tata și-ar fi ieșit din minți dacă Austin ar fi organizat o petrecere acasă la el. Nici nu mă puteam gândi la consecințe.

— Ba nu dai. O petrecere la numai câteva zile după ce ai fost arestat? Ce-ai în cap? Nu mai suntem la liceu!

Astea erau lucrurile care mă făceau să mă întorc la teoria despre familia mea, și anume că Austin era cel care moștenise tot farmecul mamei. Frățiorul meu era o persoană foarte sociabilă. Se lansa în orice situație posibilă și oamenii se strângeau în jurul lui. Cum era vorba aia, *ca muștele la miere?* El era numai miere. Eu — eu eram opusul. Mă învârteam în jurul oamenilor ca Austin, ușor de fermecat, exact ca tata.

— Vorbește pentru tine.

— Cum de cunoști măcar atâția oameni cât să dai o petrecere? Adică...

— Uite, trebuie să-nchid. Ne vedem cândva mâine. Ar trebui să treci pe-acasă. Te iubesc.

A închis înainte să mai apuc să zic ceva.

Ah, Austin. Te iubesc, dar uneori faci niște *alegeri de viață* de-a dreptul tâmpite.

Capitolul douăzeci și nouă

Am fost puțin surprinsă când am găsit ușa de la intrare încuiată. Am scotocit după cheie şi am descuiat, luând corespondența din cutie. Cutia mea poştală se prăbuşea. Alt lucru care trebuia reparat. M-am uitat printre plicuri şi am observat o broşură imobiliară cu case fițoase şi scumpe din Atlanta. Am căutat-o pe agenta zâmbitoare, Sandra Dee, aşa scria c-o cheamă. Prețul unei case în Buckhead, cu o piscină scânteietoare, era de două milioane de dolari. Da, aş vrea eu, Sandra.

Până când câştigam eu la loterie sau până când ideile mele de a deschide un lanț de saloane spa de lux şi cu prețuri decente urmau să prindă viață, aveam doar căsuța asta cu o cutie poştală dărăpănată. Când am intrat, în casă era o tăcere apăsătoare. M-am uitat prin restul chestiilor venite cu poşta — nimic interesant, mai degrabă facturi şi fluturaşi — şi, pentru că toată casa mirosea a popcorn de la Elodie şi stomacul a început să-mi chiorăie, am luat nişte covrigei din cămară.

Casa părea cu totul altfel în deplină linişte. Era ciudat să nu aud numele Oliviei Pope din minut în minut. Eram complet singură. Nu tu Elodie. Nu tu Kael. Nu conveniserăm asupra unei ore sau ceva de genul ăsta, dar credeam că va fi cineva acasă când voi termina munca.

Unde s-or fi dus?

Am încălzit la microunde resturile de mâncare de la Mali. Am încărcat maşina de spălat vase. M-am aşezat la masa din bucătărie. Am luat cartea pe care o citeam şi am încercat să reiau lectura de unde o lăsasem. M-am tot gândit la Kael, întrebându-mă cum va fi când vom merge la cumpărături. Va fi mai vorbăreţ sau va fi un drum tăcut?

Îmi plăcea să mă torturez cu tot felul de gânduri, aşa că acum meditam la faptul că poate înţelesesem greşit toată situaţia şi Kael avea impresia că-l las baltă să se ducă singur la cumpărături. Apoi m-am convins că mă autoinvitasem, iar el probabil mă considera ciudată sau insistentă. Sau amândouă.

Zece minute mai târziu, m-am întors la realitate. Kael nu avea cum să se gândească prea intens la discuţia noastră — oriunde ar fi fost. Exageram rău de tot.

Gândeam prea mult. Exageram. Nu erau exact calităţile pe care le-aş fi trecut în CV. Am lăsat cartea jos fără să fi citit un cuvânt, apoi am luat telefonul şi am intrat pe Facebook, căutând *Kael Martin*. Nicio schimbare pe pagina lui. Şi tot nu mă hotăram să-i trimit o cerere de prietenie.

Am ieşit de pe profilul lui şi am intrat pe adresa mea de e-mail, de parcă aş fi aşteptat vreun mesaj important sau ceva de genul ăsta. Am început să mă plimb prin cameră fără să-mi dau seama ce fac, cuprinsă de îngrijorare. M-am oprit încremenind în loc când m-am zărit cu coada ochiului în oglindă. Cu părul negru dat pe spate, cu o privire disperată, semănam cu mama. Înspăimântător de mult.

M-am întins în pat şi am luat cartea din nou, dar în curând am simţit nevoia să schimb peisajul, aşa că m-am dus în living şi m-am trântit pe canapea. M-am uitat la ceas pe telefon. Aproape şapte. Am

luat cartea cu pagina întoarsă — n-am fost niciodată de genul de fată care să folosească semne de carte — şi am lăsat povestea brutală a lui Hemingway să mă poarte în vremea Primului Război Mondial. Nu era genul de relaxare la care sperasem, totuşi. Cu cât mă cuprindea mai tare somnul, cu atât chipul lui Kael apărea suprapus peste mai multe personaje. Era sergent de instrucţie. Un soldat rănit. Un şofer de ambulanţă. Şi mă privea de parcă-mi recunoştea ochii.

M-am trezit pe canapea, cu soarele bătându-mi strălucitor în faţă. M-am uitat în jur prin living, adunându-mi gândurile.

Kael nu se întorsese.

Capitolul treizeci

L-am revăzut după alte trei zile. Când ne-am intersectat din nou, eu stăteam pe verandă, încercând să mă încalţ cu o pereche nouă de pantofi pe care-i văzusem pe Instagram. Ştiam că modelul pe care-l urmăream era probabil plătit să-i poarte, dar tot trebuia să-i am. La descriere citisem „Cei mai buni!" şi „ATÂÂÂT de confortabili!!! *emoji cu inimioare*". Pentru ea, poate. Eu de-abia reuşisem să mă încalţ cu primul. Al naibii, nu-mi trecea peste călcâi. Trăgeam de pantof, aplecându-mă pe spate ca o idioată, când Kael a apărut în jeepul lui gigantic. Frumoasă sincronizare.

Cred că până la urmă fusese la cumpărături, căci era îmbrăcat în civil din cap până-n picioare. Jeanşi negri, rupţi într-un genunchi şi un tricou alb de bumbac, cu mâneci gri, aproape identic cu unul de-al meu. Singura diferenţă era că pe tricoul meu scria „Tomahawks" şi avea un desen cu un tomahawk[2] pe el.

Topor specific indienilor americani. (*N. t.*)

Mi-l dăduse cea mai bună prietenă de-a mea din Carolina de Sud. Era de la fostul ei liceu, de undeva din Indiana. Mă-ntrebam dacă nu cumva casa ei din Vestul Mijlociu semăna cu locul unde crescuse mama, un orăşel lovit greu de progresele tehnologice, care făcuseră ca fabricile să se închidă definitv, una după alta. Ştiam de asemenea şi poveştile de groază din acel loc, unde elevii neascultători se duceau în vizită la cimitirele indienilor americani — pe care le numeau „Movilele indiene“ — şi le călcau în picioare, fiind învăţaţi o istorie falsă, a unor sălbatici periculoşi. Nu li se spusese că aceştia fuseseră victimele genocidului sau că li se luaseră pământurile şi că fuseseră obligaţi să trăiască în sărăcie până în ziua de azi.

Dacă mă gândeam bine, nu prea mai voiam să port tricoul acela.

Kael s-a oprit lângă verandă.

— Hei, străine, i-am zis.

A strâns din buze şi a dat din cap. Cred că era felul lui de a mă saluta.

— O cauţi pe Elodie?

Viitoarea mămică îşi petrecea serile de vineri la întrunirea comitetului de întâmpinare pentru brigada lui Phillip. Era hotărâtă să le facă pe celelalte soţii s-o placă înainte de naşterea copilului. N-o învinovăţeam. Avea nevoie de tot sprijinul pe care-l putea primi.

— O să-i spun că te-ai oprit pe aici.

— Nu, de fapt, eu doar... Kael a făcut o pauză. Am fost să-mi fac un masaj, dar tu nu lucrai.

S-a uitat de-a lungul aleii, spre salon.

— Ah.

Asta chiar era o surpriză.

M-am dat un pic în spate şi i-am făcut loc lângă mine. Într-un fel. Suflasem puf de păpădie cât mă jucasem de-a Cenuşăreasa, aşa că a fost nevoit să adune codiţele înainte să se aşeze. Mi le-a pus uşor în palmă.

— Şi mie mi-ar prinde bine nişte dorinţe de-astea, a zis el.

— Mai sunt, dacă vrei.

Am arătat spre grădina mea sălbatică. Nu voiam să am atâtea păpădii, margarete sălbatice şi alte chestii agăţătoare, dar ajunseseră până în colţurile terasei mele de beton. O înconjuraseră.

— E OK, mi-a spus.

Arăta atât de diferit în haine obişnuite.

— Văd că te-ai dus la cumpărături.

Eviden, Kael se simţea bine dacă nu vorbea, dar eu voiam să fac conversaţie. În plus, voiam să aflu unde dispăruse.

S-a tras de tricou.

— Da, îmi cer scuze. Au fost câteva zile tembele rău de tot.

Trebuia să întreb.

— Tembele? În ce sens?

A oftat, culegând o păpădie de pe scări.

— E mult de spus.

M-am sprijinit pe palme, lăsându-mă pe spate.

— Mda.

— Când mai lucrezi? m-a întrebat, o clipă mai târziu.

Un avion a trecut pe deasupra noastră chiar când mă pregăteam să-i răspund.

— Mâine. Dar doar pentru două ore. Îi ţin locul cuiva.

— Ai ceva liber?

Mă privea cu ochii lui întunecaţi, umbriţi de gene lungi.

— Poate.

— Poate?

A ridcat din sprânceană, iar eu am izbucnit în râs. Era simpatic azi. Îmi plăcea versiunea aceasta relaxată a lui. Kael civilul.

— Mă duc la o petrecere diseară, i-am spus. Acasă la tata.

S-a strâmbat.

— Da. Exact. Doar că e mai rău de data asta pentru că frate-meu e un idiot şi dă o petrecere cât tata şi soţia lui sunt la Atlanta, cazaţi la Marriott, mâncând cozi de homar şi bând vin scump.

Mi-am dat ochii peste cap.

Tata n-o ducea pe mama nicăieri de genul ăsta. Nu şi-au petrecut viaţa de adulţi fără fratele meu şi fără mine. Unul dintre numeroasele motive pentru care relaţia lor nu a mers. Pe lângă faptul că erau cel mai puţin compatibili oameni de pe pământ.

— Tatăl tău nu pare genul de om care vrea o petrecere la el acasă, a remarcat Kael. Mai ales când el nu e acolo.

Dacă ar fi ştiut...

— O, nu e deloc. De-asta mă duc să supraveghez lucrurile.

A scos un sunet — ceva între mormăit şi hohot de râs. De fapt, era chiar amuzat. Chiar îmi plăcea asta, felul în care începusem să-i citesc trăsăturile şi să ghicesc la ce anume se gândea.

— Nu eşti prea tânără ca să-i supraveghezi?

— Ha. Ha.

Am scos limba la el... apoi am tăcut brusc, dându-mi seama ce făcusem. Flirtam cu el!

Şi nu ştiam cum să mă opresc. Cine era persoana asta, care scotea limba în faţa unui băiat?

— Tu câţi ani ai, domnule Expert în Demografie?

— Nu asta înseamnă demografie, m-a corectat el cu un zâmbet.

M-am strâmbat. Eram în egală măsură fermecată şi uimită.

— Bine, domnule Atotştiutor, câţi ani ai?

A zâmbit din nou. Atât de blând.

— Am 20 de ani.

Am izbucnit:

— Serios? Oare să fiu mai mare ca tine?

— Tu câţi ani? m-a întrebat.

— Douăzeci şi unu luna viitoare.

Şi-a lins buzele rozalii şi s-a muşcat de cea de jos. Observasem că făcea des asta.

— Eu împlinesc 21 de ani mâine. Am câştigat.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

— Nu te cred. Arată-mi buletinul.

— Pe bune? s-a mirat el.

— Da, pe bune. Dovedeşte-o.

Şi apoi, pentru că nu mă puteam abţine, am adăugat:

— Vreau documente.

Şi-a scos portofelul din buzunarul de la spate al jeanşilor şi mi l-a întins. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost o poză cu două femei. Una dintre ele era mai în vârstă decât cealaltă cu douăzeci de ani sau poate mai mult, dar asemănarea era izbitoare.

Am ridicat privirea spre el, cerându-mi scuze pentru intruziune. Fotografia era categoric veche şi importantă, altfel nu s-ar fi aflat la el în portofel. Lângă poza cu cele două femei era actul lui militar de identitate. M-am uitat la data naşterii. Ziua lui era mâine, chestia asta era cât se poate de sigură.

— Deci eşti mai bătrân ca mine cu o lună, am capitulat.

— Ţi-am spus eu.

— Nu te mai lăuda.

M-am sprijinit de el şi am repetat gestul ăla ciudat de la magazin, lovindu-l cu umărul. Doar că de data asta nu s-a mai ferit de mine şi nici n-a încremenit. De data asta, pe terasa mea însorită, cu jeanşii lui sfâşiaţi şi cu ochii lui blânzi, şi-a lipit umărul de al meu.

Capitolul treizeci și unu

— N-am mai stat demult pe verandă. Chiar e plăcut.

Eram doar eu şi Kael, şi din când în când mai trecea câte o maşină.

— Stăteam aici aproape în fiecare zi când m-am mutat. Nu-mi venea să cred. Veranda mea. Locşorul meu.

Am tăcut o clipă.

— E plăcut, ştii? Strada în faţa ta, casa în spatele tău.

Să stau de vorbă cu Kael semăna într-un fel cu a scrie într-un jurnal.

— Mereu mi-a plăcut să stau în faţa casei. Nu doar aici. Ai observat balansoarul de pe veranda tatei? Nu ştiu dacă l-ai văzut, dar în copilărie, de fiecare dată când ne mutam, luam balansoarul cu noi. Ne-a însoţit din garnizoană în garnizoană, din casă în casă — exact ca fotoliul tatei.

Simţeam cum Kael mă ascultă, încurajându-mă să continui.

— Când ne-am mutat prima oară în Texas, nu aveam o terasă prea mare, aşa că-l ţineam în magazie. E din lemn greu... a plesnit în câteva locuri şi i s-au uzat puţin braţele. Nu e ca mobila de grădină de plastic din zilele noastre. Cum se numeşte — roşină?

— Răşină, a zis el, ajutându-mă un pic.

— Asta e — rășină.

Mă gândeam la mama, cum stătea în fața casei pe întuneric și se uita la cer.

— Mama trăia practic pe verandă, cât era anul de lung. Mi-a spus odată că ea credea că Dumnezeu e făcut din toate stelele și că, atunci când una se stinge, un strop din binele din lume moare cu ea.

Kael mă privea și mi-am dat seama cum mi se înfierbântă obrajii. Felul în care vorbeam... mă rog, parcă aș fi gândit cu voce tare. Nici nu-mi dădusem seama. Știam că sună siropos. Citisem lucruri de genul ăsta în cărți sau le văzusem în filme și nu mi se părea posibil. Ce clișeu. Dar iată-mă și pe mine, deschizându-mi sufletul în fața unui necunoscut.

— Adică sigur a fost mult mai complicat de-atât. Asta era versiunea rapidă. Au existat civilizații întregi bazate pe toată galaxia de planete și stele. Mama îmi povestea totul despre ele. Adică, are sens, nu-i așa? Ele au fost aici primele.

— Au fost? a zis Kael.

Cuvintele sale păreau importante, atât de puține erau. Cred că de aceea, când îmi punea vreo întrebare, voiam să mă gândesc bine la răspunsuri.

— Nu sunt complet sigură, am zis în cele din urmă. Tu ce crezi?

A clătinat din cap.

— Eu cred că e-n regulă, i-am zis. Sunt atât de multe religii diferite... prea mulți oameni ca să fie de acord cu un singur lucru. Cred că e bine să ai răbdare, ca să înveți mai multe. Tu nu crezi asta?

Sub o întrebare simplă, se ascundea una atât de grea.

A oftat adânc. Auzeam cum șoaptele îi ies de pe buze, dar nu le înțelegeam cum trebuie. Cu cât se gândea mai mult, lingându-și ușor buzele și mușcându-se de obraz pe interior, cu atât anticipam mai mult răspunsul. Timpul nu mai exista cât așteptam să vorbească.

— Uite ce cred, a zis, după o eternitate. Vreau doar să fiu un om bun. Știu o mulțime de oameni, bisericoși sau nu, care sunt și răi, și buni. Sunt atât de multe lucruri pe lume care ne depășesc... Prefer

să mă concentrez mai degrabă la cum să fac totul mai bine decât să mă-ntreb cum am ajuns noi aici. Cel puţin deocamdată.

Părea atât de convins.

A continuat să vorbească. Cel mai mult dintre toate ocaziile în care ne întâlniserăm. De obicei, eu eram aceea care nu putea să-şi ţină gura.

— Nu ştiu ce cred în acest moment, a spus.

A făcut o pauză lungă înainte să continue. S-a auzit o portieră trântită şi telefonul mi-a bâzâit — un mesaj de la Elodie. Se ducea acasă la cineva pe nume Julie, unde toată lumea bea ceva, în afară de ea. Am închis ecranul şi mi-am aşezat telefonul cu faţa în jos pe veranda de beton.

— Nu ştiu, a repetat. Dar ştiu că am foarte multe lucruri de reparat.

Vocea i s-a frânt puţin spre final şi mintea mea a încercat să priceapă sensul vorbelor sale. Gravitatea celor spuse de el mă rodea. Gâtul mă ardea şi am înghiţit în sec, încercând să respir normal, dar nu mergea. Mă durea fizic când mă gândeam la ce fel de lucruri văzuse Kael la vârsta lui — la vârsta noastră. Cel mai simplu ar fi fost să nu simt nimic, dar nu puteam face asta.

Întotdeauna simţeam atât de multe lucruri, de când eram copil. Mereau ardeam sau pluteam, trecând de la o extremă la alta. „Karina simte lucrurile în profunzime, spunea mama despre mine. Pune totul la inimă."

Kael şi-a dres glasul. Voiam atât de mult să-l întreb ce vrea să repare, dar ştiam că nu-şi doreşte asta. Îl simţeam lângă mine, fierbând, dar mi-am ţinut ochii aţintiţi asupra cerului. Am clipit, privind cum albastrul se combină cu nuanţele portocalii. Mi l-am imaginat cu arma peste piept şi cu un zâmbet copilăros. Nu ştiam prin ce trecuse acolo, dar expresia aceea goală de pe chipul său... Trebuia să spun ceva.

— Nu cred că aşa merg lucrurile. Cred că eşti în siguranţă.

Cuvintele mele au sunat fragil când le-am rostit, dar dacă şi-ar fi dat seama ce simt faţă de el în acel moment, ar fi ştiut că nu era deloc adevărat.

— În siguranţă? a repetat, în timp ce norii pluteau deasupra noastră. Faţă de cine?

Capitolul treizeci și doi

Când am ajuns, nici n-am auzit muzică zgomotoasă, nici n-am văzut lumini puternice. Şi nimeni nu vomita pe peluză. Cred că era un semn bun.

— Nu pare foarte rău, am zis.

Bungaloul se afla în cel mai îndepărtat cotlon al fundăturii, cu un câmp în spate şi împrejumuit de case. Am fost nevoită să parchez pe stradă pentru că pe alee se aflau deja trei maşini — două dintre ele pe care nu le-am recunoscut. În plus acolo era şi duba tatei, o chestie albă şi urâtă de care nu se atinsese de cel puţin un an. Ajunsesem să urăsc dubiţa aceea. Nu fusese mereu aşa, dar amintirile plăcute ale singurei noastre excursii la Disney fuseseră de mult timp înlocuite de certuri urâte şi de resentimente care se revărsau de pe locul din faţă.

Părinţii mei nu aveau partidele de ţipat obişnuite dintre soţ şi soţie. De mică ajunsesem să-mi doresc furia sinceră pe care o auzisem în alte familii. A lor era mult mai rea. Mama folosea o voce rece, plată, ca să-şi verse replicile. Lovea cu forţă şi ştia instinctiv unde să lovească, cum să provoace mai multă durere. Eu eram o fetiţă alintată

şi voiam ca furia ei să mă asigure că-i pasă. Cred că tata voia acelaşi lucru, dar ea fie nu putea, fie nu voia să ne dea satisfacţie. Tata şi cu mine ne negociam pierderile diferit.

Ecranul telefonului lui Kael s-a luminat. A coborât privirea şi l-a băgat în buzunar. M-am simţit importantă. Eram arogantă, dar tot m-am simţit importantă.

Mergeam pe iarbă când cineva pe care nu-l recunoşteam a ieşit din casă şi a venit spre stradă. L-am văzut pe Kael urmărindu-l din priviri până când am intrat în casă în siguranţă. Nu era nimic evident, doar o înclinare a capului, o privire aproape imperceptibilă, cercetând unde se afla şi ce făcea celălalt tip. M-a făcut să mă-ntreb prin ce trecuse Kael şi de ce anume se teme. Am încercat să nu las asta să-mi strice dispoziţia, gândindu-mă la ceea ce văzuse în Afghanistan. Eram sigură că era ultimul lucru despre care să vrea să vorbească în ajunul zilei sale de naştere.

L-am condus pe Kael în casa tatei pentru a doua oară într-o săptămână. Brien fusese acolo doar de trei ori în total în cele patru luni de relaţie. Lui îi plăcea de tata... mă rog, îi plăcea să-ncerce să-l impresioneze în timp ce se uita la ţâţele lui Estelle. Pe atunci ea era nou-nouţă şi sânii ei la fel.

Ah. Brien era ultima persoană la care ar fi trebuit să mă gândesc. M-am uitat din nou la Kael ca să iau aminte că eram împreună acolo şi, totodată, să mă asigur că era în continuare în urma mea.

Un clip rula pe ecranul televizorului. Era un cântec de-al lui Halsey, aşa că am ştiut c-o să-mi placă măcar o persoană dintre toţi oamenii ăştia necunoscuţi. M-am relaxat un pic. Austin avusese dreptate în privinţa petrecerii, deocamdată. Erau numai vreo zece oameni acolo şi toţi păreau să fi terminat liceul, slavă Cerului. Nu era nicio urmă de Sarina sau de alta dintre prietenele ei şi, din câte ştiam, era singura combinaţie a lui Austin din liceu. Nici Austin nu era de găsit, ceea ce însemna că fie fuma pe afară, fie era printr-o cameră cu vreo fată. Atâta vreme cât nu era vorba despre fosta mea cameră şi dacă fata era majoră, nu-mi păsa.

Cinci sau şase oameni erau risipiţi prin tot livingul. Restul erau prin bucătărie, îngrămădiţi în jurul blatului cu băutură. Nu erau multe chestii de băut: o sticlă de vodcă, o sticlă şi mai mare cu whisky şi tone de bere. Am rămas la bucătărie, învârtindu-ne în jurul unui tip şi al unei tipe care păreau a fi în mijlocul unui scandal şi trecând de un tip cu o căciuliţă gri. Nu-i puteam vedea părul, dar am bănuit că e soldat, dacă mă uitam la statura lui. Fratele meu părea să graviteze în jurul oamenilor din armată, chiar de când eram în liceu.

Austin şi cu mine făcuserăm de mici un pact că niciunul dintre noi nu ne vom înrola vreodată, dar el avea în continuare o atracţie naturală spre viaţa militară. Dacă era din obişnuinţă sau din pricina senzaţiei de confort — atracţia lucrurilor familiare şi toate chestiile astea — asta nu mai ştiam. Curiozitatea lui mă speria uneori.

Kael stătea lângă chiuveta de la bucătărie, fără să ne atingem sau să ne vorbim, dar suficient de aproape încât să-i simt mirosul coloniei de pe cămaşă. Aroma era dulce şi m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva avea alte planuri în seara aceea. Nu eram naivă. Cluburile locale ca Lone Star şi Tempra se umpleau cu oameni singuri şi dornici de aventuri de o noapte. Dar nu voiam să mă gândesc la Kael în niciunul dintre locurile acelea. Am luat un pahar de plastic din grămadă şi am turnat în el un pic de vodcă şi mult suc de afine.

— Vrei şi tu? l-am întrebat.

A scuturat din cap, *nu*. Părea încordat. Nu-mi dădeam seama dacă era mai încordat ca de obicei. M-a privit de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea. Ochii i-au căzut pe paharul din mâna mea.

— Beau un singur pahar de vreme ce conduc, am explicat, încercând să mă apăr.

Vinovăţia nu părea ceva potrivit, pentru că puteam oricum să mă duc la etaj şi să mă culc în vechiul meu pat, dacă simţeam nevoia.

— Nu-mi place alcoolul prea mult.

Nu trebuia să primesc nicio explicaţie, dar mă întrebam ce anume îl făcea să se simtă atât de tensionat.

Era ca şi cum el îşi dorea să fie prezent, dar mintea îi hoinărea în toate direcţiile, între bucătărie şi un alt loc. Am încercat să ghicesc care era acesta, ba chiar m-am gândit să-l întreb direct, dar ideea asta îmi făcea inima să bată mai tare ca de obicei.

— Eu o să iau doar o bere, a zis Kael.

I-am dat o doză de bere din lada din faţa mea, de lângă despărţitura dintre living şi bucătărie. Câteva rafturi pline cu fotografii de-ale tatei şi de-ale lui Estelle, de-ale mele şi de-ale lui Austin când eram mai mici erau aşezate acolo. Mama fusese demult ştearsă din amintiri.

Kael a studiat berea o clipă, răsucind-o în mână înainte de a o deschide.

— Natural Light, ha?

A ridicat din sprâncene. Erau atât de groase, îi umbreau ochii adânciţi în orbite şi-l ajutau să se ascundă de lume. Ca şi cum ar fi avut nevoie de ajutor să facă asta.

— Da. Cea mai bună.

Am luat o sorbitură din băutura mea. Am înghiţit repede, iar obrajii şi stomacul mi s-au încălzit brusc.

Kael a luat o gură din berea apoasă. Am ridicat paharul şi l-am ciocnit de cutia lui cu bere.

— La mulţi ani! O să bei legal în aproximativ trei ore, am glumit eu.

— Şi tu într-o lună, a spus, luând o gură de bere şi strâmbându-se.

Nu-l puteam învinovăţi. Eu preferam vodca în locul berii. Era băutura mea preferată. Bea mai puţin, simte mai mult.

Un alt avantaj pe care îl avea vodca: ştiam exact cât să beau înainte de a mă îmbăta prea tare. Stăpâneam vodca, în mare parte. Beam de când Austin şi cu mine trecuserăm la petreceri serioase, de seniori, în Carolina de Sud.

Austin şi cu mine eram probabil singurii boboci de acolo. Am cercetat locul când am ajuns, dar n-a trecut mult până când Casey, o tipă populară de vreo 17 ani, a venit direct la Austin. Era una dintre

gagicile populare din ultimul an. *Popular.* Uram acest cuvânt. Austin însă nu-l ura. Ştia că e şansa lui de a intra în gaşca lor. În momentul în care i-a complimentat genele lui Casey — a fost ceva jalnic, gen *Ai cele mai lungi gene din lume* — ei bine, aia a fost. Cinci minute mai târziu, erau limbă în limbă, iar eu am rămas să explorez petrecerea de una singură.

Singura persoană care a vorbit cu mine a fost un băiat care avea o pată de muştar pe tricou. Avea canini ascuţiţi, ca de lup, şi mirosea ca un medicament cu aromă de portocală. L-am lăsat în holul de lângă baie şi am găsit sticla de vodcă în congelator. Era răcoroasă când se ducea în jos pe gât. Probabil de aceea am băut rapid atât de multă. Prea rapid. Prea mult. Am alergat la toaletă cu o mână peste gură, ca să nu vomit. Din nefericire, m-am ciocnit de tipul care mirosea a medicament, care m-a privit de parcă eu eram cea demnă de milă. Poate chiar eram? Adică, eu *eram* aceea care împingea oamenii din calea ei ca să ajungă la toaletă.

Dar asta fusese atunci şi asta era acum. Petrecerea asta era diferită. Eu eram diferită. Învăţasem cum să beau. Şi nu mai eram fata care nu putea pleca de lângă un tip înspăimântor fără să se pună pe sine la îndoială. Alături de Kael mă simţeam în siguranţă. Interesată şi interesantă. De parcă eu eram fata cea populară de la petrecerea asta.

Capitolul treizeci și trei

Kael studia totul din priviri. Nu era ostentativ, dar privea. Analiza. Era atent.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt și m-a surprins când a rupt tăcerea dintre noi.

— Exact cum îmi imaginam că voi petrece când voi împlini 21 de ani, a zis el, luând încă o gură de bere.

Și încă una.

Cineva a dat mai tare un cântec vechi de-al lui Usher și am zâmbit în pahar. Oamenii de la petrecere voiau în mod clar să facă atmosferă dacă puneau Usher de pe vremuri. Îmi plăcea grupul acesta, deși încercam să nu-mi placă. Eram o nostalgică înrăită.

— Oau. Usher. În fine, scoate tu tot sarcasmul din ce-am zis eu.

Kael a zâmbit. Nu-l cunoșteam pe tipul ăsta, dar vai, îmi plăcea la nebunie când se purta așa. Relaxat și amuzant. Am râs, iar el m-a privit — mi-a privit gura, ochii, apoi din nou gura. Nu era deloc subtil.

Oare era conștient de felul în care se uita la mine?

Trebuia să fie conștient de felul în care mă privea.

Simţeam că ameţesc şi nu avea nimic de-a face cu vodca.

— Kare!

Vocea lui Austin a bubuit peste toţi şi toate, acoperind inclusiv blenderul la care tocmai se pregătea o băutură fosforescentă, care speram să nu se împrăştie mai târziu peste gresia din baia tatei.

— Ia uite, ai venit!

M-a luat în braţe. Şi el mirosea a bere.

Gândul s-a evaporat la fel de iute cum venise. M-a sărutat pe păr.

— Uită-te la tine, a zis, ridicând paharul de plastic.

Ştiam că e beat. Nu o luase razna. Nu era războinic. Dar ameţit era cu siguranţă.

— Ai băut ceva?

Ochii verzi ai lui Austin erau injectaţi. Mi-am reamintit că tocmai ieşise de la închisoare şi că probabil avea nevoie să bea ceva.

Faptul că închisoarea ajunsese că facă parte din vocabularul meu era ceva în sine, dar refuzam să fiu altfel decât relaxată toată seara respectivă. Eram acolo ca să socializez şi acum, că era şi Kael acolo, voiam să se distreze.

— Da.

Am ridicat paharul şi Austin a dat din cap, ca şi cum ar fi zis *bravo.*

— Ai făcut cunoştinţă cu toată lumea?

Încurca puţin cuvintele. Avea părul răvăşit şi ridicat în mijlocul frunţii.

— Deocamdată nu. De-abia am ajuns aici.

— Pari fericită. Eşti fericită? m-a întrebat fratele meu geamăn.

Era roşu în obraji. Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Tu pari beat. Eşti beat? l-am necăjit eu.

Într-un fel drăgăstos, desigur. Dar l-am necăjit. El era beat. Eu eram fericită. Dar nu aveam de gând să vorbesc despre asta în faţa unui cuplu care se certa şi-n faţa lui Kael.

— Sunt. Aşa ar trebui să fii şi tu, mi-a zis Austin cu convingere. E tare bine să fiu din nou aici.

Şi-a ridicat braţele. Fericirea lui era molipsitoare şi-mi dădea o energie pe care n-o mai simţisem de foarte mult timp.

Austin a ridicat paharul spre mine, apoi spre Kael. I-a luat o clipă să-şi dea seama că aceasta nu era printre invitaţi.

— Bună.

Austin i-a întins mâna lui Kael. Am tresărit, dorindu-mi să-mi fi turnat mai multă vodcă în pahar.

— Hei, eu sunt Kael. Mă bucur să te cunosc.

Cei doi şi-au strâns mâna de parcă ar fi făcut o afacere de un miliard de dolari.

— Kael.

Austin a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Mă bucur să te cunosc, frate. Avem de băut pe aici şi pizza e pe drum. Ea ştie totul pe-aici, a zis, arătând spre mine cu paharul. Ar trebui să veniţi cu mine în living.

Kael s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri. Ştiam că e fie cea mai bună, fie cea mai proastă idee să-l urmăm pe Austin în living.

— Uite, umpleţi-vă paharele şi veniţi cu mine.

Am încercat să-i prind privirea lui Kael, dar el se uita la Austin, care-l întreba cât timp fusese în armată. Austin îşi dădea seama. Şi fără să i se spună îşi dădea seama.

Ştiam că Austin nu mă va pune într-o situaţie stânjenitoare întrebându-mă prea multe de faţă cu Kael, dar mai ştiam, după cum se uita la mine, c-o să-mi pună o groază de întrebări mai târziu. Cuplul certăreţ a dispărut pe coridor, probabil ca să facă sex de împăcare în baia de la etaj.

— Îmi pare bine că ai venit, mi-a zis Austin, conducându-ne în living.

S-a uitat din nou la Kael, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Austin şi cu mine nu ne amestecam unul în viaţa amoroasă a celuilalt. Nu că în privinţa mea ar fi fost multe de ştiut. Avusesem un singur iubit serios la care mă hotărâsem să nu mă gândesc în seara respectivă şi, pe măsură ce treceau lunile, îmi dădusem seama că de fapt relaţia nu

era atât de serioasă pe cât credeam. Auzisem cuvintele *te iubesc* de la cineva care mă iubea cu adevărat. Austin era diferit, se îndrăgostea în fiecare săptămână de altcineva. Cumva reuşea să fie corect în privinţa asta, canalizându-şi dorinţa în contactul fizic. Dacă ăsta era lucrul care-i făcea viaţa un pic mai bună, cine eram eu să-l judec? Aveam aceeaşi dorinţă, dar nu aveam pe nimeni care să mi-o satisfacă.

Capitolul treizeci şi patru

Kael şi cu mine eram înghesuiţi laolaltă într-un capăt al canapelei. Nu îngrămădiţi. Nu lipiţi. *Înghesuiţi.* Austin şi un tip care se prezentase drept Lawson stăteau pe o pernă; Kael şi cu mine stăteam pe cealaltă.

— Îmi pari foarte cunoscut, i-a spus Lawson lui Kael după câteva minute.

Kael a enumerat câteva lucruri care păreau luate din jargonul militar şi Lawson a clătinat din cap.

— Nu, nu de-acolo.

— Spui asta tuturor, a zis Austin.

Apoi a luat controller-ul de la jocul video dintr-un coş de sub ecranul imens.

— Cine are chef să jucăm ceva?

— Eu nu, a zis Lawson. E momentul să plec. Trebuie să mă trezesc la ora cinci, sunt de serviciu.

El şi Austin s-au ridicat în picioare şi au făcut salutul ăla specific băieţilor, în care-şi lovesc palmele şi apoi ciocnesc pumnii.

După ce s-a făcut mai mult loc, m-am mutat un pic la o parte pe canapea. Nu mai eram înghesuiți, dar coapsa mea o atingea în continuare pe a lui Kael.

— Vrei să te joci?

Austin a ridicat telecomanda spre Kael, care a scuturat din cap.

— Nu, nu mă prea joc de obicei.

Ah, slavă Cerului.

— Cine vrea să se joace? a-ntrebat Austin din nou, ridicând telecomanda ca să vadă dacă e vreun amator.

Ușa de la intrare s-a deschis și a apărut un chip cunoscut. Nu-mi aminteam numele lui, dar știam că el și Austin o ardeau împreună înainte ca fratele meu să meargă la unchiul nostru, *ca să se țină departe de belele*. Mda, fiindcă chestia asta mergea la perfecție.

— Mendoza!

Austin s-a dus repede la ușă ca să-l întâmpine pe tipul care purta un tricou al echipei Raiders. Austin strângea întotdeauna oamenii în jurul lui. Se pricepea la asta.

Tipul, adică Mendoza, l-a îmbrățișat pe Austin. Privirea i s-a oprit asupra mea, în timp ce eu l-am privit fix. Obrajii mi s-au îmbujorat. El l-a privit apoi pe Kael.

— Martin! a spus, desprinzându-se de frate-meu.

S-a apropiat de canapea, iar Kael i-a întins mâna. Mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit să-mi dau seama că se cunosc și că Martin e numele de familie a lui Kael.

— Credeam că nu ieși nicăieri în seara asta.

Ochii lui Mendoza, de culoarea mierii, mă studiau.

— Așa intenționam, a zis Kael.

Mendoza s-a uitat din nou la mine, apoi la Kael.

— Corect, a zis el, zâmbind.

— Voi doi vă cunoașteți?

Austin a făcut un semn spre cei doi. Eu stăteam acolo, observând scena. Confuză. Austin era la fel de surprins ca mine.

— Mda, am fost colegi în pregătirea de bază. Și am fost în misiune...

— Mendoza, ea e Karina, l-a întrerupt Kael, privindu-mă.

— Sora mea, le-a spus Austin ambilor băieţi.

— Ne-am mai cunoscut. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti, am zis.

N-ar fi trebuit să mă roadă faptul că Mendoza şi Kael se ştiau, dar mă rodea. Bazele militare păreau întotdeauna atât de mici, dar de fapt erau nişte orăşele cu sute de mii de oameni. Când cineva spunea: „Ah, tatăl tău e în armată. Pariez că-l cunoaşte pe vărul meu Jeff, şi el e tot în armată!", lucrurile nu mergeau exact aşa. Aşadar, faptul că Mendoza îi cunoştea pe Kael *şi pe* Austin şi pe mine era într-un fel mai mult decât o coincidenţă.

— Îmi amintesc. Ne-am întâlnit de câteva ori.

Mendoza şi-a înclinat capul într-o parte.

— N-am fost la castel într-o seară? Când a fost asta, acum două veri?

M-am gândit la sfârşitul acelei veri, când am călătorit cu duba tatei, care era plină cu prieteni de-ai lui Austin. Înghesuiţi ca sardelele.

— Ba am fost, i-am zis. Uitasem de asta.

Brien era şi el acolo. De-abia ne cunoscuserăm, de fapt. N-am precizat asta.

— Frate-tău şi nenorocitul ăla de castel.

A râs, iar Austin i-a arătat degetul mijlociu. Kael se uita la noi doi de parcă eram nebuni.

— Ai auzit de el? Castelul lui Dracula? am întrebat.

Suna ridicol când ziceai asta cu voce tare. A clătinat din cap, iar eu i-am explicat mai departe:

— Nu e un castel adevărat, ci un turn înalt de stâncă despre care toată lumea spune că era bântuit.

— ESTE bântuit! a zis Austin.

— *Este* bântuit, am spus, dându-mi ochii peste cap.

Fusesem la castelul lui Dracula de cel puţin cinci ori, cu Austin, de când ne mutaserăm aici. Nu ştiam dacă povestea cu puştiul care s-a electrocutat în vârful lui era adevărată, dar vechiul turn avea

reputaţia că e bântuit de stafii. „Stafii autentice!", aşa spunea toată lumea. Erau tot felul de poveşti.

— În orice caz, e un turn şi oamenii se duc noaptea acolo ca să bea şi încearcă să nu fie prinşi, i-am explicat lui Kael.

— Acum face pe şmechera, dar e mereu prima care fuge înapoi la maşină.

Austin a ridicat paharul către Kael şi Mendoza, râzând.

— Ah, du-te dracului.

L-am săgetat cu privirea, iar el a râs şi mai tare. Mendoza a început să-l tachineze pe Austin.

— Uuuu, cred că surioara a crescut de când am văzut-o ultima oară, a spus el, luând o sticlă cu o licoare închisă la culoare de pe masă. Vrea cineva shoturi? a întrebat pe toată lumea.

Capitolul treizeci și cinci

Toată lumea a băut un shot din băutura aceea caldă. Adică toată lumea, în afară de Kael. Câțiva au strigat „Pentru Austin!" și „Bine ai revenit, frate!" Austin a făcut o reverență la mișto ca să le mulțumească amicilor lui care-i sărbătoreau întoarcerea. Nu eram sigură dacă vreunul dintre ei știa că fusese arestat. M-am uitat la tipii ăia... mă rog, nu eram sigură că vreunul dintre ei și-ar bate capul cu ceva atât de banal ca o noapte petrecută în închisoare. Dar poate că-i judecam prea dur.

Ne-am mutat cu toții în bucătărie ca să aplaudăm întoarcerea lui Austin în Ft. Benning. Mi-am pus paharul de shoturi în chiuvetă și am mai strâns câteva. Un tip într-un tricou albastru-deschis care a spus *Până la fund!* mi-a luat paharul înapoi din mână și a cerut să-i fie umplut din nou. În mod clar, era soldat. Venise cu un tip care părea mai tânăr și care purta un tricou maroniu pe care scria MURPH. Tot soldat. Uitam mereu cât de mult mă îndepărtasem de viața din garnizoană. Desigur, vedeam în continuare soldați în post și la magazinul alimentar. Încă le zâmbeam când treceam de

poartă şi intram în Marele Loc, dar nu mai aveam prieteni soldaţi. Nici măcar unul.

Asta dacă n-o puneam la socoteală pe Stewart. Ea era singura mea amică din armată. Dar chiar dacă-mi plăcea de ea şi o respectam, chiar dacă mă simţeam apropiată de ea, nu puteam pretinde că-mi este prietenă. Aşa cum Mali ne reamintea frecvent, clienţii nu ne erau prieteni.

Am deschis robinetul şi am clătit câteva pahare doar ca să-mi ocup timpul cu ceva. M-am bucurat că nu m-a văzut Austin. Ar fi făcut din nou mişto de mine că sunt atât de *responsibilă*. N-ar fi fost deloc un compliment. Doamne, era atât de ciudat că se-ntorsese, că eram acasă la tata, înconjurată de toţi oamenii ăştia. Nu încăpea nicio îndoială: asta era lumea lui Austin, iar eu eram doar o musafiră.

Totuşi, nu eram aceeaşi persoană care fusesem înainte să plece. Mă simţeam bine când îmi aminteam de asta. Iar Austin, oricât de mult i-ar fi plăcut să adune oameni în jurul lui, se şi agăţa de ei, în acelaşi timp. Ceea ce era riscant în cazul lui, pentru că el era deseori cel care dădea bir cu fugiţii, la fel ca mama noastră. Şi deseori lăsa inimi frânte în urma lui, tot ca ea.

M-am apropiat de Kael, Austin şi Mendoza.

— Mai vrei un pahar? a-ntrebat Mendoza.

— Nici gând.

Am scuturat din cap şi am ridicat mâna, simbolul universal pentru *nu, mulţumesc*. Stomacul încă mă ardea de când tequila îşi făcuse loc pe dinăuntru. Aroma era puternică — destul de bună, dar foarte puternică faţă de vodca ieftină diluată cu suc de portocale pe care-o beam de obicei.

— Haide. Nu mai vrea nimeni?

Austin îl fixa din ochi pe Kael, care a spus şi el nu. N-a mai fost nevoie să ridice mâna sau că scuture din cap. Se pare că „nu" e un răspuns suficient când vine din partea unui tip.

Austin s-a răsucit spre Mendoza şi i-a umplut din nou paharul.

— Încearcă să bea cât de multe shoturi poate înainte să-l cheme nevastă-sa la culcare, l-a necăjit Austin.

După felul în care zâmbea Mendoza când îl tachina frate-meu, îmi dădeam seama de legătura dintre ei. Era un tip de treabă, Mendoza ăsta. Puteam să simt asta. Nu mi-era niciodată uşor să prevăd ce fel de oameni voi cunoaşte prin fratele meu geamăn, pentru că el nu avea un singur tip de amici. De obicei era vorba de soldaţi, dar putea fi mai degrabă o chestie geografică. Mai degrabă vagabonzi. În mare parte prietenoşi. Dar fiecare grup avea elementele sale imprevizibile.

— Păi, văd că săptămâna asta l-a lăsat să iasă din casă, s-a auzit o altă voce de bărbat.

M-am răsucit şi l-am văzut pe tipul cu tricoul pe care scria *Bottom's Up!* ţinându-şi paharul într-un fel oarecum ameninţător. Avea un chip pătrăţos, buze subţiri şi o tunsoare scurtă şi urâtă.

Mendoza a râs, dar ochii i-au rămas serioşi. Nu ca atunci când glumise cu Austin. Tipul cu tricoul a rânjit, arătând cu sticla de Bud Light spre Mendoza.

— Câţi copii mai ai?

Întrebarea a fost pusă pe un ton neutru.

— Trei, a răspuns Mendoza, fără niciun pic de umor, de data asta.

Atmosfera din cameră s-a schimbat. Simţeam asta. Kael încremenise lângă mine. Austin s-a apropiat de cei doi imbecili.

— Trei? Doar atât? Mi s-a părut că te văd ieşind de la magazin cu vreo zece...

— Nu eşti haios, Jones. Nici tu, Dubrowski. Comedia nu e punctul vostru forte. Acum calmaţi-vă sau plecaţi de-aici, s-a răstit Austin, arătând spre uşă cu bărbia.

Poate că avea privirea tulbure, dar era total prezent. Nu le mai suporta tâmpeniile.

În cameră se lăsase tăcerea, în afara muzicii enervante din jocul video care se tot repeta în fundal.

— Linişteşte-te, plecăm oricum, a zis *Bottom's Up!*

Nimeni n-a scos un sunet când Jones şi Dubrowski şi-au pus berile pe blat, au deschis uşa din spate şi au plecat. Mendoza şi Austin

s-au holbat unul la altul preţ de o clipă. Am încercat să nu mă uit, dar i-am zărit cu coada ochiului.

— Cine erau tipii ăia? l-am întrebat pe Austin după ce s-a închis uşa.

— Sunt din noua mea companie, a răspuns Mendoza. Am crezut că sunt de treabă şi mi-era milă că sunt aşa de tineri şi nu au deloc familie pe-aici, înţelegi?

— Nu mai fi atât de cumsecade, ce dracu'!

Austin l-a pocnit pe Mendoza peste spinare şi am izbucnit cu toţii în râs.

— Nu vezi unde ajungi? Acum hai să bem ceva şi să nu mai pierdem vremea sau tequila cu cretinii ăştia.

— Asta nu e o tequila oarecare, prieteni.

Mendoza a ridicat sticla.

— Este o Anejo foarte veche. Plăcută şi delicată.

Mi-a arătat eticheta, iar eu am dat din cap, încercând să citesc ce scria pe ea. Apoi i-a arătat-o lui Kael.

Anejo sau nu, ştiam că n-ar trebui să mai beau. Cu toată toleranţa faţă de vicii pe care o moştenisem de la mama, îmi dădeam seama că alcoolul îmi pătrunde în sânge. Aveam obrajii roşii — îi simţeam.

Dar Kael era într-un fel mai puţin neclar.

Ştiţi momentele acelea când cineva ţi se pare că arată altfel? Ca atunci când atingi ecranul şi apare un filtru peste fotografie? Cum totul apare mai intens colorat, un pic mai vibrant?

Când s-a întâmplat asta, Kael se sprijinea de blatul din bucătăria tatei, răspunzând la întrebările tâmpite ale fratelui meu. Am simţit ceva când l-am privit stând acolo, cu Austin, cu spatele drept şi cu ochii mai jucăuşi ca de obicei. Era în continuare întruchiparea seriozităţii, dar era ceva ce emana dinspre el în acel moment.

Ceva puternic şi misterios. Trebuia să aflu mai multe.

Capitolul treizeci și șase

— De unde ești?

— De pe lângă Atlanta. Tu?

Kael a luat o gură de bere. Apoi încă una. Mi-am amintit că spusese că provine din Riverdale. Era mai ușor de zis Atlanta, presupun. Îmi plăcea să știu asta, de parcă m-aș fi aflat într-unul dintre secretele sale.

Austin și-a încrucișat brațele.

— De peste tot. Ft. Bragg, Texas și din alte câteva locuri. Știi tu, copil de cadru militar.

Kael a dat din cap.

— Mda. Nici nu-mi pot imagina, frate.

S-a auzit soneria.

— Pizza? Așa sper. N-am mâncat nimic toată ziua, a zis Austin, dispărând din bucătărie.

— Ți-e foame? l-am întrebat pe Kael.

— Oarecum. Ție?

Am dat din cap că da.

— Mergem? am zis şi am făcut un semn spre living.

El m-a aprobat, mi-a zâmbit şi şi-a aruncat doza de bere la gunoi.

— Mai vrei una? am întrebat, privind paharul meu aproape gol şi întrebându-mă dacă să-l umplu din nou sau nu.

— E-n regulă. Unul dintre noi trebuie să mai şi conducă, a zis.

— Ah, am făcut eu, muşcându-mă de buza de jos.

Umărul lui Kael s-a atins de al meu. Stătea atât de aproape de mine.

— Eu pot rămâne aici.

A făcut ochii mari.

— Şi tu poţi rămâne. E loc cât vrei.

Ne opriserăm din mers, dar nu-mi puteam aminti când anume. Se uita la mine, iar eu ridicasem privirea spre el. Ţin minte cum genele lui lungi îi umbreau ochii căprui. Felul în care mirosea a scorţişoară. Pentru prima dată, acel miros nu mi-a amintit de altceva în afară de el. Creierul meu se scurtcircuitase şi nu mai ştiam ce spun.

— Adică, nu eşti obligat să rămâi aici. Poţi lua maşina mea sau un Uber. Cum vrei, ziceam şi eu aşa, pentru că eu în mod evident nu conduc, iar maşina ta...

Kael s-a aplecat spre mine. Am făcut eforturi serioase să nu mă pierd cu firea.

— O să-mi mai iau o bere, mi-a şoptit el.

S-a oprit puţin, atât de aproape de gura mea, încât am simţit o durere în străfundul stomacului.

S-a îndepărtat relaxat şi şi-a mai luat o bere. Am înghiţit în sec, clipind nedumerită.

Oare credeam c-o să mă sărute?

Asta credeam, da.

Probabil de-asta gâfâiam de parcă urcasem în fugă o grămadă de trepte.

M-am adunat cât am putut de repede.

— Ăăă, da. Şi eu, am zis, cu un glas răguşit şi evident ciudat.

Am deschis congelatorul ca să iau nişte gheaţă. Aerul rece i-a prins bine feţei mele înfierbântate. L-am lăsat să mă învăluie câteva clipe înainte de a-mi umple paharul.

Kael mă aştepta lipit de perete, sorbind din bere. Nu mă puteam linişti. Ah, m-a făcut să mă simt pe marginea prăpastiei într-o clipă şi atât de calmă în secunda următoare.

Tăceam amândoi când am intrat în living. În casă era acelaşi număr de oameni — mai puţin cei doi imbecili — dar mulţimea părea înghesuită, pentru că toţi se îngrămădeau în living. Nu mă ajuta deloc faptul că inima-mi bătea ca disperata, indiferent cât de mult încercam să mă liniştesc.

Austin vorbea cu băiatul care adusese pizza. Am văzut cum îi dă nişte bani, vârând apoi un teanc de bancnote în buzunarul de la spate. Din câte ştiam, Austin lucra doar câteva ore pe săptămână la Kmart şi-şi suplimenta veniturile cerându-i din când în când bani tatei. Fratele meu nu s-a priceput niciodată să ţină de bani. Chiar şi atunci când avea vreo slujbă pe timp de vară, cheltuia salariul în ziua în care-l primea. Nu eram nici eu mai brează, aşa că nu-l judecam, dar de unde veneau toţi banii ăia? Nu avea nicio logică.

— Karie! Aduci tu nişte farfurii? mi-a strigat Austin, împărţind oamenilor cutiile cu pizza.

Nu ştiam ce se întâmplă, dar mintea mea nu putea procesa mai multe lucruri în seara asta. Voiam doar să mă distrez, să nu-mi fac griji pentru lucrurile pe care nu le puteam controla. Încercam să fac asta de ani întregi — poate că aceasta era seara în care avea să-mi şi iasă?

Capitolul treizeci și șapte

Jeanşii negri erau cei mai buni prieteni ai unei fete. Se deosebeau de jeanşii obişnuiţi de culoare indigo. Îţi făceau picioarele să pară mai lungi. Şi nuanţa lor închisă era grozavă când erai la o întâlnire şi trebuia să faci ceva cu degetele unsuroase de pizza. Nu că acum eram la o întâlnire. Sau era o întâlnire?

Felul în care Kael se uita la mine mă făcea să-mi pun întrebări. Şi faptul că acceptase să vină la petrecere mă făcea să-mi pun întrebări. Dar nu puteam fi sigură de niciun răspuns, ca în tot ce-l privea pe Kael.

Stăteam unul lângă altul pe canapea. Kael îşi ţinea farfuria goală pe un şerveţel, în poală. Farfuria era curată, iar şerveţelul era fără pată. Farfuria mea avea o aşchie de crustă tare pe ea şi un strop neterminat de pepperoni. Şerveţelul meu era împroşcat cu sos de pizza. Totuşi, jeanşii mei negri nu aveau pe ei urme unsuroase. Măcar atât. Nu eram curată şi ordonată. Nu aşa cum era Kael. Şi cu siguranţă nici ca Estelle, gospodina perfectă a cărei fotografie era agăţată deasupra noastră, într-o ramă neagră şi groasă. Mai degrabă ca un nor mare

și negru. Nu-i vedeam chipul, dar îi simțeam apropierea, apăsarea. Știam bine poza aceea — fusese făcută într-una dintre numeroasele lor vacanțe. Tata era lângă ea, etalând un zâmbet imens și bronzul de Florida. Un American Gothic[3] de pe litoral.

Kael s-a aplecat să ia o cutie de pizza.

— Poți să-mi dai și mie un șervețel? l-am rugat.

Un alt tip ar fi făcut mișto de măcelul meu cu sos roșu, dar el n-a zis nimic, a luat doar niște pizza și câteva șervețele, lăsându-se apoi la loc pe perna de pe canapea. Simțeam căldura pe care o emana. Imaginația mea se juca subtil cu ideea asta. La fel și trupul meu.

— Vrei și tu? m-a întrebat.

Mi-a întins farfuria lui, pe care erau două felii groase, cu multă brânză. Am clătinat din cap, mulțumindu-i.

— Văd că mai ai un frate geamăn.

Austin a arătat spre Kael și aproape toată lumea s-a uitat la el, apoi la mine. Tricoul și perechea de jeanși erau practic identice cu ale mele. M-am gândit la fotografia cu tata și Estelle, stând unul lângă altul în cămășile lor hawaiiene asortate de la Old Navy, și m-am îmbujorat de stânjeneală. Kael a zâmbit vag. Un zâmbet foarte mic, dar l-am văzut, era acolo.

— Ha, ha, am zis, dând ochii peste cap. Ai fost plecat cam mult timp, deeeeci...

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Destul de corect.

Austin a luat o mușcătură dintr-o bucată de pizza cu pepperoni. Brânza i s-a scurs pe felie, iar el a prins-o cu limba. Uneori se purta ca un adolescent, ca și cum ar fi încetat să se maturizeze după clasa a zecea. Făcea parte din farmecul lui, cred — inocența asta. Avea un suflet bun și asta se vedea cu ochiul liber. Era genul de băiat care provoca un incendiu și apoi te salva din mijlocul flăcărilor.

American Gothic este o pictură în stil modernist, semnată de Grant Wood, care înfățișează un bărbat și o femeie. (*N.t.*)

M-am întrebat dacă fata asta nouă înţelegea în ce se bagă, dacă ştia că se joacă cu focul. O brunetă drăguţă, cu pistrui şi cu ochi de-un albastru-închis, aproape bleumarin. Bluza îi punea în valoare culoarea ochilor, iar modelul larg, cu volane, se potrivea cu părul ei — mânecile înfoiate îi cădeau peste braţe în valuri, iar şuviţele i se revărsau peste umeri în bucle lungi. Stătea pe podea, la picioarele lui Austin, privindu-l ca o floare ce se rotea după soare. Atracţia pe care o simţea faţă de el era limpede ca lumina zilei. Felul în care aproape îl implora să-şi întoarcă faţa spre a ei, să-i spună ceva, orice. Felul în care îşi ţinea umerii pentru a-i expune gâtul lung şi graţios. Nu stătea turceşte, aşa cum stăteau ceilalţi. Acea postură jenantă şi copilăroasă nu era pentru ea. Îşi pusese un picior peste celălalt, cu glezna lângă genunchi, şi se lăsase pe o parte, astfel încât picioarele ei să formeze o săgeată cu vârful îndreptat spre fratele meu. Fata asta era vulnerabilă şi deschisă. Dar şi calculată.

Limbajul trupului putea fi uneori atât de evident.

Oare Austin ştia că ea plănuia deja primul lor sărut, prima ieşire în oraş?

Farfuria de carton i-a alunecat un pic din mână şi ea a prins-o. Austin a privit-o, zâmbind şi mulţumindu-i, iar fata şi-a ţuguiat buzele şi şi-a trecut degetele prin păr. Era evident ca naiba şi pentru mine, care nu eram ţinta gesturilor ei. Mi-am luat privirea de la fratele meu şi de la fata de la picioarele lui. Mai văzusem filmul ăsta de multe ori.

Capitolul treizeci și opt

— Mendoza pare de treabă, i-am spus lui Kael.

— Mda. Este.

Kael s-a uitat la prietenul lui, care oferea paharul lui special cu tequila cuiva care tocmai intrase. Mi se părea că-l mai văzusem pe tipul acela şi înainte. La bucătărie, poate. Mi-am amintit tricoul lui cu carouri albe şi negre. După cum puţea a fum, era evident că tocmai fusese afară, la o ţigară. Cel puțin oamenii din grupul ăsta erau destul de simțiți să nu fumeze în casă, spre deosebire de alţi amici de-ai lui Austin cu care mai avusesem de-a face.

— E însurat? am întrebat.

Kael s-a încruntat un pic şi a dat din cap.

— Marfă.

Nu ştiam despre ce să mai pălăvrăgesc. Aş fi putut vorbi despre vreme sau despre Falcons[4], dar ar fi părut un gest disperat. Eram ameţită de la alcool și simțeam cum devin paranoică din cauza tăcerii

Atlanta Falcons, echipă de fotbal american din NFL. *(N.t.)*

lui Kael şi, deşi eram agitată, disperată nu eram. N-aveam de gând să fiu fata care cere atenţie la o petrecere. O petrecere la tata acasă, dintre toate locurile posibile.

Kael a dat din cap şi apoi... nimic. Ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu barierele pe care le tot ridica, cu distanța pe care o punea între noi, dar lăsase puţin garda jos de când venise la petrecere, suficient cât să-ncep să uit că această distanţă existase vreodată. Dar era totuşi acolo, apăsătoare.

Şi uite de-asta nu-mi plăcea să ies la întâlniri. Sau ce-o fi fost asta.

Ştiam că mă port caraghios. Adică nu trecuseră decât vreo douăzeci de minute de când mă hotărâsem să admit că sunt atrasă de el. Stătuserăm unul lângă altul la bucătărie şi îi simţisem căldura trupului. Nu conta că nu ne atingeam. Simțeam cum mă atrage. Era puternic, acest magnetism. Aproape animalic în intensitatea sa. O clipă, m-am pierdut în atracţia aceasta fizică, apoi raţiunea a preluat controlul şi am început să caut motivele pentru care ar putea să nu mă placă sau de ce chestia asta ar putea să nu funcţioneze. Eram atât de romantică.

Mi-am aruncat privirea în jur, către prietenosul Mendoza care le turna câte un shot lui Austin şi brunetei sale pline de volănaşe. Către cei trei tipi care stăteau pe podea — mă uitam la ei şi în acelaşi timp ascultam glasurile care răzbăteau dinspre bucătărie. Toţi erau plini de viaţă în felul lor, vorbind, ascultând, bând, râzând, jucându-se cu telefoanele. Toţi în afara persoanei cu care chiar voiam să intru în legătură.

Eram din ce în ce mai supărată şi, când Austin şi fata aceea au început să se giugiulească (ceea ce le-a luat mai puţin de cinci minute), am simţit că nu mai pot sta acolo. Aveam nevoie de o gură de aer.

M-am ridicat de pe canapea şi Kael nu s-a obosit să-mi arate dacă a observat sau nu.

Capitolul treizeci şi nouă

M-am aşezat în balansoarul mamei, resimţind toată încărcătura acestei situaţii. Nu pentru prima oară, m-am gândit că era metronomul schimbărilor mele de dispoziţie. Mica mea glumiţă. Doar că nu era deloc amuzantă.

Uitasem de câte ori ieşisem aici, pe terasă, de-a lungul vieţii mele. Dacă mă simţeam neliniştită şi singură, dacă voiam să mă gândesc la ceva sau doar să visez cu ochii deschişi, mă aşezam în balansoar. Am continuat să ies pe terasă multă vreme după ce a plecat mama, uneori credeam c-o voi găsi stând acolo. Iar când tata se gândea să-l trimită pe Austin să stea cu unchiul nostru, regele filmelor porno, tot în balansoar mă puteaţi găsi. Era ceva liniştitor la mişcarea lui înainte şi înapoi, atunci când se împingea în arcul său şi revenea la poziţia iniţială. Puteam fi în culmea panicii, dar după câteva minute petrecute în balansoar, respiraţia mi se potolea şi simţeam cum mă calmez. De cele mai multe ori, în orice caz.

Când Brien şi cu mine eram certaţi, mă instalam aici, încercând să înţeleg mai bine lucrurile. Dar de multe ori, Estelle se ţinuse

după mine ca să vadă dacă mă poate ajuta cumva. Se uita la mine cu o privire pe care ea o voia empatică, dar care mie mi se părea doar sinistră. Era ca și cum încerca să-mi vândă ceva. O mașină la mâna a doua, poate. O mamă la mâna a doua, mai degrabă.

Spunea chestii de genul „Știi, și eu am fost tânără cândva". Atunci eu trebuia să răspund: „Ah, dar și acum ești tânără" și „Ești atât de drăguță". Dar nu făceam asta. Nu-i ofeream ce-și dorea, chiar dacă era adevărat. Apoi îmi spunea că totul va fi bine, că treceam prin niște momente dificile, dar că înțelegea cum mă simt. Asta mă enerva cel mai tare. Cum putea să-nțeleagă cum mă simt când nu mă cunoștea, când nici eu nu mă cunoșteam cum trebuie?

Și iată-mă din nou, stând pe veranda tatei, fără să am habar de ceea ce simt cu adevărat. Voiam să mă apropii de Kael, dar mă simțeam deranjată de tăcerea lui. Voiam să-l rog să vină lângă mine în balansoar, dar eram prea timidă. Voiam... orice aș fi vrut, nu obțineam, așa că mă bosumflasem ca un copil mic.

Am dat un pic din picioare ca să pun balansoarul în mișcare când ușa s-a deschis cu un scârțâit și Kael și-a făcut apariția pe verandă. S-a rezemat de balustradă, privindu-mă cu ochi tulburi. Părea cumva mai matur. Nu eram sigură că-mi plăcea asta.

Felinarul stradal a bâzâit și s-a aprins, discret, deasupra curții tatei. Vedeam mașini, copaci, case — dar numai contururile lor. Nu-mi dădeam seama dacă asta se-ntâmpla pentru că se întuneca sau pentru că mă amețisem. Nici nu-mi prea păsa. Trecuse ceva vreme de când nu mai băusem decât un pahar de vin și mă amețisem așa. De fapt, mă simțeam destul de bine.

Mă legănam în față și-n spate și eram conștientă de faptul că răsuflarea mi se sincronizase cu ritmul balansoarului. Asta mă ajuta să pretind mai lesne că nu-l observasem pe Kael. N-aveam de gând să fiu eu prima care să spună ceva. Am tăcut și mi-am păstrat gândurile pentru mine. Doamne, băiatul ăsta era tare greu de descifrat.

Poate din cauza felului în care se purta cu mine — observându-mă fără să mă judece. Asta era ceva rar. Deseori simțeai cum

oamenii te măsoară, încercând să ghicească ce e cu tine. *Cine ești și ai oare ceva ce-mi trebuie mie?* Nu și Kael. El doar observa. Îmi plăcea asta. Dar într-un fel, nu mi se părea corect. El știa multe lucruri despre mine, iar eu aproape că nu știam nimic despre el. Puținele lucruri pe care le știam le puteam număra pe degetele de la o mână. În mod aproape reflex, exact asta am făcut.

Unu: Era fermecător într-un fel liniștit și puternic.

Doi: Avea un magnetism de netăgăduit și astfel atrăgea oamenii spre el.

Trei: Te făcea să vrei să afli ce gândește despre tine. (Sau poate doar mi se părea mie?)

Patru: Se purta de parcă ar fi avut ceva cu adevărat important de spus.

Cinci: Nu exista punctul cinci. Așa de puține lucruri știam despre el.

În privința lui, totul părea atât de complex și de necomplicat în același timp. Nu-mi vorbise prea mult înăuntru — mă întrebase doar dacă nu vreau o felie de pizza, dar în mod clar venise după mine afară. Așa că de ce stătea pur și simplu acolo cu acel câmp de forță împrejur, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și uitându-se la mine de parcă vorbele ar fi fost o povară prea greu de dus? Am dat să spun ceva ca să risipesc tensiunea, dar m-am oprit exact la timp. N-aveam de gând să-i înlesnesc misiunea. Voiam să-i dau să guste din propriul lui medicament și să văd dacă-i place.

Capitolul patruzeci

Asfințitul făcea loc nopții. Cerul se-ntuneca de-acum, umplându-se de cele mai strălucitoare stele. Știam că toată lumea credea că sunt magice, diamante suspendate în văzduh și așa mai departe, dar mie mi se păreau triste. Stelele păreau atât de curajoase și de strălucitoare, dar când lumina lor ajungea la noi, ele mureau, erau deja dispărute. Iar cele mai mari dintre stele? Ele ardeau cel mai repede, de parcă propria strălucire ar fi fost prea intensă ca să o poată duce. La naiba. Uite cum deveneam sentimentală. De fiecare dată când beam ceva, mă gândeam cât de fragile sunt lucrurile. Puteam să trec de la frumusețe la disperare într-o clipită. Sau într-o singură sclipire de stea. După cum am zis, *la naiba*.

— Pot să stau lângă tine? a-ntrebat Kael în cele din urmă.

Oare văzuse umbra care-mi străbătuse chipul?

Am dat din cap și m-am dat un pic la o parte ca să-i fac loc.

— Asta e renumitul balansoar? a zis.

Am dat iarăși din cap. Mai aveam o doză sau două din propriul lui medicament pe care trebuia să i le administrez. De fapt, nu era

chiar aşa. Încercam doar să-mi păstrez calmul. Dacă tot aveam de gând să mă îndoiesc în privinţa mea, măcar o puteam face mimând stăpânirea de sine.

— Nu l-a luat cu ea? a-ntrebat el, în aerul nopţii.

Am ridicat brusc capul, privindu-l direct în ochi.

— Poftim?

— Când a...

Îşi dădea seama că atinsese o coardă sensibilă, dar nu-şi mai putea retrage cuvintele.

Am clipit. Se referea la mama, desigur. În ciuda naturii sale rezervate, îi plăcea să pună întrebări dureroase.

— Plecat? am terminat propoziţia în locul lui. Nu, n-a luat nimic.

Nici măcar pe noi.

Nici măcar pe mine.

Nu prea aveam chef să vorbesc despre mama, dar m-am bucurat că întrebase — m-am bucurat că-şi amintise de balansoar. Era o persoană care se pricepea să asculte, trebuia să recunosc. Am stat acolo o vreme, doar cu stelele între noi, ceea ce-mi convenea de minune. Voiam doar să stau lângă Kael, să ştiu că e acolo. În acel moment, era suficient.

Liniştea n-a durat totuşi prea mult.

— Ah, frate, ai murit!

— Nu, hei, Austin — fii atent!

— Frate! Eşti nebun. Ce mama naibii!

Era doar un joc video jalnic, dar ceva îl făcuse pe Kael să intre în alertă. Imposibil să nu observi cât de atent era la tot ce-l înconjura. Nici nu-mi puteam închipui cât de greu era să nu te poţi relaxa niciodată. Trebuie să fi fost foarte obositor. S-a răsucit, pregătit să spună ceva, dar a fost întrerupt de ţipetele sălbatice ale celor dinăuntru.

— L-ai terminat, frate. L-ai omorât cu o singură lovitură!

— Da, la naiba! E ţeapăn, nu mai mişcă, frate!

Am clătinat din cap. Kael şi-a încleştat maxilarul.

Măcar eram de acord asupra unui lucru.

Capitolul patruzeci și unu

— Mă port ciudat, nu-i aşa? a întrebat Kael, pigulindu-şi degetele.

Cum naiba trebuia să reacţionez la asta?

— *Tu* crezi că te porţi ciudat?

Cea mai bună cale de a evita să răspund la o întrebare era s-o repet. Învăţasem asta de la tata.

Kael a oftat.

— Mda, probabil? a spus, schiţând un zâmbet.

Îmi plăcea la nebunie cum i se transforma tot chipul când zâmbea. Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs.

— Mă rog, n-aş spune ciudat. Dar acum mă ignori şi peste un minut...

— Te ignor? a repetat el, speriat.

— Mda, i-am explicat. Nu prea mă băgai în seamă.

A părut de-a dreptul surprins. Aproape jignit.

— Nu asta era intenţia mea.

A şovăit.

— Mi-e oarecum greu să mă obişnuiesc cu faptul că m-am întors. A trecut o săptămână şi e atât de... diferit? E greu de explicat. Nu-mi amintesc să fi fost atât de ciudat ultima oară când am revenit.

— Nu-mi pot imagina, i-am spus.

Pentru că nu puteam.

— Totul stă în detalii. Cum ar fi aparatele de cafea cu capsulele alea mici ale lor. Sau posibilitatea de a face duş zilnic şi de a-mi spăla hainele la maşină, cu capsule de detergent.

— Presupun că în armată nu există capsule de detergent, am zis.

Tata le-a urât mereu, aşa că şi atunci când s-a întors acasă şi le putea folosi, a refuzat categoric. Lui îi plăcea detergentul pudră de modă veche şi asta mă umplea de scârbă.

— Uneori există. Soţiile trimit pachete bărbaţilor lor şi aşa facem şi noi rost de câte ceva, a spus el.

M-am întrebat dacă lui îi trimitea cineva pachete, dar nu i-am zis asta. În plus, era rândul meu să râd acum, însă n-am făcut-o. Dacă voiam să-l cunosc mai bine pe tipul ăsta, să aflu cine e, atunci poate că trebuia să fac eu primul pas. Să nu mă mai eschivez. Să construiesc un pod. Să găsesc puncte comune şi aşa mai departe.

— Ştii, am început eu, tata se-ntorcea mereu acasă de parcă participase la *Survivor*. Era un fel de glumă la noi în familie. Deşi nu era amuzantă.

Nu mă pricepeam deloc la asta. Gândeam de şapte ori fiecare cuvânt care-mi ieşea din gură.

— E-n regulă.

A surâs, evident amuzat de trăncăneala mea. M-a privit drept în ochi.

— Serios, Karina. E-n regulă. Şi tu eşti în regulă.

Am continuat, de data asta mai relaxată — mai încrezătoare.

— Avea tot felul de pofte ciudate şi mânca de la Taco Bell timp de o săptămână-ntreagă după ce se întorcea acasă.

Kael a dat încet din cap, muşcându-şi buzele.

— De câte ori a fost plecat?

— De patru ori.

— Oau.

A răsuflat adânc.

— Iar eu mă vait că am fost plecat de două ori, a spus, încercând să râdă.

— Păi e mult, totuşi. Şi eşti de-o vârstă cu mine. Eu stau aici şi mă plâng, deşi n-am fost niciodată plecată pe front.

— Te-ai gândit vreodată să te înrolezi?

Am scuturat iute din cap.

— În armată? Nu. Nici gând. Austin şi cu mine am spus că n-o vom face niciodată.

Asta a sunat de parcă am fi fost gemenii ăia dubioşi despre care citeşti în cărţile siropoase şi care-şi fac promisiuni bizare unul celuilalt. Unul trăieşte în tenebre, iar celălalt trebuie să ducă la bun sfârşit moştenirea lor de gemeni. Nu voiam să mă gândesc ce rol aş fi avut eu în această saga.

— De ce nu? Pur şi simplu nu te atrage? m-a întrebat Kael.

— Nu ştiu, am început.

Grijă mare, Karina, m-am avertizat. Nu voiam să-l jignesc, dar gura mea era faimoasă pentru că vorbea fără aprobarea creierului.

— Am făcut un pact într-o bună zi. Nici măcar nu-mi amintesc de la ce a plecat, dar tata era de mult în cea de-a treia lui misiune şi...

Mi-am amintit de fumul care cuprinsese toate coridoarele. Simţisem mirosul focului înainte de a vedea vâlvătaia.

— Şi mama a făcut... mă rog, să spunem că a transformat livingul într-o ruină. O ruină carbonizată.

Kael m-a privit uluit.

— A spus că a fost de la un pistol cu lipici, ştii, un pistol din ăla pentru lucru manual. Dar a fost de la o ţigară. A adormit pe canapea cu o ţigară aprinsă în mână şi abia se trezise când am ajuns eu valvârtej de la etaj şi am găsit camera plină de fum. A fost o demenţă, am spus.

Câțiva oameni au ieșit din casă. Alți câțiva au intrat. Agitația specifică unei petreceri. M-am oprit din vorbit. Ultimul tip care a ieșit purta un tricou alb cu o pată roșie pe piept. Mi-am înfrânat imaginația care voia să transforme pata de sos de pizza în altceva. Kael nu și-a luat deloc privirea de la mine. Felul în care se uita la mine era foarte intens. Am simțit că mă doare stomacul și, în cele din urmă, a trebuit să întrerup contactul vizual cu el. Tipul cu pata de sos a coborât scările și s-a urcat în mașină. Mi-am amintit că îl văzusem la bucătărie. Era unul dintre prietenii liniștiți ai lui Austin. Cei liniștiți plecau întotdeauna primii.

— Și apoi? m-a încurajat Kael să continui.

— S-a dus direct spre ușă, s-a îndreptat spre ieșire de parcă s-ar fi dus să cumpere lapte sau suc de portocale. N-a strigat după noi. Nu ne-a căutat. Nu... nimic.

Kael și-a dres glasul. I-am studiat expresia ca să mă asigur că nu e stânjenit de aceste detalii.

— Deci... știi testele alea în care ești întrebat ce ai salva dacă ți-ar lua casa foc?

— Nu prea, a zis el.

— Cred că e o chestie de pe Facebook. Te-ntreabă ce obiecte ai salva dacă ți-ar arde casa și se presupune că răspunsul trebuie să-ți dezvăluie personalitatea. Dacă spui că ți-ai scoate din foc albumul cu fotografii de la nuntă, asta spune un lucru despre tine. Dar dacă alegi colecția de viniluri, asta spune altceva.

Kael a ridicat din sprâcene, de parcă n-ar fi auzit în viața lui ceva mai absurd.

— Știu, nu-i așa?

Mi-am continuat povestea.

— În orice caz, e o tâmpenie, dar în timp ce fumul era din ce în mai gros și am luat-o la goană pe scări ca să-l scot pe Austin, mi-aduc aminte că mă gândeam: *testul ăla e cel mai caraghios lucru care a existat vreodată. Cine s-ar mai gândi la obiecte într-un moment ca ăsta...* Dar apoi m-am gândit la ce anume spune tâmpenia asta de test despre mine.

— Eu cred că încercai să-ţi ţii mintea departe de senzaţia de panică. Cred că spune despre tine că ai instincte bune.

M-am gândit o clipă la replica lui, apoi am continuat.

— Aşadar, am dat buzna în camera lui Austin şi l-am zgâlţâit ca să-l trezesc. Am fugit la parter — cu el în faţa mea, strângându-mă cu putere de încheietură şi, când am ajuns pe peluză, mama noastră stătea pur şi simplu acolo, uitându-se la fum. Nu ca şi când încercase să dea foc casei, nimic de genul ăsta. Mai degrabă nu-şi dădea seama ce se întâmpla.

— Karina...

— Era ca într-un film din ăla vechi, ştii tu, unde nebuna aprinde focul şi devine fascinată de el, parcă ar intra în transă...

Am râs un pic — nu voiam să par dubioasă.

— Scuze, toate poveştile mele sunt exagerate.

— Karina...

Doamne, îmi plăcea la nebunie felul în care-mi rostea numele.

— Ah, e...

Voiam să spun *e-n regulă*. Asta spuneam mereu când povesteam întâmplarea asta. Nu c-aş fi spus-o foarte des. Dar acolo, stând pe întuneric alături de Kael, care mă îmboldea să vorbesc, care mă asculta fără să mă judece... În fine, am ştiut că nu e-n regulă. Nu era deloc în regulă. Aş fi putut să mor. Austin ar fi putut să moară. Nu era deloc în regulă. Dar ceea ce nu era în regulă era, de obicei, realitatea mea.

Capitolul patruzeci și doi

— Eşti o povestitoare bună.

Era o replică amabilă. Nu tu, *Doamne, maică-ta pare să fi fost dusă cu capul.* Eram o bună povestitoare. Îmi plăcea cum suna asta. Mai ales siguranţa cu care o spusese.

— Deci da, nici nu mai ştiu de la ce-am pornit...

Vorbeam mult, spuneam poveşti lungi cu o grămadă de înflorituri şi alte mici divagaţii pe ici-pe colo.

— Că nu vrei să te înrolezi, mi-a reamintit Kael.

— Ah, da.

Mi-am adunat gândurile.

— Adică, tata era plecat foarte mult timp, venea acasă şi trebuia să se antreneze în continuare. Era mereu plecat şi mereu nefericit. Mama la fel. Stilul ăsta de viaţă practic a distrus-o, înţelegi?

A dat din cap.

— Aşa că frate-meu şi cu mine ne-am jurat după incendiu că n-o să ne trăim viaţa aşa

— Înţeleg, a zis Kael, privind în jur prin curte, apoi spre mine. Vrei să auzi şi versiunea mea?

Am scuturat din cap, încordată. Mi-a zâmbit.

— Înţeleg. Pe bune, chiar înţeleg. Dar pentru mine, un puşti de culoare din Riverdale, faptul că m-am înrolat mi-a schimbat traiectoria vieţii. A fost lucrul care mi-a transformat toată familia. Tatăl străbunicului meu a fost sclav, iar eu am ajuns aici, ştii? Singura slujbă pe care o avusesem vreodată a fost la magazinul Kroger, iar acum conduc o maşină decentă, o pot ajuta pe mama...

S-a oprit brusc.

— Continuă, l-am îndemnat.

Aşa mi-am câştigat un zâmbet larg.

— Şi toate rahaturile de genul ăsta. E greu, da. Câteodată e greu ca naiba, dar e singurul mod prin care mi-am permis să merg vreodată la facultate. Să trăiesc pe cont propriu fără o educaţie.

Am stat şi-am analizat ce-mi spunea. Avea argumente extrem de puternice. Era incredibil cât de diferită era experienţa lui cu armata faţă de a mea.

— Am priceput, i-am zis.

— Orice poveste are două aspecte, ştii?

Am dat din cap, şoptind:

— Mda. Cel puţin două.

Am înclinat capul şi l-am întrebat:

— Mama ta e acum mândră de tine?

— A, desigur. Spune tuturor la biserică şi oricui are chef s-o asculte că fiul ei e soldat. În oraşul meu, asta e o mare realizare.

Acum era sfios. Era mai mult decât adorabil.

— O celebritate locală, l-am tachinat, înghiontindu-l în umăr.

— Corect, a zis, cu un zâmbet. Nu ca Austin, a glumit el când l-a auzit pe fratele meu zbierând din nou.

— Ah, cred că ar fi bine să intrăm. Trebuie să-i reamintesc că oricând poate pica poliţia militară şi, din câte ştiu, nimeni nu e major în afară de Mendoza.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi m-am uitat la ceas.

Era aproape unsprezece şi jumătate.

— Încă vreo treizeci de minute, cel puţin, l-am tachinat.

Capitolul patruzeci și trei

Petrecerea se potolise. Măsuța de cafea era plină cu sticle de bere și pahare de plastic; controller-ul stătea părăsit în fața televizorului. Câteva trupuri moleșite zăceau pe canapea și alți câțiva oameni se făcuseră comozi pe jos. Erau în majoritate tipi (și mai ales din armată, mi-am zis), în afară de fata care mai devreme stătuse încolăcită în jurul lui Austin. Acum stătea singură pe podea, legănându-se ușor în ritmul muzicii, cu umerii mișcându-i-se relaxat. Practic, făcea același lucru pe care-l faci când ești singur-singurel la o petrecere și vrei să spui *e-n regulă, sunt în regulă, totul e în regulă.*

— Mai vrei ceva de băut? l-am întrebat pe Kael.

A ridicat sticla goală de bere, scuturând-o.

— Da, te rog.

Ne-am croit drum afară din living, călcând cu atenție peste trupurile înveșmântate în blugi. Bucătăria era goală. Încercările lui Estelle de a crea un decor pe care-l numea French Country — un prosop de vase pe care scria *CAFÉ*, un cocoș de ceramică, un mic semn de metal pe care scria *Boulangerie* și despre care Elodie spunea că Estelle îl pronunța

greşit — se zăreau printre mormanele de sticle goale şi cutii de pizza. Totuşi, când îl vedeam pe Kael aici, printre atâtea lucruri familiare, când îl simţeam aproape de mine emanând căldura aceea blestemată... bucătăria părea deodată atât de mică. Acum el părea supradimensionat, mai mare decât viaţa însăşi, şi când m-am strecurat pe lângă el, aproape l-am lovit cu cotul în coaste. S-a tras un pic mai departe, înspre frigider. Sigur că eu trebuia să iau gheaţă din tava congelatorului.

— Scuze, a zis şi aproape s-a împiedicat de picioarele mele încercând să se dea la o parte.

— E-n reg...gulă, m-am bâlbâit eu.

Mă făcea să mă simt atât de... *emoţionată*. Poate nu ăsta e cuvântul potrivit. Nu eram încordată sau panicată, genul de lucruri care vin odată cu emoţiile. Pur şi simplu mă făcea să mă simt ca şi cum totul era mai aproape de suprafaţă, autentic şi mai viu ca oricând. Când mă aflam în preajma lui, creierul meu procesa totul atât de repede, dar lucrurile păreau atât de liniştite, atât de calme atunci când se deschidea în faţa mea. Mă simţeam inspirată, spontană, stăpână pe mine şi echilibrată, toate deodată.

Inima mi-a luat-o la galop când mi-am aruncat privirea spre el şi l-am surprins uitându-se la mine şi jucându-se cu lănţişorul pe care-l avea la gât. Poate era efectul băuturii, dar în timp ce-mi umpleam din nou paharul, am simţit privirea lui Kael asupra mea, măsurându-mă din cap până-n picioare. Nu mă cerceta în felul acela greţos şi ostentativ în care mă studiau alţi tipi. Când mă privea el, era ca şi cum m-ar fi văzut pe mine, *cea adevărată* — cine eram, nu cine încercam să fiu. S-a uitat în ochii mei preţ de o clipă, apoi şi-a coborât privirea. Pieptul mi-a tresărit. Nu erau fluturi, erau ditamai mierlele. Nişte mierle mari, strălucitoare, care băteau din aripi, făcându-mi inima să-şi ia zborul. Am inspirat adânc, ca să mă calmez. Am simţit cum se uită la mine şi am încercat să ignor junghiul din străfundul stomacului. Am pus sticla la loc pe blat şi am amestecat băutura cu suc de mere. Cineva terminase tot sucul de merişoare.

— Ce gust o să aibă chestia asta?

Acum stătea chiar în spatele meu. Nu ştiam exact dacă se mişcase el sau mă mişcasem eu. I-am văzut umbra pe chiuveta de metal şi am sperat din tot sufletul să nu-mi audă inima bătându-mi ca disperata în piept.

M-am întors încet cu faţa la el. Era atât de aproape.

— Ori grozav, ori deloc.

Am ridicat din umeri. El a făcut jumătate de pas în spate. Trupul îmi fremăta.

— Şi eşti dornică să-ţi asumi acest risc? m-a întrebat, zâmbind din spatele paharului.

Voiam să-i spun să nu era nevoie să-l ascundă — zâmbetul, adică. Că-mi plăcea la nebunie când era amuzant, când mă tachina. Dar mai aveam nevoie de câteva shoturi ca să fiu atât de tupeistă.

— Mda. Presupun că da.

Mi-am vârât nasul în pahar şi am mirosit. Nu era aşa de rău. Am luat o sorbitură. Nu era chiar oribil. Dar poate c-ar fi trebuit să-l bag la microunde şi să mă prefac că e cidru?

— Bun? a întrebat.

— Mda, am zis.

Am ridicat paharul.

— Vrei să guşti?

— Nu, mersi.

A clătinat din cap, ridicând berea.

— Mereu bei bere? l-am întrebat.

— Mda, mai mereu. N-am mai băut demult, totuşi, a spus, zâmbind fără să vrea. Pentru că am fost plecat. Pentru că am fost acolo, m-a lămurit.

— Ahhh, pentru că ai fost plecat.

Mi-a luat o secundă să mă prind, indiferent de câte ori repetase cuvântul „plecat".

— Corect. Da, Plecat. Acolo.

Eram o idioată, care repeta tot ce spusese el.

— Oau. Mda, adaptarea trebuie să fie ciudată.

De fiecare dată când îmi reamintea că viața lui era atât de diferită de a mea, mă simțeam zguduită. I-am observat din nou ochii sticloşi... frumoşii lui ochi căprui. Poate că era la fel de amețit ca mine. M-am înclinat spre el ca să-l întreb dacă e beat, dacă se simte bine. Exact atunci Austin a dat buzna înăuntru cu Mendoza în spatele lui. Mi-a stricat tot momentul.

— Hei, oameni buni! E groaznic de linişte aici, a zis, bătând din palme ca şi cum ar fi dorit să sperie un animăluț.

Kael şi cu mine ne-am îndepărtat unul de celălalt, instinctiv.

— Fratele meu. Pleci? a întrebat Austin.

Medoza a dat din cap şi Austin a continuat:

— Mulțumesc că ai venit. Ştiu că ți-e greu să scapi.

— Mda.

Mendoza s-a întors spre Austin, apoi spre Kael. Simțeam că sub ochii mei avea loc ceva important, dar nu eram în stare să ghicesc exact ce era.

— Data viitoare adu-o şi pe Gloria, a zis Austin, întinzându-se după sticla de tequila şi adăugând: Mai bei un pahar înainte să pleci?

Mendoza s-a uitat la ceasul gros şi alb pe la mână şi a scuturat din cap.

— Nici gând, frate. Trebuie să mă duc acasă. Copiilor le e foame şi Gloria e obosită. Puştiul ăla o ține trează toată noaptea.

— Nu mă refeream la tine.

Austin a atins cheile maşinii pe care Mendoza le avea la curea.

— Ci la mine.

Mendoza a turnat o cantitate considerabilă de tequila în paharul lui Austin. Nu era treaba mea să-mi fac griji pentru fratele meu. Era petrecerea lui şi eu nu aveam de gând să fiu matroana casei. În niciun caz în seara asta.

— Mă bucur că te-am cunoscut, i-am spus lui Mendoza când şi-a luat la revedere.

— Ai grijă de băiatul meu, mi-a şoptit.

Apoi l-a îmbrățişat pe Kael şi a ieşit pe uşa laterală, lăsându-mă să mă-ntreb la ce mama naibii se referea.

Capitolul patruzeci și patru

— Frate, îmi place la nebunie de tipul ăsta. E un băiat de nota 10.

Austin era exuberant, neobişnuit chiar şi pentru el. Mă făcea să fiu un pic agitată. Nu mi-era teamă că va intra în vreun bucluc. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Mi-era pur şi simplu greu să-l văd cum stă acolo legănându-se.

— Sora mea! Frumoasa mea surioară geamănă.

Austin şi-a petrecut braţul în jurul meu. Mişcările îi erau fluide şi obrajii îi erau roşii. Era clar pulbere.

— Nu e frumoasă? l-a întrebat pe Kael.

Am încremenit. Îl uram pe Austin când vorbea despre înfăţişarea mea. Kael a dat din cap, evident stânjenit.

— Uite ce ai crescut. Ţi-ai cumpărat casa ta şi aşa mai departe, a zis Austin, strângându-mă în braţe. Adică, uită-te la tine, ai o slujbă stabilă şi aşa mai departe. Plăteşti facturi...

— Şi aşa mai departe? am terminat eu propoziţia în locul lui.

— Essact, a zis el.

Ceva de pe rădăcina nasului lui mi-a atras atenția. M-am apropiat de el.

— Tu ți-ai spart cumva nasul? l-am întrebat și am ridicat mâna spre fața lui.

S-a smucit, râzând și îndepărtându-se de mine.

— Nu e spart. E doar, ăăă.... mutat un pic din loc.

Apoi s-a răsucit spre Kael cu un zâmbet tâmp întins pe toată fața.

— Ai grijă cu ea, frățioare. Nu-s genul ăla de om care să-i amenințe pe oameni din cauza surioarei sau ceva de genul ăsta. Deloc. Zic doar că soră-mea, ei bine... poate să te înșele și, frate...

A făcut un semn ca și cum și-ar fi tăiat capul. Kael și-a lăsat ochii în jos, fără să se dea gol cu ce gândește.

— Glumesc. E o bomboană.

M-a îmbrățișat din nou.

— O bombonică de soră. Nu-i așa?

O, da, era praf.

Bucătăria se aglomera acum cu oameni care veneau să-și reumple paharele, de parcă schimbarea de atmosferă fusese anunțată la microfon sau ceva de genul ăsta. Când Kael s-a uitat la mine, m-am simțit ca un copil. Probabil păream atât de imatură, aproape luptându-mă cu fratele meu care-și pierduse cu totul controlul. Și așa mai departe.

— Corect. Mulțumim pentru buletinul de știri, am zis, eliberându-mă de sub brațul lui. Noua ta prietenă te așteaptă. Pare cam singură.

Am făcut semn cu capul spre living.

— Serios? E drăguță, ha? Se duce la școala de asistente medicale, ne-a spus el cu mândrie.

Kael a afișat o mutră impresionată, dar nu era la fel de beat ca Austin și mi-am dat seama că făcea mișto de fratele meu. Mai ales pentru că-și ascundea gura în spatele sticlei de bere.

— Vrei să spui că fetița aceea vrea să fie asistentă când o să se facă mare? După ce termină liceul și dă cu nasul de viață?

Așa mă purtam eu cu Austin — îl necăjeam cu orice ocazie. Făcea parte din dinamica noastră de frați gemeni. Nu aveam chestia aia proverbială cu cititul reciproc al gândurilor și nici nu ne simțeam reciproc suferința. Nimic ciudat de genul ăsta. E adevărat că-l înțelegeam mai mult decât pe alți oameni. Și simțeam față de el o apropiere pe care n-o puteam explica. Dar mulți frați simt asta, mai ales când au trecut prin divorțul părinților și prin toată mizeria care a venit la pachet cu asta. Dar nu era nimic legat de faptul că eram gemeni.

Așadar, sincer, remarca mea nu avea nicio legătură cu fata respectivă. Așa ne purtam noi unul cu celălalt, pur și simplu. Ca și ce-i spusese el lui Kael. (Acel comentariu la care mi-am jurat că n-o să mă gândesc obsesiv decât mai târziu, când aveam să fiu singură).

— Are nouășpe ani, bine? Și chiar se duce *la școala de asistente medicale.*

Austin și-a dus paharul de plastic la buze, sorbind ultimele picături din licoarea din care băuse toată seara.

— Sunt sigură.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și următoarea Barbie va fi...

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că toată lumea se uita peste umărul meu la ceva. *Poliția militară*, mi-a trecut prin cap preț de o fracțiune de secundă. *La naiba. Am dat cu toții de dracu'.* M-am răsucit cu fața spre ofițeri, ca să le dau un fel de explicație sau să-ncerc să negociez cu ei. Numai că, atunci când m-am întors, am văzut că nu era deloc poliția militară. Era fata în bluză cu volane și auzise fiecare cuvânt pe care-l rostisem.

La naiba. *Eu eram cea care dăduse de dracu'.*

Capitolul patruzeci și cinci

Fata a rămas cu gura căscată. Eu la fel. Stăteam acolo în tăcere. Încremenite. Ca două căprioare în lumina farurilor.

Tocmai o insultasem, insinuând nu numai că era la liceu, dar şi că mâine-seară fratele meu se va giugiuli cu altcineva. Ceea ce nu doar că-l făcea pe frate-meu să pară un dobitoc, ci era şi teribil de nepoliticos faţă de ea.

Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Scuze..., am zis. Îmi pare atât de rău... Nu era nimic împotriva ta, voiam doar să...

Părea atât de necoaptă cum stătea aşa, îmbufnată, cu buza de jos tremurându-i. La naiba. Nu voiam să-i ofer o scuză pe jumătate nesimţită şi nici să inventez ceva care s-o facă să se simtă mai bine. Dar nici nu-i puteam spune că arăta ca o fată de liceu şi cu siguranţă nici că, după toate probabilităţile, fratele meu se va giugiuli cu altcineva — dacă nu mâine, atunci poimâine.

Am rămas câteva clipe în prag, cu spatele la grupul de oameni, neştiind dacă să-i cer din nou scuze — şi gândindu-mă cum să-l

împac şi pe Austin, deşi probabil el nu era supărat pe mine. Îmi cunoştea simţul umorului mai bine ca oricine. Şi-mi răspundea pe măsură.

Dar Austin a vorbit înaintea mea.

— Frumos, Kare, a zis el. Foarte frumos.

S-a dus spre fată şi a luat-o în braţe, ocrotitor.

— Asta e soră-mea, Karina, a spus, strângând-o uşor de umăr. Karina, ea e...

Fata l-a întrerupt.

— Poţi să-mi spui Barbie, a zis cu voce stinsă.

Toţi cei din cameră au izbucnit în râs. Un râs curajos, enorm, hohotitor. 1-o pentru Barbie. Şi cine ar fi putut-o condamna? Cu siguranţă nu eu. Mi-am dat voie să răsuflu adânc.

Totul ar fi fost OK dacă ne-am fi oprit aici. Gafă făcută şi rezolvată. Circulaţi, oameni buni, nu e nimic de văzut aici. Doar că Austin trebuia să deschidă gura aia mare a lui.

— Nu-ţi bate capul cu ea, a zis, îndreptându-şi bărbia spre mine. E ofticată. Ea e mereu ofticată, s-a corectat.

Cuvântul a sunat alunecos. Răutăcios. Am dat să spun ceva, dar se părea că nu terminase.

— Îi place să se joace de-a sora mai mare. Singurul adult din cameră. Ignor-o şi gata.

M-am simţit rănită. Profund. Ştiam c-o jignisem pe fata aceea şi-mi părea rău. Dar n-o făcusem intenţionat. Era o glumă proastă între frate şi soră şi avusesem ghinion că ieşise prost. Dar ceea ce spusese Austin despre mine durea. Durea de-adevăratelea.

Voiam să spun ceva în apărarea mea — orice —, dar fără să fac o scenă. Dacă mă ofticam de faţă cu toată lumea, dovedeam că Austin are dreptate şi-i făceam pe toţi să creadă că eram nebună sau că eram *mereu ofticată*. Am ieşit din încăpere cu o durere crescândă în piept. Acum era rândul meu să plâng.

Capitolul patruzeci și șase

Rahat, Austin. De când crezi tu că eu sunt mereu ofticată? Faptul că-mi fac griji pentru tine nu înseamnă că sunt ofticată. Cineva trebuia să ia atitudine şi, evident, ţie nu-ţi păsa de viitorul tău de vreme ce de-abia ai ieşit din închisoare şi primul lucru pe care l-ai făcut a fost să dai o petrecere cu o grămadă de alcool şi băutori minori. În garnizoană. La tata acasă.

Astea erau gândurile care mi se tot învârteau prin cap în timp ce urcam scările spre fosta mea cameră. Atmosfera din casă era din ce în ce mai tensionată. Trebuia să fug. Trebuia să iau o pauză de la Austin. De la vodcă. De la petrecere. Nu eram sigură că aveam nevoie să mă-ndepărtez de Kael şi, pentru un moment, aproape că am uitat că era acolo.

Pentru un moment.

Aproape.

N-avea cum să fi ratat schimbul de replici. Probabil îşi imaginase că sunt rea, că sunt o nemernică. Nu era adevărat. Chiar nu era. Am încercat să nu le dau de furcă altor fete. Femeile au destule

pe cap. Hormoni. Menstruație. Sutiene cu sârme. Standarde duble. Tipi imbecili. Trebuia să ne susținem, nu să ne mâncăm între noi. Chiar credeam chestia asta. Dar... mereu exista un *dar*, nu-i așa? Nu mă puteam abține să nu le judec instantaneu pe celelalte femei. Le priveam atent, încercând să-mi dau seama cine sunt, unde se află în ierarhia noastră invizibilă. Părea o răutate că puneam problema în felul ăsta, dar nu era ca și când le comparam pe ele *cu mine* — mai degrabă mă comparam pe mine *cu ele*.

Fata cu bluză cu volane era mai drăguță ca mine. Avea pielea netedă și frumoasă, șolduri zvelte și picioare lungi. Și un păr superb. Purta ceva ce-o avantaja și-i scotea în evidență cele mai armonioase trăsături. Eu mă îmbrăcam în ce aveam cât de cât curat sau cu ce găseam la reduceri. Nu concuram cu Katie, Barbie sau cum o fi chemat-o. (OK, aici am fost rea). Chiar nu concuram. Mai întâi, era de alt nivel decât mine și apoi, ținta ei era fratele meu. Asta fusese clar de la bun început. Deci această comparație, această competiție... nu era legată de tipi.

Dacă ar fi fost legată de tipi, de ce m-aș mai fi comparat cu fetele de pe Instagram sau de la televizor, așa cum am făcut atunci când am văzut-o pe Madelaine Petsch pe ecran? Era perfectă. Chiar și la televizorul meu ultraperformant, avea tenul desăvârșit al unei păpuși de porțelan. Fără nicio pată, fără niciun coș. Aproape că-mi venea să devin vegană, dacă asta trebuia să fac ca să arăt așa.

Mă tot gândeam la lucrurile astea. Încercam să-mi dau seama de unde veneau. De unde venea toată această nesiguranță. Nu-mi păsa că băieții se uitau la alte fete mai mult ca la mine. Mă deranja însă că unele fete mă făceau să mă simt *inferioară*. Nu puteam explica de ce, dar era greu să-mi iau gândul de la asta. Și știam că nu numai eu fac așa. M-am gândit la Elodie, pariziana frumoasă și blondă, cu pomeți superbi și ochi de căprioară. Stătea cu o oglindă în brațe, pigulindu-și chipul, spunând ce ten oribil are și că ochii îi sunt asimetrici și nasul descentrat. Toate femeile făceau asta?

În acele momente îmi lipsea mama cel mai mult. Ce bine ar fi fost să pot vorbi cu ea despre toate astea, să am pe cineva în care să

mă pot încrede, care să mă asculte fără să mă judece. *Aşa a fost dintotdeauna*, aş fi întrebat-o? Iar ea mi-ar fi spus, *Nu, n-a fost niciodată atât de rău, reţelele de socializare şi selfie-urile şi surorile Kardashian au stricat totul.* Sau ar fi spus, *Da, dintotdeauna lucrurile au stat de fapt aşa. Pe vremea mea mă comparam cu Îngerii lui Charlie.* Apoi ar fi scos la lumină vechiul ei album cu fotografii şi am fi râs de coafurile ei din anii '80.

Pe cine păcăleam?

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Capitolul patruzeci și șapte

Ușa dormitorului meu era închisă. Oare era cineva înăuntru? N-ar fi fost ceva neobișnuit să găsesc un soldat leșinat la mine-n pat sau un cuplu giugiulindu-se. Nu pe Austin și pe Katie, însă. Ei erau încă la bucătărie, probabil vorbind despre mine. Lui Katie probabil că-i trecuse supărarea și, fată deșteaptă cum era, răsucise situația ca să fie în avantajul ei și o folosise ca să se apropie și mai mult de frate-meu. Uniți împotriva dușmanului comun în toată povestea asta. Iar Austin își dăduse seama că era pe cale să câștige ceva, așa că probabil vorbea la nesfârșit despre cât sunt eu de enervantă și cum mereu am fost nașpa. Avea două fețe, una care mă apăra cu ferocitate, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Și una care mă folosea ca recuzită, un piedestal care-l ridica pe el la statutul de șmecher. Nu era nevoie să ghicesc în stele ca să știu care dintre ele era prezentă în bucătărie.

Indiferent cât aș fi încercat, nu puteam scăpa de obiceiul de a-mi imagina ce credeau sau spuneau alții despre mine. Așa făceam tot

timpul, deşi ştiam că nu va ieşi nimic bun de-aici. Era ca atunci când îţi jumuleşti pieliţele de la unghii — te scarpini şi te zgârii până sângerezi. Asta făceam şi acum, mi-i închipuiam pe toţi cei din bucătărie, întrebându-mă ce spuneau sau gândeau ei. Chiar şi cei care nici nu ştiau cum mă cheamă probabil credeau că sunt vreo fandosită care o vorbea de rău pe dulceaţa de Katie. Cineva probabil întreba cine sunt şi altcineva răspundea, ah, e sora lui Austin, şi apoi toţi îşi aminteau că eram fata care se tot învârtea pe acolo, adunând sticle şi cutii goale de pizza, de parcă aş fi lucrat în tura de noapte la Friday.

Ah.

Uram felul în care-mi funcţiona mintea. Am încercat să-mi spun că nu făcusem nimic oribil, că oamenii înţeleseseră că glumeam. N-aş fi vorbit aşa despre nimeni dacă aş fi ştiut că e acolo, nici măcar dacă ar fi fost adevărat.

Acum înţelegeam.

Nu e ciudat că oamenii mereu cer să audă adevărul, dar când îl aud, nu-l prea pot suporta? Ca să fiu sinceră, şi eu eram la fel. Voiam să aflu adevărul, dar mă refugiam în minciuni. Erau la îndemână când voiai să te fereşti de adevăr — minciunile, adică.

M-am oprit în faţa camerei mele. Bănuiam că nu e nimeni înăuntru; petrecerea asta era mult mai calmă decât majoritatea celor pe care le dăduse Austin pe vremuri, înainte de a se muta la unchiul nostru. Şi trebuia să recunosc că Austin părea un pic schimbat acum, mai echilibrat. Sau poate doar voiam să se calmeze şi felul ăsta de a gândi mă împiedica să văd adevărul.

Am bătut la uşă, apoi am aşteptat un moment înainte de a intra în camera mea, acum goală.

Am rămas o clipă în prag, măsurând totul din priviri şi inspirând mirosul. Doamne, câtă nostalgie, era mirosul fostei mele vieţi. Încercasem din răsputeri să încep un nou capitol, să dau pagina... ce fac de obicei oamenii când vor să meargă mai departe şi să fie pe picioarele lor. Am rămas acolo uitându-mă la vechiul

meu dormitor şi gândindu-mă la dormitorul meu cel nou. Era o diferenţă izbitoare.

Camera arăta la fel ca întotdeauna. Aceeaşi cuvertură violet cu floricele albe. Aceleaşi perdele asortate, cu o arsură într-un colţ, din singura zi în care am fumat. Am fost pedepsită pentru asta. Părinţii mei n-au observat perdeaua arsă, din fericire pentru mine, dar le-a mirosit a fum de ţigară de pe hol. După care mi-au interzis să mai ies cu Neena Hobbs, singura fată din clasa mea care avea voie să se radă pe picioare — şi care mă făcuse să-mi doresc să fumez exact ca ea.

Dulapul meu era plin cu prostioarele obişnuite pentru o adolescentă. Tuburi vechi de ruj cu sclipici care expiraseră de ani întregi. Un morman de bentiţe şi elastice de păr. Bileţele de la cea mai bună prietenă a mea, Sammy. Pixuri cu gel în toate culorile pământului. Toate păstrau câte o amintire. Câteva, chiar mai multe. Nu mă puteam convinge să arunc nimic. Nici bentiţele care văzuseră multe culori de păr şi tunsori nereuşite. Nici măcar glossul de buze lipicios pe care mi-l dăduse mama pe furiş, atunci când tata a zis că nu am voie să mă machiez până la liceu. Am luat tuburile şi le-am răsucit în palmă. Aveau nume de genul BERRY BEAUTIFUL, PUCKER PINK şi SWEETER THAN SWEET. În mod straniu, atunci când ţi le aplicai pe buze, toate aveau aceeaşi culoare rozalie, aceeaşi strălucire zaharisită şi lipicioasă care-mi ajungea întotdeauna în păr.

Nu trecuse mult timp de când mă mutasem la mine acasă, dar camera asta semăna deja cu o capsulă a timpului. Nu mai dormisem aici din ziua în care mă mutasem. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nici măcar nu mai intrasem aici. Uneori mi se părea că m-am mutat de ani întregi — alteori că trecuseră doar câteva zile. Mi-am trecut degetul peste praful de pe dulap. Estelle se asigurase că toate camerele din casă sunt curate, în afară de asta. M-am întrebat oare cum era camera lui Austin. Acolo şi-a jucat rolul de Martha Stewart? Probabil. Avea reguli diferite pentru băieţi şi fete.

Mi-am dat seama că nu mai schimbasem mobila de prin clasa a șaptea sau ceva de genul ăsta. Mi-am amintit cum stăteam pe fotoliul-pară violet când Josh, tipul căruia i s-a părut o idee bună să-mi dea o turtiță de mălai drept cadou de ziua mea, s-a despărțit de mine. Mama lui îi spusese că trebuie să ia note mai mari, deci dacă voia să-și urmeze cariera dorită de jucător de fotbal american, trebuia să-și păstreze capul limpede și să stea departe de fete. Am fost suficient de proastă să-l cred. Dar fix de-a doua zi el a început să umble cu una dintre cele mai populare fete. Prin școală s-a dus vorba că mă părăsise pentru ea. Clasa a șaptea mi-a cultivat nesiguranța bine de tot.

Acel fotoliu era echivalentul interior al balansoarului de pe verandă, plin de drame, vise și amintiri. Cred că erau multe lacrimi de adolescentă în pânza aceea violet.

Noptiera mea era plină de cărți. Manualul meu de economie din ultimul an de liceu și ediția cartonată a volumului *You*, de Caroline Kepnes, adunau tot praful. Cumpărasem alt exemplar din *You* când îmi dădusem seama că îl uitasem pe al meu acasă la tata și n-am vrut să mai trec pe acolo câteva zile. Tata și Estelle nu erau căsătoriți de mult timp, iar eu detestam să stau în preajma porumbeilor însurăței — plecam de fiecare dată când prindeam ocazia. Asta însemna că aveam două exemplare, trei dacă puneam la socoteală și versiunea audio. Pe aceasta o cumpărasem ca să aud cum personajele prind viață cu un alt glas decât al meu. Era una dintre cărțile mele preferate și mereu îmi dorisem să am câte un exemplar în fiecare casă. Era una dintre puținele povești pe care le iubeam atât eu, cât și tata. Am luat-o și am deschis-o la întâmplare. Îmi mai abătea atenția de la ale mele.

Intri într-o librărie și ții mâna pe ușă ca să fii sigur că nu se trântește. Zâmbești, stânjenită că ești o fată drăguță, dar unghiile nu-ți sunt date cu ojă, iar puloverul tău cu anchior e bej și e imposibil să-și dea cineva seama dacă porți sau nu sutien, însă nu cred că...

Când am auzit pe cineva ciocănind la uşă, aproape c-am sărit în sus, speriată.

— La naiba!

— Karina?

— CE?!

Vorbisem pe un ton furios, aşa cum se-ntâmplă atunci când te sperii.

— Karina, te simţi bine?

Era Kael.

— Pot să intru?

— Sigur, am spus.

Am şi dat din cap, deşi n-avea cum să mă vadă prin deschizătura uşii.

A intrat încet şi a închis uşor uşa. Micul pocnet a sunat atât de zgomotos. Atât de clar.

— Te simţi bine? m-a întrebat venind spre mine şi oprindu-se la câţiva paşi distanţă de pat.

Am oftat.

— Mda, am zis, ridicând din umeri şi închizând cartea.

— Aşadar, mereu citeşti la petreceri?

Când a spus asta, mi-am amintit de o carte pe care o citisem anul trecut. Aveam nişte sentimente amestecate faţă de cărţile astea, dar o aşteptam cu interes pe următoarea din serie. Deci, în acel moment eram îndrăgostită de ea.

— Eu doar... nu ştiu. Am fost copleşită, poate? Fata aceea...

Am ridicat mâna în care ţineam cartea.

— M-a auzit spunând lucrurile alea, iar acum Austin e un cretin şi ea se simte probabil ca naiba.

Kael a dat uşor din cap.

— N-aveai de unde să ştii c-o să intre.

— Totuşi.

— Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji. Ştiu c-o să-ţi faci procese de conştiinţă din cauza asta, pur şi simplu aşa eşti tu...

— *Ce anume* ştii?!

Acum el părea prins cu mâţa-n sac. Era clar că nu asta avusese de gând să spună. Sau poate că ar fi vrut s-o spună altfel. L-am luat puţin prin surprindere.

— Cum adică *pur şi simplu aşa sunt?* m-am răţoit.

Speram că nu intenţionase să spună ceea ce credeam eu.

A inspirat profund.

— Voiam să spun doar că ştiu că-ţi faci multe griji şi că pui multă presiune asupra ta. Şi multă vinovăţie.

Mi-aş fi dorit să mă ridic, să-i spun să iasă dracului din camera mea, dar am rămas acolo, ţinând cartea strâns, cu picioarele încrucişate sub mine.

— Şi de unde ştii asta? am întrebat, fără să vreau de fapt să aflu ce are de spus.

Deja devenisem pentru el genul ăla de fată, genul pe care trebuie s-o supraveghezi, poate chiar genul de care trebuie să ai grijă. Uram gândul ăsta.

Nici în ruptul capului n-aveam să fiu genul ăla de fată.

În niciun caz.

— Haide, m-a presat el.

Nu mai părea nesigur în privinţa a ceea ce spusese sau urma să spună; părea iritat.

— Te porţi ca şi cum m-ai cunoaşte. Eşti pe aici de cât timp — de o săptămână? Şi jumătate din ea ai fost dispărut în misiune.

— Deci te-a deranjat când nu m-am întors? m-a întrebat.

De ce vorbea atât de mult dintr-odată? Şi cum puteam să-l fac să tacă?

— Nu contează. Ideea e că tu nu mă cunoşti, aşa că nu-mi spune că fac ceva sau sunt o victimă sau ceva de genul ăsta.

Vocea îmi suna miorlăită şi dramatică.

— Nu asta fac.

A oftat, trecându-şi palmele peste obraji.

— Şi cu siguranţă n-am spus că eşti o victimă.

— Ai spus: „Pui multă presiune asupra ta".

— Nu contează, a zis el, înfrânt. Uită tot ce am spus.

Eram atât de furioasă, atât de stânjenită și supărată. Nu știam că-mi direcționam toate sentimentele spre Kael. Bănuiesc că urcase în camera mea ca să vadă ce fac. Un gest foarte frumos.

— Îmi pare rău, am zis. Sunt supărată și mă descarc pe tine. Cred că mă-ncadrez — am desenat în aer niște ghilimele imaginare — în categoria mereu ofticată.

— Nu cred c-ar trebui să te judeci atât de aspru. Oamenii fac lucruri nasoale. Așa suntem, mi-a zis.

Încerca să schimbe vorba și îi eram recunoscătoare, pentru că mă simțeam ca un rahat. Practic îmi dispăruse orice urmă de entuziasm, dar Kael încă părea diferit de zilele trecute, chiar și după ce aburii beției se evaporaseră.

— Oamenii sunt meniți să facă lucruri nasoale? Ce deprimant, i-am spus.

Dar într-un fel îmi plăcea cum suna asta, așa cinic cum era.

S-a așezat lângă mine pe pat și cadrul de metal a scârțâit. Era prea mare pentru patul meu. Părea un om în toată firea într-o căsuță pentru păpuși. Simțeam c-o să-mi țină o predică, poate chiar c-o să mă întrebe dacă mi-am făcut temele. Mă fixa cu ochii lui atotștiutori și, pentru prima dată, nu și-a mutat privirea în altă parte și nici nu a coborât-o în podea.

— Asta e viața, a zis.

Mă privea în continuare.

— Viața e deprimantă?

— Toate viețile cu care m-am intersectat, a replicat el.

Nu-l puteam contrazice, deși remarca asta făcea ca totul să devină atât de apăsător.

— Mda. Presupun că ai dreptate.

Am fost prima care și-a mutat privirea.

— Tu ești cea care mi-a spus că atunci când stelele se sting, binele din lume moare.

A chicotit uşor.

— E cel mai deprimant lucru pe care l-am văzut şi l-am auzit vreodată.

A rostit rar ultimele cuvinte. Am râs şi l-am privit în ochi. Era mai înalt ca mine cu un cap când stăteam jos, iar jeanşii lui negri şi pielea lui închisă la culoare erau atât de frumoase alăturate.

Kael şi-a pus mâinile pe picior, iar mie mi-a tresărit stomacul, gândindu-mă că mă va atinge. Dar el şi-a frecat pulpa cu palmele.

— Ce ai la picior? l-am întrebat.

Cu toate vocile de la parter, nu auzeam nimic în afară de respiraţia încetinită a lui Kael şi bâzâitul aparatului de aer condiţionat din tavan.

— Este..., a început el să vorbească.

Simţeam cum ezită la fiecare cuvânt rostit.

— Mă doare uneori. Nu-i mare scofală.

— Pot să te-ntreb de ce? am zis.

Mi-am amintit de primul masaj pe care i-l făcusem şi de faptul că nu-şi scosese pantalonii deloc — mi se păruse că-l văd şchiopătând, dar nu eram foarte sigură de asta.

— Nu trebuie să-mi spui. Doar că... poate am cum să te ajut, ştii? i-am zis.

A închis ochii şi n-a spus nimic preţ de câteva clipe.

— Nu trebuie să...

Am dat să-i spun că-mi părea rău că pusesem întrebarea asta, dar el s-a aplecat şi s-a prins de marginea jeanşilor, suflecându-i în sus.

Era un moment foarte intens, iar aerul dintre noi încremenise.

Şi exact atunci, tăcerea a fost spartă de soneria unui telefon mobil. Mobilul lui Kael. Am tresărit speriată. Kael şi-a lăsat pantalonii şi s-a ridicat în picioare, scoţându-şi telefonul din buzunar. S-a schimbat la faţă când s-a uitat la ecran şi l-a dat pe silenţios. Inima îmi bătea cu putere, luând-o la galop.

— E totul în regulă? am spus.

Faţa lui atrăgătoare s-a strâmbat când s-a uitat la numărul de pe ecran. A ignorat apelul. Mi s-a părut că a primit şi un mesaj, dar nu puteam fi sigură.

— Mda, a zis.

Nu-l credeam.

Şi-a vârât telefonul în buzunar şi s-a uitat la mine. Mi-am îndreptat imediat privirea spre piciorul lui, iar el a făcut un pas în spate. Apoi a studiat camera de parcă ar fi căutat din priviri ceva invizibil.

— Eu... ăăă... Trebuie să plec, s-a bâlbâit.

Se mişca foarte repede, ca un adevărat soldat, şi a deschis uşa înainte să apuc să-l opresc. Numele lui mi-a rămas pe limbă când s-a întors şi s-a uitat la mine, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ne-am privit în ochi preţ de o fracţiune de secundă, apoi a părut că se răzgândeşte şi mi-a întors spatele. Nu ştiam ce să cred despre cele întâmplate. Fuseserăm atât de apropiaţi. Îmi deschisesem sufletul în faţa lui şi el îşi deschisese sufletul în faţa mea... apoi dispăruse.

Eram atât de copleşită de tot ceea ce se întâmplase, încât nici măcar n-am priceput de ce am izbucnit în plâns în clipa când el s-a făcut nevăzut.

Capitolul patruzeci și opt

M-am trezit cu o durere de cap cumplită. Aveam un gust ciudat în gură și mâinile mi se păreau prea mari pentru trupul meu. Până și părul mă durea. M-am rostogolit și mi-am îngropat fața în pernă ca să nu fiu nevoită să deschid ochii. Am cotrobăit prin așternuturi ca să-mi găsesc telefonul — când mă băgasem în pat, sub pătură? — și am simțit ecranul rece sub vârful degetelor. M-am răsucit încet. Am deschis ochii cu prudență.

Două apeluri ratate și un mesaj de la Austin: „Unde ești?".

Dar, desigur, persoana la care mă gândeam era Kael.

Minunat.

Era destul de nasol că el era ultima persoană la care mă gândisem înainte să adorm. Trebuia să fie și prima persoană la care m-am gândit când m-am trezit? Mi l-am imaginat stând pe pat lângă mine. Aproape că simțeam urma pe care trupul său o lăsase pe saltea. Și-i vedeam chipul când se îndreptase spre ușă.

Trebuia să rezolv cumva situația asta.

Trebuia să stau departe de tipul ăsta.

De unde o fi rămas cu impresia că o să fiu aici ori de câte ori o să aibă el chef să apară? Cine se credea, cu jocul ăsta tâmpit de-a v-ați ascunselea? Băiatul ăsta făcea mișto de mine cu replica lui *Deci te-a deranjat că nu m-am întors?* Firește că m-a deranjat, Kael. Exact așa cum știai că se va întâmpla.

Aseară își deschisese sufletul, lăsase garda jos și-mi permisese să intru în mintea lui. A vorbit. A ascultat. A râs. Și felul în care începuse să-și ridice jeanșii... Ne apropiaserăm atât de mult, iar apoi el s-a transformat la loc în străinul pe care soțul lui Elodie se întâmpla să-l cunoască.

Nu mai voiam să-l văd niciodată.

Dar trebuia să-l văd.

Nu voiam să știu unde se dusese cu o seară în urmă.

Dar trebuia să aflu.

N-ar fi trebuit să-l las să rămână peste noapte în seara în care Elodie l-a adus acasă. N-ar fi trebuit să-l aduc cu mine la tata acasă. Și n-ar fi trebuit să-l aduc cu mine la nenorocita asta de petrecere.

Nu-mi plăceau deloc furia asta și regretele. Cum îndrăznea să mă facă să mă simt în halul ăsta?

Îmi învățasem lecția. Amintește-ți asta, Karina, când îți începi ziua.

La naiba! Ziua de azi!

Trebuia să mă duc la muncă. M-am uitat repede la telefon să văd cât e ceasul. Era nouă, iar eu trebuia să fiu la serviciu la zece. Nu conta că mă simțeam ca naiba. N-aveam cum să trimit pe altcineva în locul meu într-un timp atât de scurt. Și oricum, aveam nevoie de bani ca să plătesc ultima factură de la cablu, așa că trebuia să îndur. Eram obișnuită. Cel puțin nu aveam pe nimeni programat până după prânz. Doar dacă veneau oameni fără programare. Asta nu era așa de rău, totuși, pentru că majoritatea clienților noi nu vorbeau mult la prima ședință. Măcar atât.

Să mă dau jos din pat a fost cea mai grea parte. Adică prima parte mai grea. După asta — mai degrabă o răsucire pe burtă decât

o rostogolire — mi-am pus pantalonii, apoi tricoul. Am scos un elastic vechi din dulap și mi-am prins părul într-o coadă, gândindu-mă întruna la ce se întâmplase cu o seară în urmă.

Nu voiam să recunosc, dar începeam să simt o atracție incredibilă față de el. Mă simțeam dependentă. Nu era alt cuvânt pentru starea asta. Chipul lui frumos. Trupul lui puternic. Vocea lui încrezătoare. Îmi plăcea la nebunie că nu pierdea vremea cu pălăvrăgeala, ca și cum ar fi știut din instinct ce anume era important. Îmi dădeam seama că alți tipi îl priveau cu mare respect. Dar mai era ceva la mijloc. Ceva care-l făcea să se transforme dintr-un om obișnuit de la o petrecere, cu o bere în mână, într-un soldat ultravigilent și alert. Ce încercase Mendoza să-mi spună despre *băiatul lui*?

În timp ce străbăteam camera, vocea lui Kael din mintea mea a fost acoperită de sforăitul lui Austin. M-am bucurat că dormea. Nu voiam să vorbesc cu el. Și nici cu altcineva, de fapt. Fac repede pipi și...

— Ah, rahat! Ah... îmi pare rău. Nu știam că mai e cineva aici.

Am ieșit rapid din baie, încercând să-mi arunc privirea în altă parte. Chiar s-a întâmplat asta?

Am dat cu spatele până pe hol, neștiind dacă ar trebui să plec sau să aștept să iasă ea din baie. Încercam să-mi dau seama care e eticheta într-o astfel de situație și atunci ușa băii s-a deschis și a apărut Katie.

— Știi să-ți faci intrarea, nu-i așa?

Avea o periuță de dinți în mână, iar părul frumos pieptănat îi ajungea până la umeri.

— Hei, ăăă, bună.

Era penibil ca naiba.

— Hei, scuze.

— Devine deja un obicei la noi. Eu te iau prin surprindere. Tu îți ceri scuze.

Apoi a izbucnit în râs. Cred că era amuzant, într-un fel.

— Haide, e-n ordine, a zis. Pe bune. Nu m-am supărat. M-ai prins cu garda jos aseară. Cu ce-ai spus, adică.

— Da, în legătură cu asta...

— Nu, chiar e-n ordine. Pe bune. Mă rog, partea aia cum că eu aş fi încă la liceu n-a fost mişto deloc, dar legat de cealaltă parte, cea despre fratele tău, nu mi-ai zis nimic din ce nu ştiam deja.

— Stai. Vrei să spui că...?

— Nu sunt o idioată, Karina. Am auzit multe despre fratele tău. Dar, spre deosebire de tine, eu nu cred tot ce aud.

Expresia ei era una atotştiutoare. Ochii ei albaştri mă străpungeau de-a binelea. Acum nu mai semăna deloc cu o liceană. Nu ştiam dacă e de vină mahmureala sau şocul de a fi dat peste ea în baie în felul ăsta, dar ce mama naibii se întâmpla?

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Poate altă dată, bine? A fost o noapte grea.

A făcut o pauză şi s-a întins teatral, făcând ca tricoul ei larg să se ridice suficient cât să văd că asistenta Katie trebuia să beneficieze urgent de o epilare cu ceară.

— Sunt obosită şi chiar vreau să mă-ntorc în pat. În plus, a adăugat ea, e răcoare aici.

Şi cu asta, s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors lângă fratele meu.

Capitolul patruzeci și nouă

Elodie nu era acasă când am ajuns eu. Nu mai ţineam minte dacă era sau nu la muncă — de-abia știam că trebuie să lucrez *eu* — şi nici n-am fost atentă dacă maşina ei era sau nu pe alee.

Am făcut un duş rapid, dar tot mă simţeam ca naiba când am ieşit din baie. Brien avea o trusă antimahmureală la el în dormitor. Tylenol Extra pentru dureri de cap. Benadryl pentru faţă umflată. Pedialyte pentru remineralizare. Şi Alka-Seltzer ca să aline durerea de stomac. Era ca un cercetaş depravat, mereu pregătit. Ce n-aş fi dat acum pentru câteva pastile de Tylenol! Lasă-l pe fostul iubit, ia-i medicamentele. Părea un plan bun. Am căutat prin toată casa, dar n-am găsit nimic. Am scotocit până și-n sertarul cu pacheţele de sos de soia și beţișoare chinezeşti, în speranţa că voi găsi vreo folie de Tylenol sau de Advil pe-acolo. Nu mi-ar fi păsat nici dacă ar fi fost expirate. N-am găsit niciun fel de pastilă, dar am dat peste o prăjitură cu răvaş pe care am rupt-o.

Nu-ţi trebuie forţă ca să te laşi în voia sorţii.
Nu-ţi trebuie decât înţelegere.

De fapt, prăjitură cu răvaş, nu-mi trebuie decât o aspirină.

Mi-am făcut o ceaşcă de cafea şi m-am aşezat la masa de la bucătărie, holbându-mă-n gol. Mama, tata, Austin, Kael — toţi factorii de stres din viaţa mea mă apăsau cu putere. Mă băteau pe umăr, mă trăgeau de muşchii de pe spinare. Voiam să mă dau cu capul de pereţi, să urlu şi să zbier şi să plâng. Dar trebuia să plec la serviciu şi, după cum îmi reamintea toată lumea, eu eram cea responsabilă.

Fă ce ai de făcut, mi-am spus. Pune un picior în faţa celuilalt şi fă ce trebuie. Aşa o să scapi şi de ziua asta.

Cu această consolare în minte, am ieşit din casă şi m-am dus la salon. Uşile erau descuiate când am ajuns acolo, iar semnul pe care scria DESCHIS clipea în fereastră. Mali era la birou, întâmpinând un tip şi o tipă între două vârste, care veniseră la un masaj pentru cupluri. M-am bucurat că am intrat exact când erau conduşi spre una dintre încăperi, ca să nu fiu nevoită să-i preiau eu. Femeia părea entuziasmată. Bărbatul părea plictisit, de parcă soţia lui îl târâse cu forţa aici, ca să repare relaţia sau ceva de genul ăsta. Îţi dădeai seama întotdeauna. Din cauza asta masajul pentru cupluri era cel mai jos pe lista preferinţelor mele. Mai bine masam nişte călcâie groase şi pline de bătături, şi asta chiar uram din tot sufletul.

— Bună dimineaţa, scumpo, mi-a spus Mali când s-a întors. Sau nu e atât de bună? m-a întrebat ea, cercetându-mi chipul cu privirea.

Întotdeauna mă citea.

— Mahmureală, i-am zis.

M-am gândit că e cel mai bine să recunosc măcar jumătate din problemă. Ea mi-a privit părul ud, faţa umflată şi ochii tulburi.

— Hmm, a făcut.

Urma să fie o zi grea dacă Mali, dintre toţi oamenii posibili, avea de gând să mă calce pe nervi.

— Elodie e aici? am întrebat.

De unde stăteam, nu vedeam orarul.

— Da, şi încă a venit la timp, mi-a spus Mali, dând din cap aprobator şi făcând o mică aluzie la mine, cel mai probabil.

Primul client era programat la ora unu.

— Nu întârzie atât de...

— Ți-a venit clientul, a zis Mali, privind spre ușă.

— N-am niciun client până la...

— Nu-i adevărat, a spus ea. Iată. Uită-te pe orar.

A arătat către numele mâzgălit pe linia albastră din dreptul orei zece.

— Și-a schimbat cineva programarea? Nu bat pân-acolo, i-am spus.

S-a auzit clopoțelul de la intrare, iar Mali s-a răsucit, adresându-se clientului cu cea mai dulce voce a sa.

— Mikael? Pentru programarea de la ora zece? Tu ești?

Aproape m-am sufocat când m-am întors și am dat cu ochii de Kael. Era acolo, îmbrăcat într-un tricou gri și pantaloni de alergare. Erau negri, mulați pe picior, cu un semn Nike pe fiecare coapsă. Părea epuizat sau mahmur. Ca mine.

— Kael, am zis, ca și cum mi-aș fi spus mie însemi că e acolo.

— Hei, a răspuns.

Hei?

Venise să discute cu mine? Sau să-i fac un masaj? Sau amândouă?

Era prea mult.

A așteptat răbdător să-mi revin și să-i bifez numele în agendă. M-am uitat insistent la Mali până când a dispărut — deși nu prea voia — cu un rânjet întipărit pe față. L-am privit pe Kael și am derulat filmul ultimelor 24 de ore.

Nu-mi place de el, mi-am zis. Chestia asta cu dependența era o tâmpenie. Trecuse însă destul de mult timp de când nu mai intrasem în contact cu vreun mascul, așa că era firesc să mi se strecoare în minte. Eram singură, asta era tot. Toți ne simțim uneori singuri. E ceva natural.

— Pe-aici, te rog.

Glasul meu era detașat, profesional. Și nu doar tonul meu putea fi distant. Am tras draperia și am intrat în încăperea mea de

lucru. Exact atunci Elodie şi-a făcut apariţia de după colţ, ca un mic Hopa-Mitică francez.

— Bună! a zis ea, cu o voce piţigăiată şi veselă.

M-a speriat de moarte şi m-am îndepărtat ca arsă de Kael.

— Am plecat înainte să te trezeşti tu. Am...

S-a oprit când a văzut cine e cu mine.

— Kael? Bună!

L-a pupat de câte două ori pe fiecare obraz, iar eu m-am dat la o parte. De fapt, m-am lipit cu spatele de perete. O metaforă potrivită, m-am gândit.

— Elodie. Cum îţi merge?

Au vorbit puţin, pe un ton firesc şi vesel. Dar când Kael şi-a pus mâinile pe coatele ei — un gest prietenos şi total nedeplasat — m-am simţit cuprinsă de un val de furie. Atunci mi-am dat seama că mi-am pierdut minţile complet.

— Practic, mi-e foame tot timpul. Parcă nu mă pot sătura niciodată.

Elodie a râs. Kael i-a zâmbit şi eu m-am trezit bucurându-mă că nu râsese odată cu ea. Da. Îmi pierdusem minţile. Elodie s-a uitat la mine, iar eu i-am evitat privirea. Cred că se-ntreba ce se-ntâmplă acolo.

Cum aş fi putut să-i spun când nici eu nu ştiam?

— Păi, ne mai vedem, a spus ea şi s-a întors la Mali.

Am intrat în cameră fără să-i arunc nicio privire lui Kael. De obicei, eram mult mai politicoasă cu clienţii; nu mă-ntorceam niciodată cu spatele la ei. Dar acum exact asta făceam. N-are decât să vină după mine. Să simtă cum e să vezi pe cineva dispărând pur şi simplu pe uşă.

Capitolul cincizeci

Camera era întunecată, aşa că am aprins câteva lumânări. Era una dintre acele mici gesturi care mă ajutau să-mi încep ziua. Aproape un ritual. Mali avea câteva brichete Bic în fiecare încăpere, dar eu preferam chibriturile. Îmi plăceau senzaţia pe care o aveam când treceam băţul de chibrit peste gudron şi mica explozie care aprindea flacăra. Mult mai frumos decât zgomotele pe care le făceau brichetele — *clic, clic, clic.*

Simţeam privirea lui Kael, care se oprise imediat ce intrase. Poate că-şi evalua ruta de evadare sau poate chiar se gândea să plece din prima. Cine putea şti? L-am ignorat cât timp am aprins lumânările. Cu aromă de migdale, de la Bath and Body Works.

— Mă-ntorc peste câteva minute, ca să te las să te dezbraci, i-am zis, dar el a-nceput să-şi scoată tricoul înainte să apuc să ies.

Am pufnit ca să-mi arăt disconfortul, apoi m-am întors cu faţa spre perete. Simţeam mişcările imperceptibile pe care le făceau muşchii umerilor săi când şi-a scos tricoul peste cap.

— Puteam ieşi.

— Trebuia doar să-mi scot pantofii și tricoul, mi-a zis el.

Era totuși un client, indiferent de ce se-ntâmplase sau nu se-ntâmplase între noi. Indiferent de ceea ce simțeam. Deși nu știam ce simt. Nu voiam să mă port nepotrivit cu el la locul meu de muncă. Dacă am fi fost afară, l-aș fi plesnit peste față. Dar aici... în fine, slujba mea era să vindec, nu să rănesc.

M-am holbat la peretele violet-închis și am încercat să mi-l imaginez bleumarin. Încă nu mă hotărâsem în ce culoare să-l zugrăvesc, dar Mali îmi dăduse încuviințarea ei ieri, așa că era o victorie pe săptămâna asta dementă. Aroma curată și masculină se răspândea în încăpere și am simțit cum răsuflarea mea devine mai lentă. M-am zgâit la flacăra lumânării până am auzit masa scârțâind și foșnetul moale al cearșafului. Am numărat până la zece după ce mișcările au încetat.

— La fel ca înainte să apăs? am întrebat.

Stătea acolo întins pe masă, cu fața în sus, cu abdomenul dezgolit. Pătura subțire și cearșaful erau trase doar cât să-i acopere șoldurile.

A dat din cap. Minunat. Să revenim la treabă. Avea ochii deschiși și mă urmărea cu privirea.

— De obicei încep cu spatele, deci clientul stă întins pe burtă, i-am spus.

— Clientul, a zis. Corect. Eu sunt ăsta.

Kael s-a răsucit și și-a sprijinit capul în suportul special. Am luat un prosop fierbinte din încălzitor și am încercat să-l consider pur și simplu programarea de la ora zece dimineața — o chestie de-a dreptul imposibilă. Oare juca un fel de joc cu mine? Mie așa mi se părea.

I-am așezat prosopul fierbinte pe spate. Căldura aceea umedă îl ajuta să-și relaxeze mușchii și făcea masajul mai eficient. Am luat un alt prosop și i-am șters brațele și picioarele. În tăcere, m-am concentrat asupra pielii sale fine, inspirându-i aroma: cedru și foc de tabără, cred. Și cu siguranță săpun solid. Kael nu era genul care să se spele cu gel de duș.

Am dat să-mi torn în palmă niște ulei de mentă, dar m-am oprit când mi-am amintit că-l refuzase la prima ședință — acel *nu* scurt fusese una dintre primele sale replici monosilabice. Mi-am frecat

mâinile ca să le încălzesc, deşi mi-ar fi plăcut să-l iau prin surprindere şi să-i pun degetele mele reci ca gheaţa pe pielea fierbinte. Un pic de răzbunare pentru caruselul în care mă purta el.

Mă enervam din nou. De fapt, eram foarte aproape să-i spun să coboare de pe masă şi să plece dracului de-acolo, sau măcar să-l pun să-mi explice ce era în mintea lui. Regretam deja faptul că-mi deschisesem sufletul în faţa lui. Toate lucrurile pe care le ştia despre mama, despre tata... despre mine. Am dat muzica tare pe telefon. Banks. Să-i spună el lui Kael că eu m-am săturat de jocul ăsta de-a aşteptarea. M-am asigurat că volumul e destul de tare pentru ca el să audă versurile, dar nu exagerat, ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi clienţi. Vedeţi — îmi păstram profesionalismul.

Pantalonii de trening ai lui Kael erau uzaţi şi tivul se decolorase de la prea multe spălări. Aşa se întâmplă cu negrul, se transformă în vineţiu. Grozav. Gândul mi-a zburat la noaptea trecută — la petrecere, la dormitorul meu, la aşternuturile violet. Din nou, amintirea despre noi, stând singuri. Kael, care îşi coborâse armura emoţională. I-a lăsat pe dinafară pe acei paznici invizibili.

Mi-am rotit privirea prin cameră şi am văzut strălucirea violet din toate colţurile. De ce eram înconjurată de violet? În acel moment, m-am simţit norocoasă că am şapte creiere, fiecare gândindu-se la altceva în acelaşi timp. Era propriul meu flux de informaţii şi slavă Cerului că puteam schimba programele astfel încât următoarele 55 de minute să nu fie stânjenitoare pentru niciunul dintre noi.

Comedie? Dramă? Serial TV?

Alege tu, Karina.

Era bine să mă pot gândi la alte lucruri în timp ce-i masam tălpile şi-mi treceam palmele peste gambele lui. Tylenol. Trebuia să trec pe la farmacie după serviciu şi să-mi iau nişte Tylenol. De ce mai aveam nevoie — de şampon? Am încercat să-i ridic un pic cracul pantalonilor, dar erau strânşi la bază. Nu cedau. Kael s-a tras de pantaloni. Atunci i-a sunat telefonul, dar n-a răspuns. Nu puteam să fiu atât de băgăcioasă şi să-l întreb cine era.

Eram gata să-i spun că majoritatea clienţilor preferă să-şi închidă telefoanele, pentru că întreruperile li se par dezagreabile. Dar pe cine încercam să păcălesc? Kael nu era ca majoritatea clienţilor.

Mi-am mutat mâinile pe partea din spate a coapsei lui şi mai sus, pe spatele lui gol. Am încercat să mă gândesc la ce film o să mă uit când o să mă trântesc pe canapea după serviciu, dar era greu să mă gândesc la altceva în afara muşchilor săi de pe umeri, atât de proeminenţi sub pielea fină şi închisă la culoare. Chiar sub claviculă avea un punct care-l durea când îl apăsam.

— Te doare? l-am întrebat.

— Da, a răspuns.

— Tot timpul sau doar acum?

— Nu-i acelaşi lucru?

— Nu.

L-am apăsat pe muşchi cu degetele mari.

— O, da. Acolo mă doare tot timpul.

— De ce n-ai spus nimic până acum?

Nu-mi amintesc să fi simţit locul acela dureros, dar nu avea cum să se agraveze atât de mult într-o săptămână.

— De ce să-ţi fi spus? a zis.

Aş fi vrut să-i văd ochii când a vorbit.

— Pentru că doare?

Am apăsat mai tare şi el a gemut. Ţesutul s-a separat sub atingerea mea fermă.

— Pentru că te-am întrebat?

— Totul mă doare, a zis. Tot corpul. Tot timpul.

Capitolul cincizeci și unu

Îmi plăcea meseria mea. Dar nu-mi plăceau deloc stereotipurile. Muncisem din greu ca să devin maseur terapeut, luasem ore de anatomie, sport, fiziologie, chiar şi psihologie şi deontologie în afaceri. Am făcut practică ore în şir, am luat examenul de maseuză şi licenţa. Am făcut toate astea şi tot am fost nevoită să îndur glumele clasice despre Finalizările Fericite.

Îmi amintesc prima oară când un tip a insinuat că sunt o prostituată în uniformă. Ochii i-au sclipit când i-am zis că lucrez într-un salon de masaj. Eram la o cafenea, savurând un latte şi o carte, când un bărbat mai în vârstă s-a aşezat lângă mine şi m-a întrebat ce citesc. Am discutat un pic — părea destul de simpatic. Asta până când conversaţia a ajuns la meseriile noastre. El mi-a spus că e avocat la o firmă prestigioasă. Mi-am dat seama că încearcă să mă impresioneze aruncând câteva nume de clienţi importanţi şi vorbind despre taxa orară a biroului de avocatură.

I-am spus că eram de curând maseuză calificată şi că de-abia aşteptam să-mi încep cariera. Eu tot vorbeam despre sănătate şi

echilibru, despre legătura dintre minte şi corp şi despre cum terapia prin masaj era o industrie în curs de dezvoltare, când el a ridicat din sprâncene, s-a apropiat de mine şi a zis: „Ah, eşti... *maseuză*". Insinuarea lui era evidentă, la fel ca şi intenţiile sale. Pe lângă nemernicii cu oferte scârboase, glumele astea veneau şi din partea prietenilor şi a rudelor — şi erau mult mai nasoale.

Majoritatea clienţilor erau respectuoşi şi păreau să priceapă faptul că prea puţine prostituate se ascund sun titulatura de maseur terapeut. De curând avuseseră loc arestări la un mic salon din cealaltă parte a oraşului şi asta ne zguduise un pic. Solicitasem o slujbă acolo înainte să mă angajeze Mali şi m-au străbătut fiorii doar când m-am gândit la asta. În plus, aşa am ajuns s-o apreciez şi mai mult pe Mali, dacă era posibil aşa ceva. Conducea o afacere solicitantă, încercând să ne apere cât mai bine interesele.

Îmi plăcea slujba mea la nebunie, faptul că puteam alina durerea şi-i puteam vindeca pe oameni folosindu-mi mâinile. Îmi plăcea să-i ajut să se vindece, atât mental, cât şi fizic. Munceam din pasiune şi uram faptul că domeniul pe care-l iubeam atât de mult era denigrat din cauza câtorva fete. N-aş fi devenit în ruptul capului una dintre acele persoane care-şi asumă riscuri aiurea, care calcă graniţa bunului simţ, indiferent dacă era vorba despre bani sau dorinţă. Aşa că m-am străduit să mă concentrez la tratamentul pe care-l ofeream, fără să arunc nicio privire inutilă spre trupul lui Kael, deşi era foarte greu.

Acum era întins pe spate, cu braţele de-o parte şi de alta. Am inspirat profund. Nu voiam să mă uit la pielea lui dezgolită.

Nu mă gândisem niciodată la un client în felul acesta şi n-aveam de gând să încep acum. Mă rog. Începusem deja, dar n-aveam de gând să continui. Am încercat să-mi abat atenţia cu un pic de fiziologie, gândindu-mă la denumirile tuturor muşchilor pieptului. *Pectoralis major. Pectoralis minor. Serratus anterior.* Îmi amintesc că am învăţat la cursuri că femeile preferă instinctiv bărbaţii care au piept şi umeri puternici, ceva legat de nivelul de testosteron. Deci, nu eram deplasată. Era doar biologie.

— Îmi place muzica asta.

Vocea lui Kael a străpuns întunericul, luându-mă prin surprindere.

— Mulţumesc, am zis.

Voiam să-i spun că Kings of Leon era una dintre trupele mele preferate şi că primul lor album era o capodoperă pentru mine. Dar nu mai voiam să-mi deschid sufletul în faţa lui.

Când am terminat să-i masez coapsele pe deasupra pantalonilor, m-am mutat înspre partea de sus a mesei, spre capul lui. Mi-am lipit vârfurile degetelor de scalpul său, apăsându-i cu fermitate pielea fină de pe gât. Ochii lui, care stătuseră închişi tot timpul cât îi masasem picioarele, s-au deschis lent.

Oare mă văzuse holbându-mă la trăsăturile lui puternice, la curba profundă a buzelor sale? Am refuzat să fiu eu astăzi cea care sparge gheaţa. Plecase prea brusc aseară, fără niciun avertisment şi fără nicio explicaţie. Avea tupeul să apară aici şi să se poarte ca şi cum nimic nu se întâmplase?

Poate că de asta eram atât de supărată. Pentru că nu se-ntâmplase nimic.

Mi-am trecut degetele peste pieptul lui, cu mişcări circulare. Muşchii lui încordaţi parcă se dezintegrau sub atingerea mea. Aproape că-i simţeam tensiunea ieşindu-i prin pori.

— Eşti tăcută azi, a zis.

Mâinile mele s-au oprit locului.

— Nici tu n-ai spus nimic, am ripostat.

— Tocmai am spus că-mi place muzica.

Mi-am dat ochii peste cap, strângând din buze.

— Tu vrei să spui ceva, simt asta.

— Ah, simţi asta, am zis. Corect. Am uitat. Mă cunoşti atât de bine.

Sarcasmul e cel mai bun prieten al unei fete.

— De ce eşti aici?

— Ştiai că voi veni.

— Mi-ai spus că vrei un masaj. N-ai zis când. Nu mi-ai zis o oră, i-am explicat. Nimic de genul ăsta.

A rămas mut preţ de câteva clipe.

— Mda, aşa credeam şi eu, am murmurat.

Kael şi-a scos iute mâna de sub pătură, iar degetele lui mi s-au încolăcit în jurul încheieturii. Ochii îi erau două iazuri adânci şi nu mă puteam uita decât în străfundările lor. Nu m-am mişcat niciun milimetru. Totul s-a oprit. Chiar şi răsuflarea mea. Totul era cel puţin intens.

— De ce nu-mi spui ce se-ntâmplă în căpşorul ăla al tău, Karina?

Nici nu m-am gândit înainte de a vorbi.

— E prea mult.

M-am postat lângă el, cu şoldurile în dreptul pieptului său.

— Prea... am spus, dar n-am fost în stare să termin propoziţia.

Avea degetele atât de calde în jurul locului unde mi se zbătea pulsul. Cred că bătea ca dementul sub degetele lui.

— Las-o baltă, mi-a şoptit.

Pupilele îi erau atât de negre în lumina lumânărilor, studiindu-mă cum îmi caut vorbele. Nesiguranţa mea îmi spunea că el căuta ceva mai mult, încercând să-mi descopere un punct slab.

— Deci poţi să pleci? am zis eu cu asprime.

A închis ochii, iar genele dese i-au măturat obrajii. Nu-mi venea să cred că existase un moment când crezusem că-l citesc, dar nu văzusem de fapt cine este.

— Merit chestia asta, a zis.

Încă nu-mi eliberase mâna.

— Merit chestia asta şi ceva pe deasupra.

A deschis ochii.

— Aşadar, dă-mi ceea ce merit.

Am oftat, trăgându-mi mâna. El m-a strâns mai tare, dar eu tot mi-am tras-o înapoi.

— Ce facem aici? l-am întrebat.

Aveam atâtea lucruri de spus. Atâtea întrebări. Dar gândurile mele puneau piedică vorbelor. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce avea în mintea aceea a lui. Nu ştiam de unde să încep.

— Vorbim. Mă rog, încercăm să o facem.

M-am îndepărtat de masă, iar el s-a ridicat în capul oaselor, întorcându-se spre mine.

— Vorbesc serios. De ce ai venit aici?

S-a uitat fix la mine. Fără cuvinte, doar privirea aceea.

— Acum te-ntorci la chestia asta.

Am vorbit destul de tare ca să mă poată auzi în ciuda muzicii, dar nu suficient de tare cât să mă poată auzi cineva din afara încăperii.

— Uite.

Şi-a îndreptat spinarea. A ridicat mâna ca şi cum ar fi vrut să mă atingă, dar a lăsat-o jos înainte să-mi dau seama ce-ar fi trebuit să fac.

— Îmi pare rău că am plecat aseară. Ceva... prietenului meu i s-a întâmplat ceva şi a trebuit să plec. N-ar fi trebuit să dispar aşa, dar am...

A rostit cuvintele de parcă i le-ar fi smuls cineva cu forţa.

— Nu pot. Dar a trebuit să plec.

— Dacă prietenul tău avea nevoie de tine, de ce n-ai spus aşa? Aş fi înţeles.

A ridicat din sprânceană.

— Nu ştiu. Cred că m-am panicat.

Şi-a coborât privirea.

— Nu sunt, ăăă, atât de priceput la chestiile astea.

Se opintea în propriile cuvinte.

— Nici eu.

Mă plimbam în sus şi-n jos prin încăpere. O încercare zadarnică de a mă îndepărta de el.

— Şi nu te-ntreb dacă ieşim împreună sau ceva de genul ăsta, n-am loc de genul ăsta de lucruri în viaţa mea acum, am început eu să bat câmpii. Vii şi pleci, iar eu m-am săturat de chestiile astea în viaţa mea. Nu mai vreau aşa ceva.

— Nu intenţionam să vin şi să plec.

— Dar atunci, ce intenţionai să faci?

Umerii i s-au gârbovit, în semn de înfrângere.

— Mi-aş dori să ştiu. Sincer, Karina, de-abia ştiu ce zi e astăzi, deci şi eu sunt confuz. Să-ntâlnesc pe cineva era ultima grijă pe care o aveam în minte.

— Asta sunt eu? *O persoană pe care ai întâlnit-o*?

A ridicat din umeri.

— Nici asta nu ştiu ce înseamnă. Dar ştiu că am dat patru ture prin cartier, spunându-mi să nu vin aici.

M-a privit lung.

— Dar uite-mă aici.

Pentru prima oară, eu eram cea care rămăsese fără cuvinte.

Capitolul cincizeci și doi

Sunt momente când nu trebuie să spui nimic. Momente când totul e ușor și poți sta în aceeași încăpere cu cineva sau te poți bucura de câteva clipe fără să vorbești, când totul se așază la locul lui. Acesta nu era un astfel de moment.

Puteai să tai aerul cu cuțitul.

Probabil că și Kael a simțit asta.

— Am cheltuit o grămadă de bani pe masaje, a zis el, într-o primă încercare de a face conversație.

— Înseamnă că ai grijă de tine, am spus.

Am râs amândoi și m-am simțit ușurată. Felul în care râsul lui s-a amestecat cu al meu era ca o muzică. Era unul dintre acele momente pe care aș fi dorit să le îmbuteliez și să-l port într-un flacon în jurul gâtului, așa cum păstrase Angelina Jolie sângele iubitului ei.

OK, ăsta a fost un gând bizar. De ce-mi umbla mintea în halul ăsta?

— Dacă te face să te simți mai bine, a zis Kael, să știi că regret.

— Că ai plecat aseară? am clarificat eu.

A dat din cap, legănându-şi picioarele lungi şi musculoase peste marginea mesei. Eram surprinsă că nu atingeau pământul.

— Voiam să fiu acolo cu tine, în camera aceea, ascultându-ţi poveştile. Îmi place la nebunie când spui poveşti... te-aş putea asculta ore întregi, a zis.

Am dat muzica puţin mai tare ca să ne acopere vocile. „The Hills" ne emoţiona pe amândoi. Aspru şi plin de tensiune, cântecul perfect între noi, umplându-ne tăcerea.

Îmi place la nebunie când...

— Şi atunci de ce n-ai rămas? l-am întrebat în cele din urmă.

— Era vorba de un prieten...

Expresia lui Kael s-a schimbat.

— Prieten? am întrebat şi mi-a căzut fisa. Ah, ai o...

— Nu genul ăla de prietenie, a zis el.

Voia să mă liniştească şi asta mi s-a părut încântător. M-a străbătut un curent electric.

— Unul dintre amicii mei trece printr-o perioadă nasoală. Ăăă, m-a sunat soţia lui şi a trebuit să mă duc acolo.

Chipul lui Kael era împietrit.

Eram derutată. Îşi deschidea sufletul, dar aveam nevoie de mai mult.

— Şi dacă ai plecat să-ţi ajuţi un prieten, de ce nu mi-ai putut spune? Aş fi înţeles dacă mi-ai fi zis...

M-a întrerupt.

— Nu se cade să vorbesc eu despre problemele lui Mendoza.

— Mendoza?

Am străbătut încăperea, oprindu-mă fix în faţa lui. A oftat. Şi-a muşcat buza.

— Nu e treaba mea, Karina. Nu vorbesc despre asta.

I-am apreciat loialitatea faţă de prietenul lui. Chiar i-o apreciam, dar nu eram şi eu prietena lui? Nu eram cineva important? Se pare că nu.

— Şi asta e foarte departe de adevăr. Tu să nu vrei să vorbeşti.

Mi-aş fi dorit ca vorbele mele să-l rănească sau măcar să-l facă să transpire un pic. Nu s-au întâmplat nici una, nici alta.

M-a privit de parcă ar fi fost supus unui test cu detectorul de minciuni, iar eu l-aş fi întrebat cum îl cheamă şi dacă e albastru cerul. Mulţumit de sine. Liniştit. Calm ca naiba.

Capitolul cincizeci și trei

Nu era nici măcar ora prânzului şi eu de-abia aşteptam să se termine ziua. Cum îndrăznea să vină aici şi să-mi complice viaţa în halul ăsta? Nu voiam decât o existenţă normală. O slujbă plăcută. O casă drăguţă. Un tip de treabă. Alţi oameni aveau lucrurile astea. De ce nu şi eu?

Am inspirat profund şi am încercat să mă îmbunez puţin. Dar am avut grijă să nu mă topesc de tot. Nu în faţa lui. Gata cu chestia asta.

— Am terminat aici? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Mai am zece minute.

Mi-a arătat telefonul ca dovadă.

— Bine. Dar trebuie să te porţi ca un client obişnuit. Asta e slujba mea şi, spre deosebire de tine, eu pot fi dată afară.

Kael şi-a luat privirea de la mine şi a început să se holbeze la peretele din spatele meu, concentrându-se asupra raftului pe care-mi ţineam boxa şi prosoapele curate. Lângă prosoape, într-o mică ramă de lemn, era o poză de-a mea cu Austin şi Sammy. Era balul bobocilor,

iar Sammy și Austin au mers împreună, asta fiind cea de-a doua lor încercare ca pereche. Eu m-am dus singură.

Sammy și cu mine eram gătite pentru balul din acea seară. Rochia ei era de un roșu–strălucitor, cu spatele gol. A mea era violet, dacă stau să mă gândesc. Violet *ombré*. Decolteul era pastelat, aproape mov, dar culoarea se schimba cu cât rochia îmi cobora pe trup, de la nuanța cea mai deschisă spre cea mai închisă, astfel că poalele păreau înmuiate în cerneală. Ne-am cumpărat rochiile de la JC Penny, dar am păstrat etichetele ca să le putem returna a doua zi.

— Bine. Client obișnuit. Am băgat la cap, a spus el.

Încerca să mă facă să râd, dar nu mai aveam de gând să cedez. A dat din umeri și s-a întins din nou pe spate. De data asta am făcut ce făceam de obicei cu clienții noi sau cu cei fără programare și i-am așezat un prosop moale peste ochi.

Am dat muzica mai încet și i-am ridicat brațul drept. I l-am îndoit ușor din cot, apoi am tras ușor, iar mușchii lui puternici de pe spate s-au mișcat drept răspuns. Am ajuns până la bicepși. Nu erau umflați în mod artificial, alimentați cu suplimente și cu vizite zilnice la sală. Îi simțeam trupul robust sub mâinile mele și mi-am dat seama că mușchii aceia erau rezultatul unui efort fizic imens. Al vieții grele de soldat.

Mi-am folosit antebrațul ca să-l apăs pe nodul de sub biceps, unde avea cicatricea care semăna cu un *M* neterminat. Pielea rozalie era pufoasă și fină. A trebuit să mă stăpânesc din răsputeri ca să nu-mi trec din nou degetul peste ea. Am încercat să nu mă gândesc la durerea pe care trebuie s-o fi simțit când se alesese cu chestia asta care-i era crestată pe trup.

Cicatricea era adâncă, ca și cum ar fi fost lăsată de un cuțit zimțat. M-a durut inima pentru el. Mi-am strecurat degetele pe sub antebrațul său, acea parte a trupului său care era cea mai bogată în pigment. Avea bronzul tipic unui soldat, asemănător cu cel al fermierilor, dar mai pronunțat din pricina soarelui arzător al deșertului. I-am luat mâna într-a mea și l-am apăsat cu degetul mare pe baza

palmei, ţinându-l acolo. Am simţit cum degetele i se relaxează şi am mutat presiunea de-a lungul palmei.

Oare nu trecuse decât o zi de când stătuserăm împreună, unul lângă altul, pe patul din camera pe care-o avusesem în copilărie?

Am început să mă gândesc la Mendoza, întrebându-mă dacă era OK. Plecase de puţin timp când îl sunase pe Kael. Iar până să plece Kael, trecuseră doar douăzeci de minute, aşa că, dacă Mendoza locuia în apropiere de tata, nu putuse ajunge acasă decât de vreun sfert de oră. Speram că nu condusese.

— E atât de bine, mi-a zis Kael când i-am îndoit încheieturile, apăsând pe margini şi trăgând uşor în acelaşi timp.

— De-abia am învăţat chestia asta, i-am spus.

— Pe bune?

— Mda, am văzut un tutorial pe YouTube şi am încercat mai întâi pe mine. E foarte plăcut. Mai ales pentru oamenii care-şi folosesc mult mâinile.

— Stai aşa, ai învăţat asta de pe YouTube? m-a întrebat, ridicându-şi puţin capul.

I-am tras prosopul la loc pe ochi şi l-am apăsat uşor cu palma pe frunte ca să-l fac să se întindă la loc.

— Da. Îmi e de ajutor.

— Eşti clar milenială.

— Şi tu la fel.

I-am aşezat braţul la loc pe lângă trup şi m-am mutat pe partea cealaltă.

— Practic, da. Măcar spune-mi că ai diplomă şi că n-ai învăţat totul de pe YouTube.

— Ha. Ha.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sigur că am diplomă.

Mi-am adus aminte că era ziua lui.

— Apropo, la mulţi ani!

— Mulţumesc.

Mi-am văzut mai departe de treabă şi i-am acordat chiar zece minute în plus. Când am terminat, mi-a mulţumit, a plătit, mi-a lăsat un bacşiş gras şi a mormăit un la revedere superficial, ca un bun client.

Faptul că-mi oferise ce-i cerusem şi că uram chestia asta mă ardea ca o cafea proastă.

Capitolul cincizeci și patru

N-am fost niciodată mai mulţumită să termin cu clienţii pe ziua respectivă. Mali mă rugase să mai preiau o clientă fără programare după şedinţa aia groaznică cu Kael. Nu ştiu dacă era de vină dispoziţia mea sau clienta, dar nimic din ce făceam nu-i era pe plac. Ba o apăsam prea încet, ba prea tare. În cameră era frig, nu putea primi două pături, apoi picioarele i s-au încălzit prea tare sub pături, puteam să îndepărtez una dintre ele? Şi puteam să sting lumânarea, pentru că aroma îi provoca dureri de cap?

Am încercat s-o fac să se simtă cât mai bine şi să mă calmez în privinţa ei. Era ca o încercare prin care mă trecea universul, o încercare la sfârşitul căreia să-mi dau seama dacă-mi stricase sau nu Kael ziua. Cumva totul era legat de el şi imaginaţia a început să mi-o ia razna — îmi închipuiam viaţa acelei femei, cum se chinuia într-o căsnicie de rahat. Poate că eram singura persoană din viaţa ei pe care-şi putea revărsa furia. Mai bine pe mine decât pe copiii sau familia ei, sau chiar pe ea însăşi. A început să-mi fie milă de ea, toată

lumea are câte o zi proastă. Chiar şi când mi-a spus că trebuie să-mi tai unghiile... şi a plecat apoi fără să-mi lase bacşiş. E posibil să-i fi arătat degetul mijlociu când a ieşit pe uşă.

Clientul de la ora unu a fost OK, slavă Domnului. Şi tipa venită fără programare a fost în regulă — o tânără drăguţă de la studioul de yoga de pe o stradă din apropiere. Aproape că a adormit de-ndată ce s-a întins pe masă şi avea pielea moale, niciun muşchi încordat care să mă solicite.

Cu toate astea, m-am bucurat când ziua de lucru s-a terminat şi m-am dus spre casă. Slavă Cerului. Mali îmi dăduse un Ibuprofen şi asta mi-a mai calmat durerea zvâcnitoare de cap. Dar tot mă simţeam ca naiba. Eram neliniştită şi iritată şi nimic nu mă făcea să mă simt mai bine.

Nu mă puteam gândi decât c-o să mă trântesc în pat, cu draperiile trase şi cu aşternuturile în cap. Voiam beznă şi linişte. Dar apoi am cotit pe stradă, ajungând la căsuţa mea şi l-am văzut aşteptându-mă pe verandă.

Cea mai mare problemă şi bucurie a mea împachetată frumos şi livrată direct la uşa mea.

Kael.

Părea agitat, cum stătea acolo cu căştile la urechi şi cu o privire pierdută. Era atât de cufundat în gânduri, că aproape nici nu m-a observat când am ajuns lângă el.

— Ai venit să-ţi iei banii înapoi? l-am întrebat, încercând să păstrez o atmosferă destinsă.

Nu mă deranja deloc că era acolo. Nu eram intimidată. Deloc. Eram calmă. Nu lăsasem să mă afecteze atitudinea lui, nu aşa cum credea el c-o făcuse. Nu pe mine.

— Nu vreau banii înapoi, mi-a spus, clătinând din cap. Cred c-ar trebui să ne terminăm discuţia.

— Serios? Despre ce discuţie e vorba?

Făceam pe niznaiul şi el ştia asta. Şoarecele şi pisica. Ştiţi voi, ca o joacă de adulţi.

— Despre a întâlni pe cineva. Ştii tu, dacă ieşim împreună sau nu.

— Cu siguranţă nu ieşim împreună, am zis cu un râs forţat şi fals.

— Păi atunci ce facem?

— Mai devreme nu ştiai, i-am reamintit.

— Nici tu, mi-a întors el replica.

Ţinea o portocală în mână. Era o portocală mare, dar părea mică în mâna lui, cu un mic abţibild pe ea pe care scria SUNKIST. O mângâia uşor cu degetul mare, dar nu o decojise încă.

— Vreau să aflu mai multe despre tine. E tot ce-ţi cer, OK?

La cât de bine arăta, mă îndoiam că ar fi fost nevoit vreodată să pună această întrebare. Cine n-ar fi vrut să spună *da* fără să se gândească măcar? Eu eram singura idioată care ar fi putut confunda lucrurile. Cum puteam simţi o atracţie atât de puternică faţă de tipul ăsta şi totuşi să fiu atât de nesigură pe sentimentele mele? Pe sentimentele lui?

L-am privit atent. Nu m-am putut abţine şi mi-am trecut ochii în sus şi-n jos pe trupul lui puternic. Purta un tricou militar gri şi pantaloni negri de trening. Nu mi se părea corect să arate atât de bine indiferent cu ce ar fi fost îmbrăcat.

— Şi cum ai de gând să faci asta? l-am întrebat.

Păream să reacţionez aşa cum sperase el. Era încântat, ca şi cum ăsta ar fi fost planul lui de la bun început. Îmi plăcea că are un plan. Ideea unui plan mă făcea să mă simt importantă. El mă făcea să mă simt importantă.

— Punându-ţi întrebări despre tine. Cum altfel?

Era atât de jucăuş, atât de diferit de bărbatul stăpân pe sine pe care-l cunoscusem în ultimele câteva zile.

— Bine.

Eram sceptică.

— Dă-i drumul.

Mi-a arătat locul liber de lângă el.

— Măcar aşază-te lângă de mine. Ce fel de întâlnire mai e şi asta?

— Nu e o întâlnire. Doar o ardem împreună, ca să ne cunoaştem mai bine. Asta-i tot.

O spusesem mai mult pentru urechile mele decât pentru ale lui, dar Kael nu trebuia să ştie asta. M-am aşezat în vârful scărilor de pe verandă şi mi-am lăsat picioarele să se bălângăne peste treptele de mai jos.

— Tot spui că nu ne cunoaştem, aşa că o să ajung să te cunosc, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac, m-a asigurat el.

Era atât de încrezător. Pe vorbele sale, pe zâmbetul său. Chiar şi felul în care s-a sprijinit pe treptele de beton emana încredere în sine. Am simţit acea tresărire familiară în stomac şi apoi în jos, pe picioare.

— Bine, bine. Lasă vrăjeala, întreabă-mă ceva.

Trebuia să-mi abat cumva atenţia de la felul în care mă făcea să mă simt — era aproape dureros să-l văd cum îşi linge buzele, în timp ce decojea portocala.

— Am doar una, dar o putem împărţi, mi-a zis.

Îmi plăcea la nebunie versiunea asta jucăuşă a lui.

— Halal întâlnire, am glumit, iar el a scuturat din cap.

— Nu, ai zis că nu e întâlnire.

— Touché. Acum vreau să aud întrebările sau pun capăt prematur acestei non-întâlniri, l-am avertizat.

Ştiam amândoi că e o ameninţare goală.

— În orice caz, tu eşti cel care nu spune nimic despre sine însuşi.

— Zi tu prima, mi-a propus.

M-am gândit la ce voiam să aflu despre el. Erau atât de multe lucruri.

Muzică. Asta mi-a trecut prima dată prin cap. O să-l întreb despre muzică!

— Care e trupa ta preferată de care n-a auzit nimeni niciodată?

S-a răsucit spre mine, cu ochii mari, fericit.

— Foarte multe, îmi plac trupele necunoscute. Aproape numai din astea ascult. Ce zici de Muna? De-abia i-am descoperit. Sunt grozavi.

— Muna nu e o trupă necunoscută, au fost în turneu cu Harry Styles.

I-am spus că-mi plăcea muzica lor şi că Elodie şi cu mine am încercat să facem rost de bilete la concert, dar s-au vândut atât de repede, încât a trebuit să iau câţiva clienţi în plus ca să-mi permit să le cumpăr când s-au repus în vânzare.

— Harry Styles, zici? Dacă ai putea merge la orice concert, din toate timpurile, care ar fi acela? m-a întrebat.

Am dat cu putere din cap la auzul numelui lui Harry Styles şi m-am gândit ce concert aş alege. Alanis Morissette fusese mereu răspunsul meu la întrebarea asta, dar cu Kael am dat primul răspuns care mi-a trecut prin minte. Era un sentiment eliberator, să fii sincer în felul acesta. Îmi plăcea cum mă scotea din carapace. Nu i-am dat răspunsul pe care credeam că şi-l doreşte. I-am oferit adevărul.

— Shawn Mendes, i-am zis.

— Shawn Mendes? a repetat el.

Simţeam că va face mişto de mine, aşa că m-am străduit să duc discuţia mai departe.

— Şi tu? l-am întrebat.

— Eu, mă rog, aş spune probabil fie Amy Winehouse, înainte să...

S-a oprit. A fost adorabil, ca un semn de respect, oarecum. Am zâmbit, îndemnându-l să continue.

— Fie Kings of Leon la primul lor turneu. Pe vremea când erau aproape necunoscuţi.

— O să fac o listă cu trupe necunoscute înainte de următoarea noastră şedinţă... de pierdut vremea împreună sau cum se numeşte chestia asta, am spus.

— Următoarea noastră non-întâlnire, a zis el.

Cred că ne-am bucurat amândoi când am auzit cuvântul „următoarea".

— Corect, am zis, uşurată şi entuziasmată în acelaşi timp.

— Aşadar, a spus Kael. Uite altă întrebare pentru tine. Dacă l-ai putea descrie pe Austin într-un singur cuvânt, care ar fi acela?

— Hmm.

Mi-am atins nasul, gândindu-mă ce adjectiv i s-ar potrivi cel mai bine fratelui meu geamăn.

— Bine-intenţionat? am întrebat, în cele din urmă.

Dar nu eram prea sigură. Nu era cuvântul pe care-l căutam. Nu chiar.

— Sunt două cuvinte, a zis el.

— De fapt, se scrie cu cratimă, deci e un singur cuvânt.

Îi plăcea asta. Îmi dădeam seama.

— Are intenţii bune, am continuat. Doar că face nişte alegeri greşite, care nu se potrivesc cu bunele lui intenţii.

— Înţeleg, a zis el.

Şi chiar mi se părea că înţelege.

— Rândul meu, am spus. Dar tu? Despre surioara ta?

Expresia i s-a înăsprit preţ de o clipă, aproape ca şi când mi-aş fi putut imagina răspunsul lui. Apoi, la fel de repede, a revenit la normal.

S-a gândit un moment, parcă nevoind să răspundă. I-am citit asta pe chip, dar până la urmă a rostit:

— Sclipitoare.

— Sclipitoare? am repetat.

Ce mod încântător de a fi văzut de cineva, mai ales de cineva din familia ta.

A dat din cap.

— Da, e genială. Şi nu lasă nimic să-i stea în cale. Liceul e una dintre acele şcoli private de fiţe unde se predau doar materiile la care elevii sunt buni. Ea se pricepe la ştiinţe. Ar fi putut intra acolo de la nouă ani — a avut notă mare la admitere —, dar mama nu poate şofa

şi n-a lăsat-o să meargă cu autobuzul de una singură decât atunci când a împlinit 14 ani. Acum ia autobuzul şi traversează oraşul, în fiecare dimineaţă şi-n fiecare după-amiază.

— Oau, a fost tot ce-am reuşit să spun.

Sigur că sora lui Kael era un copil-minune într-ale ştiinţelor. Era înduioşător şi comic s-o compari pe adolescenta asta genială care lua autobuzul până-n capătul opus al oraşului ca să ajungă la şcoala ei de elită cu frate-meu care intra în bucluc şi când stătea acasă.

— Mai departe? a spus Kael, schimbând subiectul.

I-am pus o întrebare simplă.

— Ce-ţi place să faci în timpul liber?

— Să merg la masaj, a zis el zâmbindu-mi, şi să lucrez la casa mea. Am cumpărat un duplex cât am fost plecat. Mai ţii minte când m-ai dus în parcare să-mi recuperez cheile? Acolo ar fi trebuit să fie. În orice caz, am cumpărat duplexul nefinisat şi acum îl pun la punct — muncesc pe îndelete la partea mea ca s-o pot închiria şi să mă pot muta în cealaltă parte şi să repet faza. Poate să mă extind spre Atlanta când va fi posibil.

— Şi eu mi-am cumpărat casa din acelaşi motiv, i-am spus.

A muşcat din portocala decojită. Parfumul dulce îmi lăsa gura apă.

— Adică partea cu renovarea. Nu mai suportam să stau cu tata şi cu nevastă-sa, aşa că am găsit pe net căsuţa asta şi totul merge lent, adică, renovarea e atât de l e n t ă.

Am lungit cuvântul, ca să accentuez ideea. Kael a râs, apropiindu-se puţin de mine.

— Am observat.

— Nu crezi că mă descurc? am întrebat. N-ai văzut gresia de la duş?

Fac pariu că se crispase tot când văzuse câte treburi neterminate zăceau împrăştiate prin toată casa.

Era aproape de mine, atât de aproape încât simţeam mirosul răsuflării sale cu aromă de portocală. Nu ştiu dacă eu sau Kael, dar

unul dintre noi se apropia şi mai mult de celălalt. La momentul în care terminaserăm cu întrebări de genul cât timp îţi poţi ţine respiraţia şi ce sunet am fi în stare să ascultăm cât e ziua de lungă fără să ne enerveze, ajunseserăm la câţiva centimetri distanţă.

Era magnetism pur. O atracţie irezistibilă.

— Te-aş putea asculta toată ziua, a spus el, luându-mă prin surprindere. A devenit unul dintre lucrurile mele preferate.

Ochii îi erau fixaţi asupra gurii mele.

Inima îmi bătea de parcă voia să-mi sară din piept.

— Şi eu mi-aş dori să te aud vorbind în fiecare zi, i-am mărturisit.

Ne simţeam atât de apropiaţi acolo, strânşi unul în altul pe veranda mea, fără să observăm nici maşinile, nici oamenii care treceau pe lângă noi.

— Într-o bună zi o să regreţi că ai spus asta.

Răsuflarea lui Kael mi-a acoperit obrajii şi buzele umede şi lacome.

Gura lui era atât de aproape de a mea. Urma să mă sărute, aici, acum, din senin, cu aroma de portocale pe buze?

Gura mea tânjea după atingerea buzelor lui. Nu-mi dorisem niciodată ceva atât de tare cum îmi doream să mă sărute, acolo, la mine pe terasă.

Urma oare să mă sărute?

Buzele lui mi-au răspuns curând la întrebare. S-a înclinat şi şi-a lipit gura delicată de gura mea. Totul a încremenit. Traficul. Ciripitul păsărilor. Chiar şi zgomotele din mintea mea. Nu mai aveam cuvinte. Nici gânduri. Nu mai exista decât el.

La început a fost timid, blând... până când mi-am vârât limba printre buzele lui şi l-am gustat. Aroma aceea mi-a creat dependenţă şi am ştiut că nu mă voi sătura niciodată de el. Aveam nevoie de fiecare atingere şi voiam să profit de orice ocazie ca să obţin asta.

Acel prim sărut s-a transformat în mult mai multe pe măsură ce am trecut graniţa dintre întâmplare şi promisiune. Cunoşteam

acest pericol. Dacă nu învățasem nimic din trecutul meu, măcar îmi însușisem lecțiile din aproape toate numerele revistei *Cosmopolitan* și din fiecare comedie romantică din ultimii douăzeci de ani. Chestia asta nu avea cum să funcționeze, sub nicio formă.

Dar trebuia să-mi asum riscul.

Indiferent de sacrificiu, trebuia să-mi asum acest risc.

Capitolul cincizeci și cinci

Kael parcase în spatele salonului când am ieşit de la serviciu în ziua următoare, iar imensul său Ford Bronco şiroia de apă. Purta un tricou cu mânecă lungă, cu numele producătorului imprimat pe partea din faţă, şi jeanşi albaştri cu margini zdrenţuite, de parcă ar fi fost folosiţi ani întregi. Voiam să ating denimul moale şi uzat şi să simt textura materialului cu degetele.

— Ce cauţi aici? De unde ştiai când scap?

Eram surprinsă să-l văd la mine la serviciu, aşteptându-mă cu maşina proaspăt spălată şi cu pantofi noi în picioare. Încântată, dar surprinsă.

— Mi-a şoptit o păsărea, a zis el, scoţându-şi ochelarii de soare şi deschizându-mi portiera din dreapta.

— Păsăreaua aceea are cumva un adorabil accent franţuzesc? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— E confidenţial, a spus cu o mutră neutră.

I-am zărit mica sclipire din ochi. Cum fusese posibil să-mi fie dor de el peste noapte, deşi stătuse pe veranda mea aproape până la miezul nopţii, iar acum să apară din nou?

— Ce cauţi aici? am repetat.

N-aveam de gând să mă urc, pur şi simplu, în maşină, ca să-i fac lui viaţa uşoară.

— Am venit sperând să te conving să ieşi la o întâlnire cu mine.

— O întâlnire? Credeam că am stabilit că nu ieşim împreună, că doar pierdem vremea, ca să vedem unde ajungem cu asta.

Şi-a vârât mâinile în buzunare şi a rămas acolo, lângă portiera deschisă.

— Nu trebuie să-i spunem întâlnire, atunci. Dar ţi-ar plăcea să pierdem vremea împreună în seara asta, dacă tot nu lucrezi până mâine la prânz?

Am spus *da* fără să mă prefac că mă mai gândesc. N-avea niciun sens. Ştiam amândoi că aş fi mers oriunde m-ar fi invitat. M-a ţinut de cot cât am intrat în maşină şi a închis portiera în urma mea. Faptul că mi-a deschis portiera a fost atât de politicos. Era un gentleman fără să facă niciun efort. De-abia aşteptam s-o cunosc pe femeia care îi crescuse pe el şi pe sora lui, copilul-minune.

— Am pus la cale ceva pentru tine. Am compilat nişte muzică, mi-a zis şi a făcut, timid, o pauză, şi vreau să te duc la restaurantul meu preferat din tot oraşul ăsta.

Eram din ce în ce mai entuziasmată.

— Am găsit cinci trupe de care cred că n-ai auzit niciodată. Una se numeşte Chevelle. Pe vremuri, când eram în perioada de pregătire, am cunoscut un tip care le cânta versurile la nesfârşit. Erau din oraşul lui natal şi, când am absolvit, le ştiam aproape toate melodiile pe dinafară. Nu ştiu dacă-ţi vor plăcea, dar dacă i-ai fi ascultat înainte de a te îndrăgosti de Shawn Mendes, lucrurile ar fi stat altfel.

Îmi plăcea la nebunie cum rostea cuvintele ca să capete forţă, să devină mai plăcute la ascultat.

Era în același timp vesel și îngândurat, aproape și departe. Ca un whisky aspru și ca un vin rafinat. Îmi plăcea la nebunie felul în care totul se contrazicea la el. Era un bărbat fascinant și de-abia așteptam să aflu mai multe despre persoana lui.

— Nu-l amesteca pe Shawn în povestea asta, i-am zis zâmbind.

— Am văzut posterul acela din fosta ta cameră, acasă la tatăl tău. Nu m-am gndit la el atunci, dar mi-l amintesc acum.

Kael a luat-o pe autostradă în timp ce lumina zilei se stingea pe cer.

— El e John Mayer al generației noastre, am încercat să-i explic.

Kael a pufnit.

— John Mayer e John Mayer al generației noastre.

Câteva minute mai târziu, a tăcut, iar eu m-am bucurat să ascult muzica, în timp ce înaintam pe drumul lung și întortocheat pe care nu mai mersesem niciodată. O să-mi amintesc mereu felul în care soarele și luna dansau pe cer în seara aceea și ce senzație de liniște îmi dădea tăcerea lui.

I-am ascultat glasul când m-a întrebat chestii aiurea, așa cum făcuse la prima noastă „întâlnire" la mine pe verandă. Aceea va rămâne pentru totdeauna cea mai mișto non-întâlnire din viața mea.

— Câți frați ți-ai fi dorit să ai?

— Care e cântecul tău preferat din *Friends*?

— De câte ori te-ai uitat la *Regele Leu*?

Începusem să mă simt foarte în largul meu alături de el, acolo, pe locul din dreapra al Fordului său Bronco. Și totuși, simțeam cum haosul pândește undeva, în apropiere. Totul mergea prea bine. Începeam să simt prea multe pentru tipul ăsta.

Pe ecranul telefonului mi-a apărut numele fratelui meu și am vrut să-l ignor, dar apoi m-am răzgândit. Auzeam muzica bubuind în fundal, iar el vorbea atât de împleticit că aproape nu înțelegeam ce spune.

— Kareeee, vino să mă iei. Te rog, Katie. S-o ia naiba pe Katie. S-o ia naiba pe Katie și pe fostul ei iubit și telefonul ei nenorocit.., bolborosea Austin. Kare, te rog, vino să mă iei.

Haosul. Nu mai pândea — se dezlănţuise.

Nu puteam spune nu. L-am rugat pe Kael să mă ducă la adresa pe care mi-a dat-o Austin şi am mers direct acolo. Când am ajuns, doi tipi se rostogoleau în mijlocul străzii. Din trupurile lor nu distingeam decât un tricou roşu şi unul negru.

— Lasă-l în pace!

Am recunoscut vocea lui Katie înainte s-o zăresc.

— Haide, Nielson, sparge-l! s-a auzit un glas în fundal.

Alte câteva replici de încurajare toxică s-au auzit înainte să-mi dau seama că în tricoul roşu era Austin. Părea că-l prinsese de gât pe un tip şi n-avea de gând să-l elibereze prea curând.

— Încetaţi! a strigat Katie din nou.

M-am dus repede la ea. Avea chipul murdar de dâre de lacrimi amestecate cu rimel.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, prinzând-o de umeri.

Kael striga numele lui Austin, încercând să-i despartă pe cei doi bătăuşi.

— Fostul meu şi Austin...

A început să plângă isteric şi n-a putut să-mi spună mai multe decât ceea ce vedeam cu ochii mei.

Sirenele poliţiei s-au auzit în depărtare, în vreme ce Austin a slăbit strânsoarea ca să-l poată pocni pe tip în zona coastelor. Semănau cu nişte băieţei care se luptau în dormitorul lor plin de afişe cu luptători profesionişti, dar erau oameni în toată firea, iar poliţiştii se apropiau vertiginos.

L-am strigat pe Austin, iar Kael a încercat să-l tragă de tricou ca să-l despartă de celălalt tip. Dacă îl arestau din nou, dădea de naiba. Sirena a tăcut şi vocile au devenit mai zgomotoase. Erau doar vreo cinci oameni afară, dar când toţi urlau în acelaşi timp, era un vacarm total.

Totul s-a întâmplat atât de repede.

Poliţiştii militari au ieşit în grabă din maşină, îndreptându-se direct spre Kael. Am ţipat şi am dat să alerg spre el când trupul lui

Austin s-a izbit de pământ, lovindu-mă de bărbatul cu care se bătea şi al cărui cot sau pumn zbura direct spre faţa mea. Mi-am ridicat mâinile ca să-mi apăr faţa şi l-am auzit pe Kael urlând. Nu era doar un urlet, ci mai degrabă un geamăt gutural de durere. Era de-a dreptul animalic în intensitatea sa şi m-a străbătut din cap până-n picioare. M-am întors spre el, fără să mă mai gândesc că trebuie să mă apăr. N-am văzut decât că poliţistul militar scosese bastonul, iar Kael era culcat la pământ, cu piciorul drept încercând să se protejeze de atacul ofiţerului.

Un alt ţipăt a sfâşiat aerul. Poate că era Katie. Poate că eram chiar eu. Nu voi şti niciodată. Ştiu însă că-n acest timp Austin s-a strecurat afară din mijlocul nebuniei şi a ajuns la maşina lui Kael, reuşind cumva să-şi suie fundul de beţivan în Bronco şi să se întindă. Kael şi cu mine eram chestionaţi de Poliţia Militară.

— Unde vă duceaţi?

— Sunteţi siguri că nu eraţi la petrecere, bând ceva?

— Să văd un act de identitate, soldat.

Mai târziu, în parcare, după ce Kael s-a oprit din tremurat, m-am uitat urât la poliţişti. Celălalt bătăuş plecase şi el, totuşi ei îi ceruseră actele de identitate lui Kael.

Când i-am spus că nu era corect să fie tratat în felul ăsta, mai ales că el nu se bătuse cu nimeni, mi-a spus să nu sfidez autoritatea, pentru că era periculos. Dă-i unui om putere şi o să distrugă lumea, aşa-mi spunea mama mereu.

Se dovedea că avea din ce în ce mai multă dreptate.

O oră mai târziu, am ajuns în cele din urmă din nou la maşină. Austin s-a trezit când aproape ajunseserăm acasă la tata. Frate-meu era clar dus — când întreba de Katie, când întreba de mama, când cerea un sendviş cu unt de arahide.

— Cred că e mai mult decât beat, mi-a zis Kael, după ce l-a ajutat pe Austin să intre în casă şi să urce scările.

Apoi efectiv l-a băgat în pat. Totuşi, tata avusese tupeul să-mi scrie un mesaj în care mă-ntreba dacă nu cumva Kael condusese

băut, la câteva minute după ce plecaserăm de-acolo. M-am întrebat de ce tata era treaz la o oră atât de târzie în timpul săptămânii, dar nu i-am răspuns la mesaj. Eram sătulă de tâmpenii.

— Ce vrei să spui?

L-am privit tăios pe Kael. Nu era momentul să aruncăm cu acuzații absurde. Cum că frate-meu se drogase. De-abia își permitea să se tundă, darămite să cumpere droguri și să-și întrețină și pasiunea pentru alcool și mâncare mexicană.

— Nimic, gândeam cu voce tare, mi-a răspuns Kael.

— Nu te mai gândi.

Îi luam apărarea lui Austin pentru că era fratele meu geamăn. Nu se droga, doar băuse mai mult decât ar fi fost cazul.

— Cred că-i mai bine să nu mai vorbim deloc, am spus, doar ca să-l enervez, ceea ce era total nedrept, dată fiind mai ales altercația cu polițiștii.

Încă nu-mi venea să cred cum se purtaseră cu el. De parcă ar fi avut ceva personal împotriva lui — aproape îl loviseră cu bastonul peste piciorul deja rănit. Imaginea aia fusese îngrozitoare, iar amintirea ei — de o sută de ori mai rea.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare, i-am spus lui Kael, luându-l de mână ca să mă calmez.

Degetele lui, calde și familiare, s-au împletit cu ale mele și m-am simțit din nou cu picioarele pe pământ.

— Îmi pare rău pentru toată povestea. Pentru că i-ai luat apărarea lui Austin și ai fost atacat de nenorociții ăia de polițiști militari, pentru că a trebuit să-l dădăcești pe frate-meu, îhhh, îmi pare rău pentru că-ți tot complic viața în ultima vreme.

Kael a oftat în liniștea din mașină, mi-a luat mâna și și-a apropiat-o de buze.

— Meriți orice complicație pe care o aduci cu tine.

S-a aplecat să mă sărute.

— Sper să ai mereu aceleași sentimente pentru mine, mi-a spus, cuprinzându-mi fața în mâinile lui mari.

— Mereu, zici?

— Bine, poate nu mereu, nu vreau să te sperii, a spus.

— Aproape mereu?

A dat din cap, a zâmbit şi m-a tras mai aproape de el. Chiar şi în mijlocul unei crize, mă făcea să mă simt în siguranţă. Era vorba despre cum percepeam lucrurile, iar eu aveam nevoie de o mică doză de realism. Dar în loc să cobor cu picioarele pe pământ, pluteam prin văzduh alături de cea mai strălucitoare stea dintre toate. Vocea mamei îmi răsuna în minte când l-am sărutat din nou pe Kael: *Cele mai strălucitoare stele ard atât de repede, trebuie să le iubim cât avem ocazia.* Îmi spusese chestia asta o singură dată, dar chiar şi după atâţia ani, o mai ţineam minte. Cred că acum, când nu mai era prin preajmă, nu-mi permiteam să uit toate dovezile ei de înţelepciune şi toate poveştile pe care le adunase de-a lungul anilor.

— Mergem acasă? l-am întrebat pe Kael, ştiind că-şi va da seama că mă refer la casa mea.

A încuviinţat şi am mers spre casă în cea mai adâncă tăcere, iar cuvintele mamei mi s-au evaporat din minte în timp ce înaintam pe autostradă.

Capitolul cincizeci și șase

Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără slujba mea. Nu era vorba doar de faptul că-mi puteam plăti facturile — deşi şi asta era important. Era vorba despre a descuia uşa de la intrare, a aprinde luminile, a mă asigura că avem prosoape curate şi suficiente recipiente cu ulei. Fiecare mică sarcină mă scotea din carapacea mea şi mă făcea să intru în legătură cu lumea din jurul meu. Eram sigură de talentele mele de maseuză, mândră că făceam ceva care-i ajuta pe oameni să-şi descâlcească vieţile. Astăzi aveam nevoie de asta mai mult ca niciodată, căci încercam să descâlcesc nebunia din propria-mi existenţă.

Mali a înţeles de ce întârziasem. Mă îndemnase să-mi iau liber când am sunat-o să-i spun ce se întâmplase, dar nu m-am putut hotărî să fac asta. Kael avea treabă la garnizoană toată ziua, iar eu simţeam nevoia să-mi mut mintea în altă parte. M-am gândit să mă duc cu el, dar mi-era frică să nu mă confunde cineva cu tânăra lui soţie. Mai frică decât mi-ar fi plăcut. Nu-mi convenea deloc să fiu departe de el şi chiar l-am sunat în drum spre serviciu.

M-am bucurat că aveam de lucru, dar fusesem nevoită să înfrunt o zi plină şi eram gata să plec acasă, mai ales că el spusese că va trece pe la mine după ce ies din tură. Trebuia să muncesc până la patru, dar m-aş fi evaporat cu o oră mai devreme dacă n-ar fi venit un client fără programare la trei.

Eram obosită, epuizată de întâlnirea groazei din seara trecută. Felul în care Kael încercase să-i vină în ajutor lui Austin cu Poliţia Militară, felul în care mă sărutase pe frunte când i-am plâns în braţe, în drum spre casă. Austin nu-şi amintea nimic din toate astea. Sigur că nu-şi amintea. Era praf. Ştiam că nu era vorba doar de alcool — deşi era suficient de rău. (Comportamentul mamei ar fi trebuit să fie un avertisment pentru amândoi.) Dar era mai mult decât asta, de atâta lucru îmi dădeam şi eu seama după pupilele lui mari şi negre. Era dezorientat şi neîngrijit, ca un om care fusese lăsat legat la ochi în pădure şi care încerca să-şi găsească drumul spre luminiş. Când mi-a strigat numele, nici măcar nu putea rosti primele litere. N-am auzit decât un „K" strangulat. Oare Kael avea dreptate? Ceva mai mult decât băutura îi luase în stăpânire trupul şi-i înnegura minţile?

Nu voiam altceva decât să-mi limpezesc mintea de lucrurile întâmplate aseară şi, cu siguranţă, nu-mi mai doream să trec niciodată prin ceva atât de înspăimântător. Toată lumea spunea că nu sunt atât de speriată pe cât ar fi trebuit. Nu ştiu exact ce însemna asta. Era un compliment? Elodie a făcut ceai şi a stat cu mine şi cu Kael, în timp ce eu vorbeam şi plângeam, încercând să-mi dau seama ce anume se petrece. Încercând să ies din beznă. Când n-am mai putut vorbi, el m-a luat în braţe şi m-a dus în pat. Să fiu ţinută aşa în braţe. Să fiu ridicată aşa... parcă voia să mă salveze.

Eram epuizată. Trupul mi s-a topit laolaltă cu salteaua până la prânz.

Kael nu era afectat de incident, ci doar furios. Cred că era nevoie de ceva mai mult decât un idiot de poliţai militar care probabil fusese bătut în liceu şi care se răzbuna acum pe fiecare persoană de culoare

care-i ieşea în cale. M-am uitat la ştiri, era o epidemie care cuprinsese toată ţara. Kael nu voise să *joace cartea rasismului*, aşa cum îi spunea el, dar eu exact asta voiam. Voiam să joc naibii tot pachetul. Cel puţin puteam folosi acest privilegiu pentru un scop nobil. Dar nu-ţi dai seama cât de neputincios eşti până când nu-ţi propui să faci un lucru însemnat.

Am văzut clar asta. Fiecare clipă împuţită de prejudecată şi rasism. Îmi iubeam fratele şi nu voiam sub nicio formă să-l văd rănit, dar... indiferent cât era de terminat, Austin fusese tratat ca un cetăţean respectabil. Felul în care poliţaiul îi protejase capul când l-a ajutat să intre în maşina de patrulare, în care Austin chiar trebuia să stea preţ de două minute. Îl batjocorea făţiş pe poliţai sau încerca s-o facă. Noroc că nu prea putea vorbi inteligibil. Ar fi fost chiar amuzant dacă n-ar fi fost atât de tragic.

Era îngrozitor să văd cât de mult seamănă cu mama.

Încă nu pricepeam exact ce se întâmplase, totul se petrecuse atât de repede. Îl strigam pe Austin, apoi pe Kael, apoi am văzut cum poliţaii scot bastoanele, i-am protejat piciorul lui Kael... M-au trecut fiorii. OK, poate că încă mă deranja chestia asta. Pur şi simplu nu avea logică. Cât de repede veniseră, cât de repede trecuseră de la atacul asupra lui Kael la a-mi spune să-l duc pe fratele meu înapoi în Bronco, după ce-l scoseseră de acolo. Chiar şi atunci când ne-au chestionat, erau tăioşi şi înfipţi, dar ne-au lăsat repede în pace. Toate amănuntele incidentului.

Pe la jumătatea zilei de lucru, am primit un mesaj de la Kael. Pleca de la garnizoană şi voia să treacă pe la mine după ce se oprea un pic pe la duplex, ca să lase nişte vopsea. I-am spus să descuie cu cheia de sub preşul de la uşă, pe care scria Hello. Era uzat şi literele nu mai erau clare ca odinioară, dar era tocmai bun pentru ascuns cheia.

O să ţin patul cald, scria în mesaj.

Am oftat, strângând telefonul la piept. Am avut senzaţia de eliberare pe care o simţi când te scufunzi într-o baie fierbinte sau când te strecori într-un pat cald. Pat. Când m-am gândit la Kael

aşteptându-mă în pat... Avea un fel de a face lucrurile să pară mai uşoare.

I-am trimis un sărut, iar el mi-a trimis altul înapoi. Mi-era atât de dor de el încât simţeam fizic golul lăsat de absenţa sa. La trei după-amiaza, nu mai era niciun client fără programare. Nici măcar unul. Era marţi. Trebuia să profit de fiecare clipă alături de Kael înainte de a mă duce să iau cina la tata acasă. M-am gândit să-i propun şi lui Kael să vină, dar nu voiam să stric cu nimic mica noastră bulă de fericire, mai ales din cauza tatei. Nu-mi imaginam că Austin îi spusese ceva despre incident, aşa că era foarte posibil să nu ştie nimic. Contam, de fapt, pe asta.

Voiam să trec peste cină fără nicio complicaţie sau dramă. N-aveam chef să merg, tot ce voiam era să stau în pat lângă Kael. Eram complet dependentă de el şi asta mă speria şi mă încânta deopotrivă.

Capitolul cincizeci și șapte

Erau atât de multe chestii pe care voiam să le fac și-n toate era vorba despre Kael. Exista însă un singur lucru pe care eram obligată să-l fac — să merg să iau cina acasă la tata.

Încă-mi simțeam propriul gust pe buzele lui Kael când l-am sărutat din nou. Eram încolăcită în jurul trupului său, lipită de el. Era atât de cald, pielea și corpul său erau atât de frumoase, ca și cum ar fi fost plămădit direct din pământul cel mai roditor.

I-am lins pielea, doar ca să-i simt gustul. Nu mă mai preocupa nimic în afară de el și de gemetele lui când îi mușcam ușor pielea. Înainte de a-l cunoaște, nu m-aș fi gândit niciodată că poate exista genul ăsta de întâlnire. Brien și cu mine am început să ieșim împreună fără să spunem asta. Am știut că suntem un cuplu doar când mi-a zis că n-ar trebui să port pantaloni atât de scurți în fața prietenilor lui. Nu m-a protejat în niciun alt fel, doar voia să pară bărbat în fața amicilor lui. Masculinitatea toxică în toată splendoarea sa.

Nici nu știam că o întâlnire sau cum s-o fi numit asta putea fi așa. Brien și cu mine ne giugiuleam mult la început. Nu știu exact ce s-a

întâmplat, dar atracția fizică dintre noi s-a transformat în altceva. În ceva călduț... și distructiv în același timp. Nu era ceva bun pentru niciunul dintre noi. Mă rog, pentru mine nu era bun în niciun caz. Mi-aș fi dorit să-mi dau seama de asta la momentul respectiv. Oricum, am început nesătui și înfierbântați, dar ne-am săturat repede de bâjbâiala noastră agitată și neexperimentată. Apoi se pare că ne-am irosit timpul petrecut împreună mergând la filme și la mall. După aceea ne-am despărțit și ne-am recombinat de câteva ori. Pentru că ne simțeam singuri sau plictisiți sau orice scuză mi-am mai găsit ultimele dăți când am trecut pe la el.

N-am simțit nimic din ce simt acum, alături de Kael. Cu Brien, n-am încercat să număr de câte ori inspiră și expiră pe minut. N-am încercat să-i aud inima bătându-i în piept.

L-am sărutat din nou pe Kael. Și-a coborât mâinile pe spatele meu, strângându-mă de fund.

— Doamne.

A gemut, lipindu-se de gâtul meu și sărutându-mă.

— Ca și cum ai fi fost făcută doar pentru mine.

Și-a dus mâinile în partea din față a chiloților mei. M-a mângâiat ușor, trecându-și degetele peste mine. Am încercat să stau locului, era atât de bine. Nu voiam să-l opresc și nici nu voiam să fac din asta un capăt de țară. În timp ce șoldurile mi se legănau și urcau încet și mă înecam cu propria răsuflare, i-am șoptit numele și am închis ochii. Trupul mi s-a încordat și mi s-a relaxat și m-am agățat de trupul lui când mi-am dat drumul.

Mi-am ținut ochii închiși când mi-am revenit din starea de grație, intrând imediat în următoarea. Speram din tot sufletul că nu va fi ca Brien și nu mă va întreba cum a fost. Brien se purta de parcă în tot ce se-ntâmpla era vorba despre el. Nu credeam că și Kael e la fel și mi-a dovedit că aveam dreptate, când mi-am așezat capul pe pieptul lui și tăcerea s-a instalat, plăcută, între noi.

— Vreau să-ți arăt ferestrele astea noi care au venit pentru apartamentul meu, mi-a zis Kael din senin, desenând cerculețe cu degetul pe șoldul meu gol.

— La asta te gândeşti după ce aduci fetele la orgasm?

— Doar pe tine. Lucrurile mele preferate, proiectele de renovare şi tu.

Părea cuprins de timiditate când a zis-o şi asta m-a făcut să chicotesc.

— De-abia aştept să termini cu duplexul ca să te poţi apuca de casa mea, am glumit.

Îmi plăcea fantezia în care Kael îmi demola dulapurile din bucătărie, fără tricou pe el. Nu era asta fantezia fiecărei fete? Un tip devotat şi muncitor — doar pentru ea.

Mi-am îngropat capul în pieptul lui, de parcă mi-ar fi putut auzi gândurile.

— Mhmm, de-abia aştept să lucrez la casa ta, ca să pot dormi aici în fiecare noapte, în patul ăsta.

M-a strâns şi mai tare la piept.

— Îmi place când ai liber. Îţi trebuie mai multe zile libere. Imaginează-ţi cum ar fi să avem o zi întreagă numai pentru noi, a zis, cu gura în părul meu.

Îmi plăcea la nebunie cum degetele lui groase îmi răsuceau şuviţele castanii, jucându-se uşor cu ele. Mă făcea să mă gândesc la felul în care-mi mângâiase pielea, făcându-mă să-mi dau drumul fără ca măcar să-mi scoată chiloţii.

Am dat din cap — eram atât de mulţumită şi de înfierbântată. Mă simţeam dintr-odată obosită şi mi-am dat seama că aş putea să dorm dacă aş vrea. Era o premieră pentru mine, să fiu atât de relaxată în timpul zilei încât să pot adormi. Bănuiam că are de-a face cu persoana lângă care mă aflam.

Kael fredona un cântec, povestindu-mi despre o trupă pe care o descoperise într-un bar din Kentucky după ce terminase pregătirea de bază şi cum le auzise piesa la radio. Îmi plăcea la nebunie când era obosit şi glasul îi era şi mai profund ca de obicei.

— Sunt atât de relaxat, încât ai crede că şi eu mi-am dat drumul, a zis.

Mi-am ridicat chipul ca să mă poată vedea.

— Şi vrei asta?

L-am sărutat pe bărbie. A zâmbit.

— Asta e o întrebare retorică?

Am clătinat din cap. Am început să-i sărut bărbia, apoi am coborât pe claviculă şi umeri. Pielea îi era atât de moale sub buzele mele. I-am sărutat de două ori cicatricea de pe umăr.

A început să-mi vorbească, să mă încurajeze, să-mi spună cât e de excitat, dar exact atunci i-a sunat telefonul. L-a luat de pe noptieră şi a citit ce era scris pe ecran.

— E Mendoza, mi-a zis, arătându-mi telefonul.

Am dat din cap şi i-am spus să răspundă.

— Hei, tu...

A dat să vorbească, dar a fost întrerupt de nişte ţipete.

— Hei, hei, frate, mai încet. Totul e în ordine.

Glasul lui Kael era din nou diferit — acum vorbea mai degrabă sergentul Martin.

Mă uimea şi mă impresiona. Dovedea atâta compasiune, încât efectiv aveam impresia că-i văd sufletul strălucind. M-am gândit că toată compasiunea asta pe care o simțeam ne va aduce într-o bună zi sfârşitul pentru că niciunul dintre noi nu părea s-o poată controla. Dar deocamdată eram amândoi în viaţă şi el îmi demonstra cum arată un bărbat grijuliu. Cu pielea maronie, minunată, cu o privire plină de înţelegere şi o inimă bună. Exact aşa arată.

— Nu, nu. E-n regulă, amice. Mai bine spui unde eşti, nu? Şi eu vin să mă-ntâlnesc cu tine, să bem o bere, să jucăm darts, ce vrei tu.

Kael s-a dat jos din pat, trăgându-şi pantalonii pe el înainte ca prietenul lui să-i răspundă.

Nu ştiam ce să fac, aşa că stăteam acolo, pe pat, în timp ce Kael străbătea camera de la un capăt la celălalt, ca şi cum ar fi fost într-o misiune de luptă. Privirea i s-a oprit asupra mea preţ de câteva secunde ca să-mi aducă aminte că ştia că încă eram acolo, dar era

atât de concentrat la discuţia cu Mendoza, încât momentul era extrem de impresionant şi palpitant.

— Doar eu. N-o să-i spun Gloriei unde eşti. Nici eu nu vreau să afle Karina.

S-a uitat la mine. *Nu vorbesc serios,* mi-au transmis ochii lui. Ştiam asta.

S-a încălţat şi i-a spus lui Mendoza că e pe drum.

— Uite, fii atent, du-te la loc înăuntru şi comandă nişte beri. La naiba, o să beau şi tequila cu tine, dar nu pleca, aşteaptă-mă.

Avea de gând să-şi facă rău? M-am dat jos din pat şi m-am apropiat de el. A ridicat un deget ca să-mi facă semn să tac.

— Ajung imediat, totul e-n regulă. Nu vorbi cu nimeni până nu ajung eu acolo, l-a instruit pe Mendoza.

— E totul în ordine? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Mendoza e beat şi spune că-l spionează unii. Paranoia asta se trage de la faptul că trebuie să te uiţi în urmă tot timpul. De la faptul că-ţi vezi camarazii sărind în aer. Îl înţeleg, a spus el.

Vorbele lui m-au răscolit.

— Îmi pare rău că trebuie să plec din nou.

M-a sărutat pe frunte, apoi pe obraji, apoi pe gură.

— Mă-ntorc de-ndată ce termin acolo.

— Să nu conduci după ce bei tequila, i-am zis. De fapt, mai bine te duc eu.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Kare, dar dacă te vede după ce i-am zis că nu vei veni, nu va mai avea încredere în mine. N-o să beau tequila acolo şi nici el n-o să bea. O să-l conving să vină la Steak and Shake cu mine. Doar milkshake-uri, mi-a spus.

— Trebuie să mă duc la tata, dar o să am telefonul cu mine. Nu prea am chef să merg. Sunt atât de obosită, i-am zis, lipindu-mă de pieptul lui ca să-i mai simt o dată atingerea înainte să plece.

— Ce-ar fi să nu te duci, atunci? E doar o seară. Ai muncit de te-ai spetit în ultima vreme și ți-ai irosit tot timpul liber distrându-mă pe mine.

M-a îmbrățișat.

— Oricum detești să mergi acolo. De ce nu faci pauză o săptămână?

Nu-i puteam vedea chipul, dar vocea lui era destul de convingătoare. Avea dreptate, de ce eram atât de dornică să mă pun în situația neplăcută de a mă duce la cina asta programată în fiecare săptămână, doar ca să nu-i supăr pe tata și pe nevasta lui supusă? Chiar dacă Rory și Lorelai sunt obligate să meargă acasă la bunica lui Rory, când intervine ceva, nu se duc. Puteam să fac și eu la fel. Eram om în toată firea, puteam să nu mă duc.

— Te i..., a-nceput Kael să spună când s-a desprins de mine.

M-am prefăcut că nu-l aud. Voiam ca nimic să nu ne strice mica bulă de fericire și, dacă-ncepea să-mi spună că mă iubește deși ne cunoșteam doar de o săptămână, n-aveam să-l iert niciodată.

— Ai grijă și scrie-mi când ajungi acolo ca să-mi spui dacă sunt toate în ordine, bine? l-am rugat.

A dat din cap, m-a sărutat din nou și s-a îndreptat spre ușă.

— Ce-ai de gând să faci în seara asta? m-a întrebat.

M-am hotărât rapid.

— În seara asta o să trag un pui de somn până când te-ntorci.

Un zâmbet i s-a întins pe tot chipul, dar ochii i-au rămas preocupați.

— Mendoza e-n regulă, da? l-am întrebat.

A dat din cap.

— Mda, Kare. O să fie totul în ordine, m-a asigurat el.

M-am trântit în pat gândindu-mă câți soldați din toată lumea aveau demonii ăștia care-i urmăreau mult timp după ce plecaseră de pe front. Acasă nu era un loc atât de sigur pentru ei. Am ațipit întrebându-mă cât de dezlănțuiți erau demonii care-l urmăreau pe soldatul meu.

Kael dormea în patul meu când m-am întors de la magazin. I-am scris tatei că nu pot să ajung, spunându-i atât: îmi pare rău că nu pot veni, şi am dormit trei ore, după care m-am dus la magazin. L-am sunat în timp ce mă plimbam printre rafturile cu produse congelate şi i-am zis că n-am chef să vin. Asta era. Nu i-a plăcut răspunsul meu, dar m-a lăsat să închid pentru că-l suna Austin pe cealaltă linie. Elodie era la o altă întâlnire cu grupul de sprijin, găteau împreună de data asta. Părea fericită că ieşea şi socializa, mai ales că găsise vreo două soţii care se purtau frumos cu ea. Erau noi în garnizoană şi nu voiau să aibă nimic de-a face cu nemernicele răutăcioase cărora li se părea distractiv s-o ia pe Elodie la ţintă. Pentru că şi ele erau nou-venite, erau capabile să vadă situaţia aşa cum era. Adică o haită de fete răutăcioase care nu se maturizaseră şi care cumva credeau că e OK să laşi invidia să-ţi călăuzească fiecare gest. Noile prietene ale lui Elodie nu voiau decât să bea vin şi să se uite la Netflix, aşa că, dacă nu punem vinul la socoteală, era perfect pentru Elodie.

Kael nu avea tricou pe el şi purta nişte boxeri care-i accentuau coapsele musculoase. M-am gândit la prima zi când l-am văzut, în sala de aşteptare, atunci când a refuzat să-şi scoată pantalonii şi nici nu m-a lăsat să-i ating piciorul drept. Nu trecuse atât de mult timp de când străinul ăsta cu nume ciudat stătuse întins pe masa mea de masaj, şi iată-l acum aici, la mine în pat, cu braţul atârnat peste margine.

I-am luat mâna şi am strâns-o într-a mea, am dus-o la buze şi l-am sărutat cu tandreţe. El nu s-a mişcat. Să-i ţin mâna aşa... atingându-i fiecare deget, mângâindu-i micile pliuri din jurul încheieturilor... pur şi simplu, mâna lui într-a mea era cel mai bun leac. Îmi plăceau la nebunie mâinile lui — cât de mari erau, cât de puternice. M-am gândit cum mă cuprindeau, cum mă atingeau, cum mă aduceau pe culmile extazului şi dincolo de el. I-am lăsat încet mâna în jos, mi-am scos pantofii şi pantalonii şi m-am urcat în pat lângă el. S-a trezit de-ndată ce m-am încolăcit în jurul lui, agăţându-mă de el ca de un colac de salvare.

Colac de salvare. Asta începea să devină pentru mine. Ar fi trebuit să mă îngrijorez din pricina asta, dar nu era așa. Nu fusesem niciodată genul cerșetor de atenție, nu făcusem niciodată pe domnița aflată la ananghie. Pur și simplu nu e stilul meu. Și totuși... iată-l pe acest cavaler întins confortabil la mine-n pat.

Ar fi trebuit să-mi amintesc că nu toate basmele se sfârșesc cu *au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.*

Când a deschis ochii, Kael a părut derutat preț de câteva clipe. Apoi am văzut cum revine la realitate.

— Hei.

Și-a lipit trupul de al meu. Încercam să intrăm unul pe sub pielea celuilalt, nimic altceva nu părea că aduce destulă apropiere.

— Cum a fost la magazin? Ai nevoie de ajutor să cari pungile în casă? m-a întrebat.

— A fost bine, eu...

M-a întrerupt înainte de a-mi termina fraza.

— De ce ești încă îmbrăcată? s-a văicărit el, deși nu mai aveam pantalonii pe mine.

Faptul că acest bărbat mă dorea îmi dădea o senzație de plutire la care nici măcar nu visasem vreodată. Nu mă mai simțisem niciodată așa. Niciodată. Știam că e un clișeu, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa decât de bărbatul din fața mea, care se apropia de mine din ce în ce mai mult.

Kael s-a sprijinit într-un cot, aplecându-se peste mine și privindu-mă fix. Unghiurile chipului său continuau să mă surprindă, de parcă, de fiecare dată când se uita la mine dintr-o altă perspectivă, îi vedeam o altă latură. Felul în care mă studia... a înghițit în sec, parcă dorindu-și să mă devoreze. A fost o mișcare fină, aproape insesizabilă, și totuși un gest atât de intens încât a trebuit să închid ochii ca să nu mă prăbușesc.

Simțeam căldura emanată de chipul său apropiindu-se de mine și buzele lipindu-se de ale mele. Degetele lui calde mi-au tras tricoul deasupra buricului, apoi în sus, iar eu m-am ridicat un pic ca să mi-l

poată scoate de tot. Am simţit aerul rece pe piele, dar fiorul electric care-mi străbătea corpul venea de la Kael.

— Mi-a fost dor de gura ta.

A vorbit încet, iar fiecare cuvânt îi trăda dorinţa, fiecare răsuflare îi dezvăluia pofta. Şi-a apropiat degetele de buzele mele şi mi le-a atins uşor. I le-am lins, trecându-mi limba peste pielea lui moale, peste unghiile tari. I le-am muşcat în joacă, iar el şi-a lins la început buzele, apoi şi le-a muşcat. Încerca să se stăpânească. Auzeam asta în respiraţia lui, o vedeam pe chipul lui. Mă dorea.

— Kael, am zis, inspirând adânc. Clipa asta. Acum...

— Cuvintele, cuvintele tale...

Glasul lui Kael era răguşit, iar ochii lui negri erau înneguraţi.

— Gustul lor.

S-a aplecat să mă sărute.

— Cuvintele tale au gust tare bun. E mai bine să le guşti decât să le auzi.

S-a retras puţin şi apoi şi-a înclinat capul, sărutându-mă din nou.

Era mai mult decât un sărut. Era o atingere şi o sărutare în acelaşi timp, şi ceva inexplicabil mi-a străbătut tot trupul, ca o senzaţie de pură excitare. El şi-a strecurat limba printre buzele mele, despărţindu-le ca să mă guste mai bine.

Trupul mi se trezise la viaţă. Eram atât de vie sub atingerea lui fermecată. Când mă mângâia, simţeam cum mintea mi se deschide. Spaţii vaste erau limpezite, fiecare mişcare a lui mă făcea să alung haosul din mintea mea, să mă liniştesc.

— Fiecare părticică din tine, mi-a zis, trecându-şi buzele peste obrazul meu şi făcându-mă să-nchid ochii, are un gust atât de bun.

Avea o erecţie tare ca piatra. Îl simţeam cum se lipeşte de mine, iar trupul meu reacţiona la atingerea lui înaintea creierului. Am întins mâna să-l ating, dar el mi-a prins încheietura, ţintuindu-mi mâna deasupra capului.

— Te grăbeşti?

Şi-a lăsat din nou capul în jos, de data asta ca să-mi sărute ce se revărsa din sutien. M-am cutremurat.

— M-am gândit toată ziua la ţâţele tale. Cum ar fi să le simt în mâinile mele.

A întins mâna lui mare şi mi-a acoperit tot sânul cu ea. Mi-am dat ochii peste cap şi jur că simţeam efectiv cum leşin şi îmi revin simultan. Mi-a supt sânii până când am simţit înţepătura dulce a sângelui care ieşea la suprafaţa pielii. Mă marca. Mă însemna. Mă făcea a lui.

Mi-am încordat coapsele — îl doream atât de tare.

— La gustul lor.

M-a muşcat uşor, strecurându-şi limba pe sub dantela de la sutienul meu.

— Mi-a fost dor de tine, am reuşit să spun printre gemete.

Îmi sugea acum sfârcul, muşcându-l cu blândeţe. Durerea amestecată cu plăcere îmi trimitea un fior chinuitor prin tot trupul.

— Ah, şi mie mi-a fost dor de tine.

— Vreau..., am gemut.

Nu mai puteam să respir.

— Ce, Karina? Ce anume vrei? m-a întrebat el.

Mă tachina. Mă tortura.

Am înghiţit cu greu, gura îmi era foarte uscată. Toată umezeala mi se mutase într-o altă parte a trupului. Nu pricepusem niciodată de ce oamenilor le place atât de mult sexul, de ce sexul îi pune să facă lucruri nebuneşti. Cu toate astea, dacă atunci, pe loc, Kael mi-ar fi cerut să jefuim împreună o bancă, în timp ce-mi sugea şi-mi muşca sfârcul cu tandreţe, aş fi acceptat cu bucurie. Să nu fiu cu el. Să nu-i simt mâinile pe trupul meu, gura pe pielea mea... asta ar fi fost adevărata crimă.

— Mai mult, Kael. Vreau mai mult...

Abia am scos ultimul cuvânt înainte să mă ia în braţe şi să mă ridice — ne-am rostogolit şi am ajuns astfel deasupra lui. Îi simţeam

erecţia apăsându-mi peste chiloţi şi zvâcnind, lipită de sexul meu care pulsa.

Voia să-i spun să mi-o tragă. Nu-mi păsa dacă durea. Voiam să plonjeze înăuntrul meu. Să ia de la mine până când nu mai rămânea nimic de luat. Voiam să-mi scoată chiloţii şi să-mi lipească trupul de al lui.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, şi-a luat degetele de pe şoldurile mele şi mi le-a strecurat în chiloţi. Am gemut şi mi-am lăsat capul pe spate, uşurată şi excitată. Tot trupul îmi vibra datorită lui.

Degetul gros al lui Kael mă chinuia, mişcându-se în sus şi-n jos, peste umezeala lipicioasă, dar nu acolo unde-mi doream mai mult. Ştia unde să mă atingă, îmi dădeam seama după felul în care-mi mângâia trupul, după încrederea cu care-mi vorbea în acest timp. Mi-am mişcat şoldurile, astfel încât degetul lui să-mi atingă clitorisul. Am gemut şi brusc am simţit două degete în chiloţi, despicându-mă. Am simţit o mică pişcătură, apoi un val de plăcere extremă.

— Vreau să te ling, să te sug, să te gust, să te chinui.

Fiecare cuvânt era mai degrabă o şoaptă. Ochii lui scoteau văpăi. Încă o pişcătură.

— La naiba.

Mi-am mişcat din nou şoldurile, frecându-mi miezul de scula lui. Era butonul care-mi aprindea trupul, iar Kael îi testa toate circuitele. Şi-a luat degetele de pe carnea mea şi şi le-a dus la gură, ca să mă guste. L-am privit, simţindu-mă ca o zeiţă care hrăneşte un muritor flămând. Şi-a supt degetul, închizând ochii.

— Vino-ncoace, mi-a zis, prinzându-mă de talie.

M-a ridicat şi m-a apropiat de buzele lui.

— Eu... Eşti...

Începusem să pun o întrebare, dar limba lui mi-a răspuns desenându-mi cercuri pe trup. Voiam să mă retrag, să-i spun... să-mi cer scuze că nu eram rasă de tot. Toate nesiguranţele mele ieşeau la suprafaţă, luptându-se cu durerea şi cu plăcerea dinăuntrul trupului meu.

Nu ştiu cum a fost posibil, dar, pentru prima oară, plăcerea a câştigat războiul din mintea mea şi m-am gândit doar la mâinile lui Kael pe coapsele mele, chiar sub mijloc. Felul în care mă ţintuia locului cu limba. Când trupul a-nceput să mi se cutremure deasupra lui şi de pe buze mi-au ieşit câteva cuvinte indescifrabile, şi-a folosit degetul ca să-şi ajute limba vrăjită, iar eu mi-am dat drumul atât de tare, încît m-am prăbuşit peste trupul lui cald şi puternic.

M-a strâns la piept, încolăcindu-şi braţele în jurul meu şi lipindu-mă de el. În timp ce savuram bucuria de după orgasm, m-am întrebat dacă alţi băieţi cunoşteau trupul femeii aşa cum îl cunoştea Kael, iar asta m-a făcut să mă gândesc la fetele dinaintea mea pe care le atinsese, le sărutase şi le făcuse să-i şoptească numele când juisau.

— Eşti atât de frumoasă când îţi dai drumul, mi-a spus la ureche, trecându-şi degetele peste spatele meu.

Voiam să mă pedepsesc cumva, să-mi reamintesc că e prea frumos ca să fie adevărat, dar felul în care mi-a cuprins faţa cu ambele mâini şi m-a sărutat m-a făcut să uit de toate îndoielile care mă cuprindeau. Avea această putere, iar asta mă înspăimânta şi mă înfiora în acelaşi timp.

Capitolul cincizeci și opt

Tura mea din dimineața următoare a fost atât de lungă încât de-abia am fost în stare să-mi țin ochii deschiși. Era spre sfârșitul ședinței și Stewart îmi povestea despre mutarea ei iminentă în Hawaii. Însemna mult pentru ea — promovarea pe care o vizase se finalizase, în cele din urmă. Stewart vorbea surescitată despre partenera ei și despre cât de optimistă era aceasta despre mutarea micii ei afaceri în Hawaii. Crea niște rochițe drăguțe, cu model floral, și le vindea online și în câteva magazine locale, așa că afacerea ei era portabilă. De fapt, era probabil să se descurce mai bine într-un orășel de la ocean decât în apropierea graniței dintre Georgia și Alabama, la o distanță de cinci ore de coastă.

M-am lăsat puțin distrasă de gândurile mele în timp ce Stewart vorbea. La fiecare mișcare, îl simțeam pe Kael în mine, curgându-mi prin trup. La douăsprezece ore după acel moment exploziv, îmi aminteam fiecare clipă și fiecare atingere. De-abia reușisem să aterizez la loc pe pământ.

— O să-și amenajeze un magazinaș din acelea chiar pe plajă. E convinsă că e făcută să trăiască pe plajă, a zis Stewart, tresărind când am apăsat-o mai tare.

Avea multe noduri sub piele, dar suporta durerea mai bine ca majoritatea oamenilor.

Am râs un pic în timp ce ea vorbea în continuare. Cum stătea așa, cu fața în jos și capul în suportul special, vocea îi era un pic înăbușită, dar asta e ceva cu care te obișnuiești.

— I-am amintit că vom locui *în apropiere de* garnizoană, de vreme ce nu putem locui *în* garnizoană, a zis.

Armata trebuia să se modernizeze. Mi se părea incredibil că ea își putea servi țara ca orice femeie heterosexuală, dar n-avea parte de aceleași beneficii pentru familia ei ca un soldat heterosexual. Se pare că *nu întreba, nu povesti* era înlocuit de *nu-mi pasă, nu merită.*

Kael mi-a spus odată că a cunoscut o lesbiană aflată pe patul de moarte în Germania în urma unor răni căpătate în război și partenera ei de viață n-a fost anunțată. Au fost anunțați doar părinții ei homofobi, care au lăsat-o să moară singură. Cei cu putere de decizie din armată s-au ascuns în spatele regulamentului și au scăpat cu fața curată, în ciuda gestului lor de o neglijență îngrozitoare.

— Am auzit că sunt tare drăguțe casele din garnizoană, dar noi am găsit o locuință cochetă la câțiva kilometri distanță de bază. Are o curticică unde să ținem cățeii. Apropo de cățel, e aproape imposibil să-i luăm cu noi în Hawaii. Oamenii ne tot spun că animalele stau în carantină luni întregi înainte de a fi eliberate. E o bătaie de cap pe care încercăm s-o rezolvăm.

Am ascultat-o pe Stewart vorbind tot restul ședinței, dar, dincolo de fiecare cuvânt, îl vedeam pe Kael. Mâinile lui bătătorite peste coapsele mele, gura lui între ele, deschizându-le larg. Nu mă înspăimânta să fiu atât de expusă. Felul în care mă atingea, în care mă privea, de parcă ar fi descoperit ceva în interiorul meu și l-ar fi făcut să înflorească. Îl imploram să-mi muște ușor pielea, să-și înfigă degetele înăuntrul meu.

Mă durea stomacul, tânjeam cu tot trupul după trupul lui. După noaptea trecută, nu-mi mai era teamă de ce-avea să se întâmple cu noi mai departe. N-aveam niciun plan, dar nici nu ne trebuia așa ceva. Aveam timp să înaintăm în ritmul nostru și să transformăm această... relație în exact ceea ce voiam să devină. Iar acum, asta însemna să ne petrecem fiecare clipă punând împreună la îndoială totul legat de lumea în care trăiam.

M-am trezit numărând minutele până la sfârșitul ședinței de tratament a lui Stewart ca să-mi pot verifica măcar telefonul. Voiam să iau legătura cu el în orice fel cu putință. Aveam nevoie să mă simt mai aproape de el. Cel puțin să-i văd numele pe ecranul telefonului. Să recitesc mesajele pe care mi le trimisese de dimineață. Voiam să văd fotografia făcută de mine, cu noi întinși în pat și brațul lui încolăcit leneș peste mijlocul meu. Avea ochii închiși și un zâmbet imens pe față. Încă trei minute. Părea chinuitor de mult. Nu credeam că Stewart va observa că-mi domolesc atingerile, mișcându-mi cu blândețe mâinile peste pielea ei ca s-o relaxez după masajul profund.

Am mai răbdat un minut și am încheiat ședința cu două minute mai devreme. M-am simțit puțin vinovată, dar și un pic ațâțată. Am înșfăcat telefonul de pe raft în secunda în care mi-am luat mâinile de pe trupul ei.

Niciun mesaj nou, dar aveam un apel ratat de la tata. Mă rog, asta putea să aștepte. N-aveam chef să vorbesc cu el. Singurele lucruri la care mă puteam gândi erau gura lui Kael, care avea gust de balsam de buze, și cât de tare râsese când mă împiedicasem de o placă de gresie din baie. Ne mutaserăm din dormitor în baie, incapabili să ne desprindem unul de altul, să ne oprim atingerile, să încetăm explorarea reciprocă.

— Karina?

Vocea lui Stewart m-a făcut să tresar. Telefonul mi-a căzut din mână, iar poza cu mine și Kael s-a deschis pe ecran.

— O, Doamne, scuze!

Mi-am ascuns fața printre șuvițele de păr și m-am aplecat să-l culeg repede de pe podea.

— Te las să te îmbraci. Ne vedem la recepție, i-am spus, lăsând-o singură.

Când am ajuns pe hol, a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu izbucnesc în râs. În mod normal, m-aș fi îngrozit de o chestie ca asta. Indiferent cât de neînsemnată ar fi fost. Oare Stewart se simțea stânjenită sau credea oare că mi-am pierdut mințile? De data asta, creierul meu nu prea gândea cum o făcea de obicei, decât dacă n-avea încotro. Nu mă puteam gândi decât că eram deja obsedată de Kael și cât de larg va zâmbi când îi voi povesti cum mi-am scăpat telefonul în fața lui Stewart.

Pentru Kael simțeam ceva între îndrăgosteală dulce și anihilare totală. Era ceva puternic și dezlănțuit. Kael era netemător ca o fiară și totuși, bun și tandru. Aduna o sumă întreagă de contradicții. Toate conflictele posibile. Avea o fire animalică. Iar lucrul ăsta era mai sigur și mai liniștitor decât tot haosul pe care îl presupune faptul de a-ți lua un angajament. Eram înspăimântată pentru că, indiferent cât de palpitant era să plonjez în sufletul lui Kael și în liniștea pe care o adusese în viața mea, până seara trecută, temerile mele mă făcuseră să lupt împotriva a toate, chiar împotriva propriilor dorințe. Când a adormit la pieptul meu și când s-a trezit apoi, în miez de noapte, strigând pe cineva pe nume Nielson, apoi pe Phillip, mi-am promis mie și lui Kael c-o să-mi înfrunt toate fricile, că n-o să las marele necunoscut să preia tot controlul. Meritam să mă desprind și să trăiesc — să trăiesc cu adevărat. Iar el merita acea latură a mea care nu trebuia neapărat să știe ce se va întâmpla, în orice minut.

Și trăiam, acum că îndoielile și nesiguranța mea se risipiseră suficient cât să simt că vibrația dinăuntrul meu se transformă din panică în entuziasm.

Așa arăta oare fericirea?

Capitolul cincizeci şi nouă

— E atât de plăcut să te văd aşa, mi-a zis Stewart, strângându-mă de mână când i-am întins pixul şi chitanţa.

Am zâmbit, scuturând din cap.

— Poftim? Aşa am fost mereu.

Am râs amândouă şi am simţit că împărtăşesc ceva cu ea. Da, cred că aşa arată fericirea.

— Ne vedem săptămâna viitoare, mi-a zis.

Mă bucuram pentru Stewart şi pentru schimbarea care-o aştepta, dar urma să-mi fie tare dor de ea.

Am făcut curăţenie în cameră cât am putut de repede şi de meticulos. Am aruncat prosoapele la spălat şi am verificat baia, ca să fiu sigură că e totul curat şi că nu era nevoie să schimb lumânarea parfumată.

N-am aşteptat ca Elodie să termine cu clientul ei, am strigat doar un *pa* în direcţia lui Mali şi m-am cărat. Cu fiecare zi, îmi plăcea din ce în ce mai mult casa mea şi mă bucuram că am doar cinci minute

de mers pe jos până acasă. I-am scris lui Kael ca să mă asigur că e încă la mine.

*Sunt pe drum. Mi-a fost dor de tine. Sper că eşti încă la mine-n pat ☺ *

Nu mi-am luat ochii de la ecran cât timp am ieşit şi am cotit pe alee. Era răcoare, iar norii blocau soarele. M-am gândit, simţindu-mă doar un pic caraghioasă, că atunci când o să-l văd pe Kael, cerul se va însenina brusc. Alte câteva minute. Fereastra de mesaje a apărut acolo, cu cele trei puncte gri prezente, apoi dispărând dintr-odată.

Mi-am luat privirea de la telefon şi m-am uitat pe străduţă. Nu zăream Fordul lui Kael parcat pe stradă, în faţa casei mele. *Nu se vede de aici*, m-am gândit. Dar când am ajuns la capătul străzii şi am dat să traversez, ochii mi s-au oprit asupra unui Buick negru, parcat la mine pe alee. Nu-l observasem până acum. Nu trebuia să văd semnul de pe bară pe care scria US ARMY ca să ştiu că era al tatei.

M-am simţit de parcă mi-ar fi aruncat cineva o găleată de apă rece în cap. Acum eram agitată. Neliniştită. Aproape că voiam să mă întorc şi să mă ascund în spatele tomberoanelor de gunoi de pe alee, scriindu-i un mesaj lui Kael şi spunându-i să scape de tata. Sincer, aşa aş fi făcut, dar glasul tatei a bubuit, străbătând curtea şi strada şi ajungând la urechile mele.

Uşa de plasă era deschisă. M-am apropiat repede şi am văzut silueta tatei, cu spatele la mine. Era în căsuţa mea, cu mâinile ridicate şi urlând. Se auzea şi vocea lui Kael.

— N-ai nici cea mai vagă idee! a strigat el.

Mi-am simţit tot trupul străbătut de fiori şi ceva din creierul meu, un detaliu minuscul al unei amintiri îngropate, mi-a spus să mă opresc acolo, chiar înainte de a pune piciorul pe verandă.

Am rămas ascunsă pe alee, în timp ce ei se certau. Şi se certau foarte pătimaş, fiecare vorbă era o lovitură. *Afghanistan. Muşamalizare. Cum îndrăzneşti să vii aici. Criminalule. Familia mea. Fiica mea. Fiica mea.*

M-am lipit de perete şi m-am făcut mică, într-o încercare zadarnică de a mă proteja de ceea ce auzeam. Dar fireşte, nu ştiam ce înseamnă ceea ce auzeam. Nu-mi dădeam seama decât că visul meu de a trăi fericită până la adânci bătrâneţi tocmai se sfârşise. Şi începuse coşmarul.

Capitolul șaizeci

— Să nu crezi că nu te-am recunoscut din clipa în care ai intrat în casa mea, a spus tata.

Era furios. Ultima oară când l-am văzut atât de mânios a fost când a găsit „AVOCAȚI DE DIVORȚ“ în istoria căutărilor mamei de pe calculatorul familiei. Mda, tata era genul de bărbat care verifica istoria căutărilor soției.

— De ce n-ai zis nimic atunci? Dacă erai atât de îngrijorat de intențiile mele cu privire la fiica ta?

Vorbele lui Kael m-au lovit direct.

Ce-a fost asta? Ce se întâmpla?

Mă simțeam ca într-un parc de distracții, cu oglinzi tăiate în forme bizare, deformate ca să te deruteze arătându-ți o imagine distorsionată a realității. A ceea ce *credeai* tu că e realitatea. Totul în jurul meu părea strâmb, de-abia îmi mai simțeam picioarele atingând iarba.

— La început, nu eram sigur. Apoi l-am întrebat pe Mendoza dacă tu erai. Ai crescut mult de-atunci.

— Pentru că eram un copil. Terminasem liceul de câteva luni.

— Tot copil ești și acum. Umbli pe-aici punând întrebări, îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Ei au venit la mine. Am fost adus la interogatoriu pentru că el a încercat să-și zboare creierii, OK?

Kael se străduia să se stăpânească. Îmi dădeam seama de asta după pauzele pe care le făcea între cuvinte.

— Ăla a fost un ghinion, asta ți-o garantez. Dar asta nu trebuie să se afle.

Vocea tatei era acum mai joasă. Amenințătoare. Dar și un pic înfricoșată.

— O să dăm de dracu' cu toții! Nu-ți dai seama de asta, băiete?

— Nu-mi spune băiete! Nu sunt băiatul tău, ce naiba.

M-am ridicat, fără să-mi pese dacă mă văd.

Știam că trebuie să intru în casă, de dragul tatei. Nu puteam să las situația să escaladeze, dar îmi dădeam seama că nu pot avea încredere în niciunul că-mi va spune tot adevărul. Uram chestia asta.

— O să dăm cu toții de dracu'. Eu mă pensionez, tu ești atât de aproape de demobilizarea aia pe motive medicale pe care o vrei, a spus tata. Mendoza — el primește ajutorul de care are nevoie și poate rămâne în armată. Nu-i putem lăsa să-și bage nasul.

— Să-și bage nasul? Au murit oameni nevinovați, iar tu ai știut și ai ascuns chestia asta! a urlat Kael exact când am deschis ușa.

Când m-a zărit, furia i s-a transformat în panică. Cu un reflex lent, tata s-a răsucit ca să vadă ce-i captase atenția lui Kael.

— Karina, te-am avertizat în privința lui.

Tata a făcut un gest dinspre Kael înspre mine. Era foarte priceput să bage orice problemă sub covor.

— Ți-am spus că aduce belele și nu m-ai luat în serios.

— Ce mama naibii se întâmplă?

Inima îmi bătea cu putere. Kael arăta diferit, din nou ca un străin. Îmi făcea sângele să-mi înghețe în vene.

— Spuneți-mi despre ce vorbeați! am țipat și, pentru că niciunul dintre ei nu zicea nimic, am urlat: Acum!

Kael s-a întins spre mine, dar eu m-am smucit.

— Pot să-ți zic eu ce se întâmplă, taică-tău e un nenorocit și a...

— Tâmpenii! a încercat tata să-l întrerupă.

— Lasă-l să vorbească! m-am răstit la tata.

Îmi tremurau mâinile. Tot trupul îmi tremura.

— El e de vină, Karina. E un narcisist senil care s-a convins de nu știu ce complot, că sunt cu tine din cauza lui. Nu e adevărat, el e vinovat de tot!

Kael începea să-și piardă masca de dur. Voiam să-l liniștesc. Voiam s-o iau la goană.

M-am postat între ei, în timp ce vorbele lor zburau pe lângă mine, iar eu încercam să-mi dau seama care era adevărul.

— Mendoza... Poliția Militară care a venit dracului peste noi! El e responsabil pentru tot.

Tata și-a strâns pumnii.

— Că veni vorba de cariere militare, ți-a spus că e pe punctul să fie exclus disciplinar din armată?

Am simțit cum mă schimb la față. Sângele îmi colora obrajii, în timp ce pieptul îmi zvâcnea sub uniformă.

Am încercat să-i descifrez chipul lui Kael, dar n-am putut. Nu puteam da la o parte masca sub care se afla acel Kael de care mă îndrăgostisem.

— Acum nici nu-ți mai pasă, nu-i așa, Martin? Ți-ai făcut bagajele ca să te muți la Atlanta. Zvonurile circulă repede. Ți-ai cumpărat o casă acolo, nu-i așa? Un alt proiect pe care să-l distrugi.

Tricoul de golf al tatei era ridicat, ieșindu-i din pantaloni, iar pielea îi era roșie, iritată toată. Ca a unui mincinos sau ca a unui om nevinovat la proces. Nu-mi dădeam seama prea bine.

— Ai cumpărat o casă în Atlanta? am întrebat, întorcându-mă spre Kael.

Aveam un nod în gât. N-a zis nimic, dar eu nu m-am lăsat.

— Aşa ai făcut?

L-am împins cu putere în piept, dar el nu s-a clintit. Era îmbrăcat în uniformă. Combinaţia aceea de verde cu maroniu fusese dintotdeauna blestemul vieţii mele. Se părea că lucrurile nu se schimbaseră.

L-am împins din nou, iar el m-a prins de încheieturi.

— Nu e chiar aşa. El răstălmăceşte totul, Karina. Pe bune. Ăsta-s eu.

S-a lovit cu degetele în piept.

— A falsificat un raport, nu-l lăsa să te păcălească. A semnat hârtia aia ştiind foarte bine ce s-a întâmplat. Negi asta, Martin? l-a îmboldit tata.

Cunoşteam acel ton. Îl dispreţuiam de când învăţasem să-l desluşesc.

— Negi faptul că ai venit la mine-n birou, tremurând, cu piciorul bandajat, şi te-ai semnat în josul acelei pagini? Tu ai semnat-o. Mendoza a semnat-o. Lawson a semnat-o. Toţi! Şi acum ai decis, după aproape doi ani, să te-ntorci şi să dezgropi morţii?

Tata se purta ca un ofiţer. Îl ascultam supusă. La fel şi Kael. Era greţos să văd cum tata ştia să-şi modeleze tonul vocii ca să-şi domine soldaţii — şi, de altfel, pe oricine.

— Prietenul lui a murit, Kare...

— Nu-mi spune aşa, m-am răstit.

Simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos. Pielea cenuşie a tatei i se aduna în pliuri în jurul maxilarului. Chestia asta, combinată cu părul cărunt, îl făcea să arate ca un personaj malefic. Kael părea rănit şi jignit, mai degrabă erou decât antierou. Dar aparenţele pot fi înşelătoare. Ştiam bine asta. Voiam să dispară amândoi. Faţada unei vieţi normale... stabilitatea aceea pe care eram convinsă că o am alături de Kael se dusese naibii. Sfărâmată în cioburi minuscule, pe care era prea primejdios chiar şi să încerci să le ridici de jos.

— Prietenul lui a fost împuşcat într-un schimb de focuri atunci când Mendoza i-a omorât pe acei oameni nevinovaţi. Ştiţi câte anchete se fac în astfel de cazuri? Sunteţi copii.

Acum ni se adresa amândurora.

— Îi ajutam! Le-am văzut chipurile când s-au întors. Tu.

A ridicat un deget acuzator spre Kael.

— Te-am văzut cum i-ai cărat trupul până la bază, deşi de-abia puteai să mergi.

— Îţi protejai propria piele! s-a răstit Kael la tata. Te-a durut în cot de noi şi de vieţile noastre!

Tata vorbea peste el. Mie-mi vâjâia capul.

— Spune-i fiicei tale cum te-ai folosit de vieţile tinerilor şi tinerelor ca să primeşti promovări şi medalii. Spune-i că din cauza ta, pentru că ne-ai tot ameninţat, prietenul meu îşi pierde naibii minţile din pricina vinovăţiei şi nici măcar nu poate vorbi despre asta pentru că...

Kael a făcut un pas spre tata. Eu nici măcar n-am mai încercat să stau între ei.

— Spune-i că Mendoza te-a implorat să-l laşi să se autodenunţe. Victimele acelea îl bântuie şi tu nu-l laşi să se vindece, ca să nu-ţi pui pensionarea în primejdie!

— Victimele acelea îl bântuie? Tu auzi ce spui, Martin? Eşti soldat. Şi eu sunt soldat. Am văzut şi am făcut lucruri pe care majoritatea oamenilor nici nu şi le pot imagina.

Tata vorbea cu Kael pe limba lui proprie. Îi auzeam cuvintele, dar, spre deosebire de ei, nu-mi puteam închipui acele imagini pline de moarte şi distrugere aşa cum puteau s-o facă ei.

— Ştii ce anume îl va bântui? Că nu-şi va mai putea hrăni familia şi că nevastă-sa va rămâne singură cu copiii pe cap şi fără nicio sursă de venit. Asta-l va bântui. Trebuie să vă maturizaţi. Şi tu, şi el. Ăsta nu e un blestemat de joc video. Astea sunt probleme de oameni în toată firea şi, dacă nu le poţi gestiona, atunci eşti un militar ratat. Fie vrei să-ţi protejezi prietenul şi pe familia lui, fie vrei să se vindece. În lumea reală nu le poţi avea pe amândouă.

Tata invoca mereu „lumea reală“ când voia să demonstreze ceva, adică faptul că el era adult, iar ceilalţi — eu sau Austin sau, în cazul de faţă, Kael — nu erau.

— N-o să rezolvi asta culcându-te cu fiică-mea, decât dacă nu cumva vrei să te bagi și mai mult în bucluc.

Tata îl amenința fățiș pe Kael. Apoi s-a răsucit spre mine.

— Încearcă să mă degradeze înainte de retragere și eu nu voi permite asta. Îmi pare rău, draga mea.

Tata se străduia din răsputeri să se stăpânească, încercând să intre în pielea părintelui, la care știa însă să renunțe atât de rapid. Era ciudat cum își putea schimba glasul, statura, ca să intre în rolul pe care-l juca. În acel moment, voia să pară părintele îngrijorat.

— Chestia asta te depășește pe tine și orice sentimente ai avea tu. Pune viețile oamenilor în pericol, inclusiv pe el însuși, încercând să facă lumină într-un caz închis, pe care niciunul dintre noi nu trebuie să-l redeschidă. Asta va atrage atenție și asupra ta. Te-ai gândit la asta?

Nu-mi dădeam seama dacă vorbește cu mine sau cu Kael.

— N-am făcut altceva decât să-l întreb pe Lawson dacă ai fost tu.

Kael s-a întors spre mine.

— Nu știam, Karina. N-aș minți niciodată în privința asta. Nu ți-am spus și restul pentru că...

— Pentru că știa că așa e cel mai bine pentru toată lumea, l-a întrerupt tata.

M-am uitat țintă la Kael în timp ce el se chinuia să-mi explice. Încercam să-mi găsesc echilibrul, centrul de greutate. Trebuia să procesez totul, dar era dincolo de puterea mea de înțelegere. I-am cercetat privirea, dar n-am găsit ceea ce căutam. Era inexpresiv, se închidea în sine, luând tăcerea mea drept îndoială.

— Nici măcar nu l-am recunoscut de la început pe tatăl tău, ți-o jur.

Kael s-a întins să mă prindă de mână. Cronometrul cuptorului a pornit aiurea, iar eu m-am gândit ce ironic era să aud sunetele astea de avertizare nesfârșite, ca și cum casa mea încerca să scape din haosul care cuprinsese totul.

Apoi m-a luat tata în primire.

— Te-a folosit ca să se răzbune pe mine, Karina. A încercat să te ia de lângă mine. Aveam poza ta pe birou, a văzut-o toată lumea. Gândește-te cât de distantă ai fost în ultima vreme. Cina la care n-ai venit. Nu mi-ai răspuns la telefon. El te-a influențat, nu-i așa?

M-am gândit. M-am gândit la asta intens. M-am gândit cât de ușor îi venea tatei să denatureze adevărul. Se pricepea la asta de minune. Ar fi trebuit să se facă politician.

Și totuși, Kael îmi spusese că tata e complicat, dar mie nu-mi păsase. Apoi îmi spusese c-ar trebui să iau o pauză și să nu mă duc la cină. Și pe asta o trecusem cu vederea. Și faza cu planul lui de a se retrage și casa din Atlanta. Și faza cu schimbarea lui subită de comportament, cum, din excentric și imprevizibil, a ajuns să mă susțină constant. Și faptul că-mi spunea că pot avea încredere în el? Mi-a presărat tot chipul cu săruturi tandre după ce a făcut tot ce-a vrut cu mine. Îmi venea să vomit doar când mă gândeam la asta.

— Karina, ești fiica mea. N-am niciun motiv să te mint.

Am izbucnit în râs.

— Asta e o minciună în sine.

— Nu-l cunoști bine. Gândește-te la asta.

Tata îmi vorbea de parcă eram copil. Ca și cum era gata să-mi spună că exagerez, *copiii de vârsta ta sunt atât de emotivi.*

— Mă sperie cât ești de influențabilă, iar el e iresponsabil, Karina. Își pune cariera în pericol cerând răspuns la niște întrebări despre ceva ce s-a sfârșit.

— N-am pus întrebări despre nimic altceva în afară de Lawson, a zis Kael în același timp în care eu am întrebat:

— Cât sunt de influențabilă?

— Tu l-ai dus pe Mendoza la balamuc. Nu-i așa? Am ochi și urechi peste tot în garnizoană. Ai uitat asta?

Tata renunțase la masca părintelui preocupat. Acum era un adevărat lup.

— Era în curtea lui, fluturând o armă prin aer. Mi-a zis că nu merită să mai trăiască.

Vorbele astea l-au atins adânc pe Kael. Puteam s-o simt. Simţeam tot ce simţea şi el, dincolo de emoţiile care mă copleşeau. Aproape că mă prăbuşeam sub povara asta.

— Mi-a spus că e un monstru. Un monstru. Gabriel Mendoza crede că e un monstru? Dacă el e un monstru, noi suntem Satana în persoană.

Vocea lui Kael se strecura în bezna care mă sfâşiase în două. Jumătate din mine era înfricoşată că povestea asta o să-l înghită cu totul. Trebuia să-l scot din nisipurile astea mişcătoare, dar cum puteam s-o fac când nu ştiam ce anume sau pe cine să cred? Ştiam că trag amândoi de mine, folosindu-mă ca pe un pion ca să-şi facă rău unul altuia. Chiar dacă nu era premeditat din partea lui Kael — şi sincer, nu-mi imaginam cum ar putea aşa ceva să fie adevărat, dar nici nu puteam exclude de tot posibilitatea. Erau în continuare minciuni. O grămadă de minciuni.

— Karina, scumpo. Ştii să discerni binele de rău. Poate nu crezi că am fost cel mai bun tată pentru tine şi fratele tău, dar ştii că aş face orice pentru tine şi pentru soldaţii din subordinea mea. Mi-am dedicat viaţa întru servirea ţării mele. Nu voiam să le fac niciun rău când am încercat să-i ajut. Spune-i asta şi lui, Karina, dacă nu vrea să fie exclus disciplinar din armată.

Şi-a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi rugat.

Îl mai văzusem făcând asta o singură dată, când mama se pregătea să plece pentru prima oară. Se ţinea după ea prin living, enumerându-i toate motivele pentru care viaţa lor împreună era *în regulă*. Nu bună, ci în regulă.

O să fii în regulă, i-a spus el.

Totul va fi în regulă.

Dincolo de mâinile lui împreunate şi suferinţa aproape credibilă din ochii lui, vedeam însă acea sclipire pe care o zărise şi mama, cu atâţia ani în urmă.

— Haide, Karina. Nu-ţi doreşti asta pentru el. O să-i distrugă viitorul.

Kael se evapora, încet-încet, din micul meu living. Se sprijinea de peretele pe care chiar el îl vopsise după ce eu am încercat să agăț un ceas şi a ieşit un dezastru. Casa, exact ca viața mea, devenea prea dificil de reparat.

— Nu se poate uita la copiii lui fără să vadă fețele acelor oameni. Ştii asta? Îl chinuie cumplit. Nu e întreg la cap din cauza asta. Niciunul dintre noi nu mai este.

Kael mă făcuse să-mi deschid sufletul, îmi devorase trupul şi mintea într-un timp atât de scurt. Aş fi făcut orice să-i vindec durerea în orice alt moment de când îl întâlnisem, dar nu acum, când totul era tulbure.

— Toți suntem aşa. Cu toții avem demoni care ne țin treji noaptea. Poate susține că are sindrom posttraumatic dacă trebuie, dar e obligatoriu să încetezi să mai deranjezi balaurul adormit. Ăsta e ultimul avertisment. Ne pui pe toți în pericol, inclusiv pe ea.

Tata a arătat spre mine, folosindu-mă ca să-l distrugă pe Kael.

Dacă era convins că mă lăsam amăgită, de ce credea că lui Kael o să-i pese că mă pune în pericol? Tatăl meu era un mincinos. Foarte priceput. Nu-i servea nimănui decât lui însuşi, dar era foarte, foarte priceput la asta. Mama îmi povestea despre bărbatul pe care-l cunoscuse în ultimul an de liceu şi cum o curta când ea îl servea cu un morman de clătite în fiecare marți. De acolo izvorăşte tradiția familiei Fischer.

Bărbatul de care s-a îndrăgostit avea ochi blânzi şi o inimă caldă. Cică îi spunea *raza mea de soare*, aşa cum îmi spunea ea mie. Bărbatul acela a dispărut, încet-încet, transformându-se în omul ăsta rău şi manipulator de care mă tot împiedicam.

— Gândeşte-te, Martin. Nu-ți pune viitorul în pericol. O să mă asigur că demobilizarea ta pe motive medicale merge strună atâta timp cât îmi promiți acelaşi lucru despre pensionarea mea.

Făcea planuri diabolice chiar acolo, în fața mea. Îi cerea lui Kael să ignore durerea prietenului său şi să ia o decizie egoistă doar ca să-şi asigure spatele.

— Ești dezgustător, i-am spus, înainte de răspunsul lui Kael la propunerea asta.

— Nu te băga.

M-a alungat cu un gest. Uite cum îmi ridiculiza inteligența, forța de a face propriile alegeri. Se hrănea din nesiguranța mea. Oare Kael făcea același lucru?

M-am uitat la Kael, apoi la tata.

— Amândoi, afară.

Glasul îmi tremura, dar vorbele mele le-au ajuns la urechi.

— Martin, nu fi prost și nu te băga în ceva ce nu poți controla. N-o să mai existe niciun colac de salvare după asta, a spus tata, în ciuda cererii mele brutale.

— Ieșiți din casa mea, am zis, de data asta mai tare.

Kael mă implora cu ochii și tata cu vocea.

— Ieșiți. Acum, am spus în clipa în care Elodie a intrat în casă.

S-a oprit, surprinsă de scena din fața ochilor ei.

— Oare să...? a dat să întrebe.

— Nu. Tu rămâi. Ei tocmai plecau, i-am zis.

Tata a cedat primul. Ca să nu se dea în stambă în fața lui Elodie, sunt convinsă. Nu-mi păsa de ce o face, m-am bucurat doar să-l văd ieșind din living și închizând ușa în urma lui.

Kael era mai încăpățânat. Tremura. Îi vedeam umerii tresăltând sub uniformă și m-am silit să repet vorbele de mai devreme.

— Ieși din casa mea, i-am spus, cât de convingătoare puteam fi, cu vocea frântă și inima sfâșiată.

— Karina, te rog, ascultă-mă.

Am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Dacă vrei să mai vorbesc vreodată cu tine, ieși din casa mea și lasă-mă să răsuflu.

Am refuzat să ridic privirea spre el. Știam eu de ce.

Eram pe punctul de a-i cădea în brațe, ca să ne vindecăm amândoi. I-am văzut durerea arzătoare din privire în clipa în care s-a întors și a ieșit, în cele din urmă, pe ușă.

Capitolul șaizeci și unu

Când m-am trezit a doua zi de dimineață, capul îmi zvâcnea. Tot trupul mă durea. Inima îmi era sfâșiată. Toate au venit peste mine, copleșindu-mă.

Kael.

Tata.

Trecutul lor comun.

Tata acuzându-l pe Kael că mă folosea ca pe un pion într-un soi de răzbunare pentru ceea ce se întâmplase în Afghanistan. Pentru ce făcuseră acolo. Pentru ceea ce trebuise Kael să suporte. Pentru ceea ce fusese obligat să mușamalizeze.

O parte din mine credea că tata nu făcea decât să creeze scenarii și că toată povestea asta se derula, în mod obsesiv, numai în mintea lui. Era doar o coincidență faptul că tata și Kael se cunoscuseră vreodată. O coincidență, ca atunci când dai peste o veche cunoștință la film sau când te gândești la cineva de la care nu ai primit de mult nicio veste și te trezești cu un mesaj de la persoana respectivă. Iar faptul că tata și Kael erau în aceeași companie era exact genul ăsta

de situaţie. O circumstanţă extraordinară. În plus, se cunoscuseră când erau amândoi plecaţi din ţară. Şi pe lângă toate astea, soţul lui Elodie se-ntâmpla să fie cel mai bun prieten al lui Kael. Era prea mult chiar şi pentru cineva dispus să creadă toată povestea. Durerea mă făcea să-mi doresc să mă torturez de una singură doar ca să nu mai simt agonia pe care o trăiam deja.

Exact asta încercasem să evit cu Kael.

Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, îşi va da arama pe faţă, aşa cum facem noi, cele mai egoiste dintre creaturi. N-ar fi trebuit să ignor acea voce din mine care-mi spunea că ne îndreptăm cu cea mai mare viteză spre neant şi că rămânem fără combustibil. Am simţit asta din felul în care se desprinsese de lângă mine când eram apropiaţi. Era o nebunie cum mă făcuse să-mi deschid inima, transformându-mă într-o ciudăţenie de arţar, a cărui sevă — gândurile mele cele mai intime şi mai profunde — se revărsase dinspre mine spre el. Kael — absorbise, dar închisese robinetul când venise vorba de el însuşi.

Totuşi, lăsase să-i mai scape câte ceva, de pildă când stătuserăm în patul meu, îmbrăţişaţi, în toiul nopţii. Dar acum totul era diferit, chiar dacă eu credeam că relaţia noastră nu fusese premeditată. Mi-a promis, la nesfârşit, că vrea să încerce, orice o fi fost asta.

A fost, a fost, a fost, îmi spuneam întruna.

În timp ce mă îmbrăcam, am încercat să mă gândesc la altceva în afară de Kael. La altceva decât la mintea lui sclipitoare şi profundă. Aş fi putut petrece zile întregi admirându-i strălucirea. Întruchipa tot ceea ce trebuia să fie un bărbat, primul pe care-l iubisem vreodată, şi s-a dovedit a fi un alt model de serie.

Chiar şi aşa, trupul meu tânjea după carnea lui fierbinte. Apoi m-am gândit la sfatul pe care i l-am dat lui Sammy după ce s-a despărţit din nou de Austin, şi anume că el era doar o mică parte din viaţa ei, că peste un an nici nu va mai conta. În cinci ani, de-abia va mai exista în amintirea ei. Sammy mi-a spus că nu-l va uita niciodată pentru că va fi mereu în preajma mea şi că unde sunt eu, e şi Austin,

dar lucrurile se schimbă. În mod clar. Mă învârteam prin cameră și la fiecare pas, simțeam că mă doare trupul din cauza a ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. Resimțeam fiecare grăunte de durere.

Chiar și așa, trupul meu nu înțelesese că acum îl uram pe Kael.

Îi doream atingerea. Aveam nevoie să-l simt, să-i simt pielea peste pielea mea. Nu mi-l puteam alunga din minte, se instalase acolo atât de confortabil. Degetele mele tânjeau să-l atingă în timp ce căutam prin sertare ceva subțire și comod de purtat. Am anulat ce aveam de făcut pe ziua respectivă, ignorând tonul iscoditor al lui Mali. Am închis telefonul înainte de a începe să plâng. M-am concentrat la îmbrăcat. Desigur, azi trebuia să fie zi scurtă la muncă și, desigur, Kael și cu mine ne făcuserăm planuri să plecăm cu mașina cât mai departe de oraș. Pregătiserăm întrebări unul pentru celălalt, aleseserăm niște piese pe care să le ascultăm. Chiar cu o seară înainte, Kael plănuia să ne împletim viețile.

Sau cel puțin, așa credeam eu.

Poate că-și făcea doar planuri cum să se răzbune pentru ceea ce se întâmplase în misiunea aia nenorocită.

Cum se dusese totul de râpă atât de repede?

Credeam că dacă mă aranjez, dacă fac un duș și mă spăl pe dinți, s-ar putea să mă simt un pic mai bine. Nu chiar ca un zombi, în orice caz. Dar când am ajuns în baie și am văzut tubul lui de pastă de dinți cu scorțișoară, rulat la capăt, aproape că m-am sufocat. Detestam halul în care mă simțeam. Era îngrozitor. Răul depășea binele pe care-l trăisem. Nu eram sigură dacă ceva din toate astea merita atâta suferință. Nu voiam să mai simt niciodată așa ceva. Atunci și acolo am decis că n-o să-mi mai îngădui niciodată să intru în acea zonă periculoasă.

I-am înșfăcat pasta aia de dinți grețoasă și am aruncat-o în coșul de gunoi. N-am nimerit coșul și, când s-a izbit de perete, a lăsat o dâră neagră de cel puțin zece centimetri. Începeam să urăsc casa asta și parcă și ea o simțea. De-asta se prăbușea, odată cu mine.

Capitolul șaizeci și doi

Duşul m-a ajutat un pic să-mi revin, dar tot arătam ca naiba. Mi-am pus pe mine nişte colanți negri şi un tricou. Mi-am uscat părul cu prosopul şi l-am dat cu un pic de spray cu sare. Făcea minuni cu părul meu des. Voiam ca ziua să treacă repede, asta era tot ce-mi doream. M-am ciupit de obraji ca să le dau un strop de culoare.

Am auzit vocea lui Elodie imediat ce am ieşit pe hol. Părea că-i spune cuiva să tacă, dar era singură cu laptopul pe genunchi. Din difuzor se auzea glasul lui Phillip.

— Nu mă minți, i-a zis el.

Mi s-a părut că nu aud bine, dar Phillip a repetat.

— Nu mă minți, Elodie. Soția lui Cooper i-a spus că erai acolo. Soția lui îi spune tot, spre deosebire de a mea.

Elodie plângea. A trebuit să mă prind strâns de cadrul uşii ca să nu mă bag în treburile ei. Nu ştiam despre ce vorbeşte Philip, dar ştiam că nu-mi place tonul lui. Nu-i văzusem niciodată fața asta şi nici vocea asta nu i-o cunoşteam. Nu-mi dădeam seama dacă soția lui era obişnuită sau nu cu aşa ceva.

— Nu te mint. Ne-am oprit acolo pentru cel mult o oră. Am mers la întâlniri, apoi la casa aceea. Nu erau bărbaţi acolo, i-a spus ea.

Am bătut cu degetele în perete ca s-o anunţ pe Elodie că vin. A tresărit şi şi-a şters lacrimile, aşa cum ştiam că va face.

— Phillip, e şi Karina aici, a zis.

Ca să-l avertizeze, presupun.

Nu ştiam ce aveau de împărţit, dar nu-mi plăcea cum vorbea cu prietena mea, care-i purta copilul în pântec.

— Hei, Karina, a zis Phillip, pe un ton drăguţ şi prietenos, total opus celui de mai înainte.

I-am aruncat un „hei" neutru şi m-am dus la bucătărie. Farfuriile se adunaseră morman în chiuvetă. Coşul cu rufe din colţul bucătăriei dădea pe dinafară. Nici măcar nu puteam pune debandada asta pe seama disperării pe care o simţeam, pentru că despărţirea se petrecuse cu 12 ore înainte. Am reuşit să iau o îmbucătură dintr-o portocală, apoi mi-am adus din nou aminte de el, de gustul de pe buzele lui de când m-a sărutat pentru prima oară. I-am simţit căldura, gustul dulce de la acel prim sărut şi am aruncat portocala la coşul de gunoi.

Începusem să-mi fac un obicei din a arunca lucrurile la coş.

Elodie a ieşit de pe Skype şi a venit după mine la bucătărie. Ochii îi erau injectaţi; avea vârful nasului roşu ca focul.

— Totul e-n regulă? am întrebat, lingându-mi ultimul strop de suc de pe buze.

A dat din cap şi s-a aşezat în faţa mea, la masă. Nu voiam s-o presez, dar era clar că nu se simţea bine.

— Elodie, ştii că poţi vorbi cu mine, da?

— Ai destule probleme.

A încercat să zâmbească, să pară puternică.

— Elodie, putem vorbi despre orice. Am timp pentru tine.

A clătinat din cap.

— Nu, nu. Mă simt bine. Pe bune, face o dramă din toate din cauza altor soldaţi. De ce trebuie să dramatizeze atâta lucrurile? N-au

altceva mai bun de făcut? m-a întrebat, trăgându-și nasul. *Tu* cum te simți? a zis și s-a întins spre mine.

M-am prefăcut că nu observ și mi-am lăsat mâinile în poală.

— Sunt bine. Obosită doar, am mințit.

Dacă ea mă mințea în față, puteam face și eu la fel.

Capitolul șaizeci și trei

Mi-am petrecut ziua citind. Elodie mergea la salon şi de-acolo se ducea direct acasă la una dintre celelalte neveste. În loc să-mi fac griji pentru ea, am încercat să fac alte lucruri care-mi plăceau înainte de a-l întâlni pe Kael. Adică nu cu mult timp în urmă. Asta însemna să citesc o carte întreagă de poezie, noul stil hipsteresc de volum cu coperte negre şi titluri atrăgătoare. Îmi place la nebunie marketingul de calitate, aşa că am mai comandat trei de pe Amazon. De fiecare dată când comandam ceva online, simţeam că primesc nişte bile albe pentru că am suficienţi bani cât să-mi permit să le cumpăr. După ce am căutat pe Amazon cam mult şi m-am convins să nu cumpăr un aparat de spălat cu presiune pe care nu l-aş fi folosit niciodată — cel pe care pusesem ochii se numea The Clean Machine — am intrat pe Facebook. Voiam să-mi limpezesc un pic mintea. Era mult mai simplu să mă concentrez la problemele oricui altcuiva, dar nu la ale mele.

M-am simţit mai bine — deşi oarecum ruşinată — când am văzut că Melanie Pierson divorţează. Melanie era cu un an mai mare decât

mine şi s-a culcat cu Austin în ultimul ei an de liceu. S-a prefăcut că mă place, fără îndoială ca să se apropie de frate-meu. Până într-o bună zi, când înotam şi a văzut dungile micuţe şi albe din partea de sus a coapselor mele. Eu nu le observasem, nici măcar nu ştiam ce înseamnă vergeturile, până când ea şi-a transformat mâna într-o gheară şi m-a numit „tigru". O altă persoană care încerca să-şi cosmetizeze imaginea jalnică făcând mişto de altcineva.

Fără îndoială, Melanie a crezut c-o să scape din orăşelul ăsta măritându-se cu un soldat, şi uită-te acum la ea. Se-ntoarce acasă cu coada între picioare. Anunţă pe toată lumea despre ceea ce face, aşa că ştiam de o săptămână că se mută înapoi. Fără exagerare.

Am trecut de la profilul ei la profilul lui unchiu-meu, care postase nişte poze cu pietre care seamănau cu nişte oameni. Asta fac dintr-un bărbat plictiseala şi lipsa de motivaţie. M-am întrebat cum ar reacţiona oamenii dacă aş posta un emoji cu inimioara frântă. Sau un paragraf interminabil despre suferinţă şi despre cum mă devorează ea pe dinăuntru şi despre cum probabil merit să simt fiecare strop de agonie pentru că sunt atât de disperată să primesc atenţie, încât am pierdut controlul asupra vieţii mele.

M-am întrebat dacă Melanie va avea aceeaşi reacţie în faţa ghinionului meu cum am avut eu când a venit vorba de ea. Oare mă vedea ca pe afurisita de soră a lui Austin de care nu poţi scăpa niciodată, fata care purta un costum de baie ce lăsa prea multe la vedere, lucruri pe care ea le găsea suficient de respingătoare ca să se ia de mine în faţa tuturor? M-am întrebat şi cum ar reacţiona Sammy dacă mi-ar vedea postarea — dacă i-ar fi milă de cea mai bună prietenă a ei sau ce-om mai fi fost noi. De-abia mai vorbeam, dar eu tot o consideram cea mai bună prietenă. Cel puţin dacă mă-ntreba cineva. Nu că mă întreba cineva vreodată. O obişnuinţă, presupun.

Am ieşit de pe Facebook înainte să merg mai departe cu micul meu experiment social. M-am mutat pe verandă. Afară era temperatura perfectă: era suficient de cald cât să nu pui o jachetă pe tine, dar nu cât să fie înăbuşitor şi umed. Am luat cartea de poezie şi o bere

pe care o lăsase Kael în frigider şi mi-am petrecut următoarea oră afară, la aer curat. Am băut o gură din berea cafenie şi n-am simţit altceva decât gustul lui Kael.

Era peste tot. Devenise totul. Am dat paginile cărţii şi am simţit fiecare poezie ca şi cum ar fi fost citită de glasul lui Kael, pe măsură ce săream de la pagină la pagină.

Pielea ta are culoarea întunecată
A nopţii de catifea
Ochii tăi înstelaţi
Locuiesc în constelaţii

Am închis cartea şi am aruncat-o cât colo pe terasă. *The Chaos of Longing* era exact ceea ce simţeam şi voiam volumul ăsta cât mai departe de mine. I-am tras un picior cărticelei roz şi am văzut cum dispare în mormanul de buruieni de lângă verandă.

Apoi m-am simţit vinovată. Nu era vina poetului că prima mea iubire durase numai o săptămână. M-am târât s-o recuperez şi mi-am înfipt mâna în buruienile aţoase. Erau prea lungi, prea încurcate, crescute sălbatic peste tot la mine-n curte. Căsuţa asta era singurul lucru care n-avea să se preschimbe în ceva ce de fapt nu era. Ştiam în ce mă bag când am semnat contractul pentru cumpărarea acestei case practic părăsite de la capătul unei străzi de lângă un complex comercial. Casa era exact ceea ce ştiam că e. Sigur, se prăvălea şi era neîntreţinută, dar pentru asta semnasem. Muncisem pe brânci ca s-o înfrumuseţez. Casa mea. Pentru mine. Şi totuşi, devenise un alt lucru care-mi amintea de Kael. Am început să scot buruienile din curte. Aveam nevoie de o ocupaţie şi toată ziua la dispoziţie să fac ce vreau, atâta vreme cât Mali nu trecea cu maşina pe lângă casa mea şi nu mă vedea smulgând buruienile din curte. Timpul se scurgea şi am trecut de la smulsul vegetaţiei la măturatul pietrişului de pe alee. Începuse să pună stăpânire şi pe curte.

M-am gândit la Kael şi la planurile lui de renovare a duplexului. Avea un talent pentru redecorare şi uram că-mi spusese că ar trebui

să pavez aleea şi că, de-acum înainte, când voi vedea pietriş cenuşiu, mă voi gândi la el.

Nu te mai gândi la asta, mi-am zis. Poate chiar cu voce tare, dar acum nu mai puteam fi sigură. *Nu-l lăsa să te facă să te întorci împotriva casei. E tot ce ai.*

Capitolul șaizeci și patru

La început, mi s-a părut că Fordul Bronco alb care a parcat lângă casa mea e un miraj. Soarele apunea, deci stătusem acolo cel puţin două ore. În mod clar, mintea îmi juca feste. M-am ridicat şi m-am holbat, privindu-l neclintită.

De-abia când a coborât din camionetă m-a lovit. Era la mine acasă şi eu îl lăsam să vină spre mine.

— Karina.

Vocea lui dansa spre mine, hipnotizându-mă.

Am deschis gura să zic ceva şi am auzit glasul tatei în cap, urmat de cel al lui Kael, apoi din nou pe al tatei. N-am avut destul timp să-mi dau seama ce simt sau ce trebuia să fac.

— Nu poţi veni aici. Am nevoie de timp, Kael, i-am zis când a ajuns pe iarbă.

Mă durea spatele. Stăteam cu o mână-n şold şi cu cealaltă apărându-mi ochii de soarele arzător.

— Arată bine curtea.

S-a uitat în jur şi a arătat în spatele meu, ignorând ce-i spusesem.

— Kael. Nu poţi fi aici.

— Karina, te rog, m-a implorat el.

I-am văzut chipul cu coada ochiului, i-am zărit tristeţea din priviri când s-a răsucit spre mine. Mi-am lăsat mâna mai jos, ca o laşă, ca să nu-i văd faţa.

— Am nevoie de timp. Nu sunt genul de fată căreia îi place s-o urmăreşti, Kael. N-o să-ţi repet asta.

I-am zis acelaşi lucru pe care i l-am spus şi lui Estelle când a sunat şi a încercat să mă îndulcească. În acel moment, singurii oameni în care puteam avea încredere erau Austin şi Elodie. Şi la ce noroc aveam eu cu oamenii, urmau să mă trădeze şi ei.

Kael se holba la mine, simţeam asta. Observa tot ce simţeam, absorbea tot, aşa cum facem amândoi când vine vorba de oameni.

— Lasă-mă să mă-ndrăgostesc de tine, Karina.

Glasul îi era atât de blând, încât nu ştiam dacă-l aud sau nu aşa cum trebuie.

— Poftim?

S-a apropiat, iar eu m-am dat în spate, mărind distanţa dintre noi.

— Sunt atât de aproape, Karina. Lasă-mă să mă-ndrăgostesc de tine. Mă cunoşti.

Şi-a atins pieptul, iar eu am scuturat ferm din cap.

Cum îndrăznea să arunce cuvântul acela de parcă n-ar fi însemnat nimic? De parcă trebuia să-l iert doar pentru că folosise acel cuvânt.

— Să nu îndrăzneşti să foloseşti chestia asta împotriva mea, am şuierat în aerul serii dintre noi.

Copacii foşneau pe măsură ce furia mea creştea. Mi-am zis că Mama Natură mă ajuta, dându-mi forţă.

— Nu fac asta, Kare, a zis el, apropiindu-se din nou.

Mi-am înfipt unghiile în pumnul strâns până când era să-mi sfâşii pielea.

— Nu-mi spune aşa, l-am avertizat. Casa aia din Atlanta? Voiai să te muţi acolo fără să-mi spui!

Nu-mi păsa cât de tare vorbesc sau cine mă auzea.

— Nu te cunosc deloc, i-am zis, imitându-i tonul.

Voiam să-mi simtă tonul şi să-l usture. Cred că, atunci când ochii ni s-au întâlnit în cele din urmă, a văzut ceva în expresia mea care l-a făcut să dea înapoi, pentru că a ridicat mâinile, s-a răsucit şi a plecat.

M-am prăbuşit în iarbă după ce s-a îndepărtat şi am stat acolo până când stelele mi-au uscat lacrimile şi luna m-a îndemnat să mă duc în patul meu şi să-l las în pace pe al ei.

Capitolul șaizeci și cinci

Mali s-a purtat frumos cu mine a doua zi. Am crezut c-o să mă ia la rost, dar ştia că s-a întâmplat ceva şi m-a lăsat în pace. M-am concentrat asupra clienților, încercând să le ofer relaxare. Nu trebuiau să fie şi ei la fel de distruşi ca mine. Tura a trecut fără evenimente neobişnuite. Încet, dar fără evenimente. Scurtul drum spre casă a fost dificil. Mă tot gândeam la ultima oară când bătusem aceeaşi cale, cum începusem plină de bucurie şi terminasem cuprinsă de disperare.

Aşa s-a desfăşurat viața mea preț de câteva zile. Am muncit. Am dormit. Cred că m-am uitat la câteva filme împreună cu Elodie. Nu sunt sigură. Serios, totul a fost în ceață. Nu ştiu exact cum a fost, câte zile trecuseră de la despărțire, când am venit acasă de la serviciu şi l-am găsit pe Austin aşteptându-mă.

Avea fața roşie şi părul răvăşit. Mâinile îi erau rigide și degetele albe îi tremurau. Nu era nicio maşină pe alee sau parcată pe stradă, aşa că nu mi-am dat seama cum ajunsese acolo.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? l-am întrebat, uşor panicată.

Fusese în vizită la mine o singură dată de când se întorsese.

A clătinat din cap.

— Eu şi tata ne-am contrat.

M-am aşezat lângă el pe cimentul rece.

— Aţi ţipat unul la altul? Sau v-aţi încăierat?

— Amândouă. L-am pocnit.

— Austin!

— El a sărit la mine. M-a făcut să-mi ies din fire, Kare. Ştii cum e el. Stă acolo ca şi cum ar fi vreun mare şmecher. *Fă asta. Nu face ailaltă. Când eram eu de vârsta ta...*

— Ştiu, ştiu. Am avut şi eu partea mea de predici, crede-mă.

Austin şi-a continuat văicăreala ca şi cum nici nu m-ar fi auzit.

— Ştii, nu-i pasă de ea. Nu dă doi bani pe ea. Când l-am întrebat dacă a mai dat vreun semn sau ceva de genul ăsta a izbucnit pur şi simplu în râs. Jur, Kare, a râs, naiba să-l ia. Chiar de faţă cu Estelle. Nu crezi că a primit vreun semn de la ea, nu-i aşa? Nici tu?

Am clătinat din cap. Eram obişnuită să clatin din cap când venea vorba de mama. *Ea. Al ei. Mama mea.* Ştiam exact despre ce vorbea.

— Nu.

Măruntaiele îmi luaseră foc.

— E aproape, totuşi. Ştiu că e. O simt.

— Austin.

I-am luat mâna. N-am fost niciodată o familie caldă, cu excepţia mamei. Când eram mici, mă îmbrăţişa din nimic, cum ar fi pentru că lipisem un abţibild vesel pe un caiet de teme sau pentru că-mi făceam curat în cameră fără să mă roage. Chiar şi când am crescut, mă mângâia pe spate în fiecare seară înainte de culcare. Uneori scria cuvinte peste bluza mea de pijama cu unghiile ei lungi.

Noapte bună.

Te iubesc.

Ursuleţul Kare.

— Nu poţi să-ţi faci griji pentru ea, Austin. E adult. A luat propriile decizii. O să înnebuneşti dacă ajunge să te obsedeze.

Eram o mare ipocrită. Nu puteam să-mi iau gândul de la mama, oricât aş fi încercat. O vedeam la coadă la magazin. Îi auzeam glasul în minte când spălam vasele. Mă duceam seara la culcare plângând până când adormeam. Era peste tot. Nu era nicăieri. Iar eu eram atât de furioasă pe ea şi pe lumea întreagă. Cum a putut să dispară aşa? Cum a putut să plece şi să nu ia legătura cu noi? Cum de avea puterea asta magică asupra noastră?

— M-am săturat de locul ăsta, Karina. Vreau să mă duc în altă parte. Nu înapoi la Rudy, doar... altundeva. Tu nu mai simţi nevoia asta?

Uau. Nevoia. Asta mi-a adus aminte de tot.

Mi se părea atât de demult, zilele acelea în care plănuiam să evadăm. Am stabilit totul, până-n cel mai mic detaliu. Eu voiam să fiu chelneriţă, iar el să schimbe cauciucuri şi să pună benzină, depinde unde nimeream. Eu urma să-mi găsesc un restaurant drăguţ, cu feţe de masă în pătrăţele şi cu o ospătăriţă tupeistă şi mai bătrână pe nume Phyllis care să-mi spună „puştoaico" şi să mă ia sub aripa ei. Austin ar fi muncit din greu şi ar fi stat departe de belele. Ar fi venit mai devreme la serviciu în majoritatea zilelor. Patronul benzinăriei ar fi remarcat ce bun angajat e şi, după o vreme, l-ar fi învăţat să repare maşini. Austin s-ar fi priceput la reparaţii. Numai să fi vrut să-şi pună mintea la contribuţie ca să rezolve probleme, nu ca să le creeze.

Am inventat atât de multe aventuri atunci, stând pe canapeaua extensibilă din camera lui Austin, după ce trecuse ora de culcare. Ştiam că nu vor observa. Ei nu mai veneau să ne verifice. Eram doar nişte puşti şi deja îi consideram pe părinţii noştri *ei*. *Ei şi noi.*

I-am spus lui Austin că nu mai veneau să ne verifice pentru că eram mai mari — aproape 12 ani, apoi 13 şi 14. Avea 15 ani când a încetat să mai întrebe de ce. Vorbeam ore întregi, visând la viitoarele noastre călătorii, la orăşelul care va deveni casa noastră. Urma să ne obişnuim acolo şi să fim cine voiam noi să fim. El voia să fie acel mecanic. Eu voiam să fiu acea chelneriţă. Sau el putea deveni muzician, iar eu pictoriţă. Sau suflătoare în sticlă.

Voiam ca Austin să creadă asta mai mult decât voiam eu s-o cred. Mă jucam cu vorbele, atrăgându-l în acest scenariu până când mi-am dat seama că acceptase posibilitatea unui viitor mai bun. Şi când simţeam că s-a prins de fantezia pe care ne-o construiserăm, îmi potoleam răsuflarea şi uneori credeam şi eu în acest viitor glorios. În acele nopţi vorbeam în şoaptă, punându-mi palmele peste urechile lui Austin ca să nu mai audă valurile de porcării care veneau din dormitorul părinţilor noştri, din celălalt capăt al holului.

— Unde am putea pleca? l-am întrebat.

— Arizona. Barcelona. Oriunde. La naiba, m-aş duce să locuiesc cu bu...

— Ştii măcar unde ţi-e paşaportul? am zis.

— Da. Şi al tău. Sunt amândouă acasă la tata, în sertar.

Înainte să ne mutăm în Georgia, tata ne-a spus c-o să fim trimişi în Germania. Mama s-a bucurat mult, aşa cum n-o văzusem bucurându-se de multă vreme. Ea îşi dorise întotdeauna să viziteze oraşul München; se pare că una dintre prietenele ei se mutase acolo după liceu.

Ne-am grăbit să ne scoatem paşapoartele. Mama a căutat programul trenurilor de-a lungul Europei şi a învăţat câteva cuvinte de bază în germană. Ne spunea *guten morgen,* când ne trezea în fiecare dimineaţă, şi *guten tag* când ne întorceam de la şcoală după-amiaza.

— Kare, mi-a zis ea într-o zi. Ascultă aici: „*Schönes wetter heute, nicht wahr?*"

Zâmbea cu gura până la urechi.

— Tocmai am spus „E o vreme minunată azi, nu-i aşa?".

— Mamă, am luat-o eu peste picior. Plouă.

— Ah, nu le lua pe toate literal, a zis ea râzând. Ce zici de asta: „*Das sind meine kinder, Karina und Austin. Ja, sie sind sehr gut erzogen. Vielen dank*".

Austin a dat buzna în cameră când şi-a auzit numele. Mama i-a surâs.

— Am spus „Aceştia sunt copiii mei, Karina şi Austin. Da, sunt foarte cuminţi. Mulţumesc“.

— Ai spus că Austin e cuminte? Mamă! Eşti caraghioasă. Nu-i poţi minţi pe bieţii nemţi în halul ăsta. Îi dau trei zile până să încalce vreo lege internaţională sau ceva de genul ăsta.

— Ha. Ha. Ha. Karina, a spus Austin.

Am râs şi mama ne-a făcut spaghetti de casă în seara aceea.

Era uşor să-mi amintesc acea perioadă fericită. Erau atât de rare.

Capitolul șaizeci și șase

Mama își revenise. Era plină de viață, fără să fie dezechilibrată. Limpede la minte și stăpână pe situație fără să fie hiperconcentrată. Înțelegătoare și iertătoare, era ca acele mame de la televizor care păreau să știe întotdeauna ce să spună. Își petrecuse vremea făcând curat și alegând lucrurile, punând în cutii toate lucrurile noastre. Farfuriile ei de colecție și bijuteriile vintage. Jucăriile și hainele noastre. Televizorul nu mai tăcuse așa de când începuse decăderea ei.

— Or să valoreze ceva într-o bună zi, a zis mama, răsfoind vechile ei reviste. Când cuvântul tipărit va fi complet dispărut.

Îi plăcea să ne avertizeze în privința viitorului aproape la fel de mult cum îi plăcea să aflăm cât de bine pregătită e pentru acesta.

Stăteam la masa din bucătărie în după-amiaza aceea; mama era în picioare în spatele meu, trăgându-mi sadic suvițele printr-o cască de vopsit părul. Sufeream bucuroasă, doar ca să am și eu părul ca fetele pe care le chema Ashley și Tiffany. Casa noastră era toată împachetată înainte ca firma de mutări să-și facă apariția. Totuși, mama

își lăsase discurile de vinil afară și chiar începuse că cânte cot la cot cu Alanis Morrissette, când aceasta era extrem de arțăgoasă.

— Durează numai două ore să ajungi de la Paris la Londra. Vă vine să credeți? a întrebat ea.

Dansa în jurul meu, cu niște mănuși ciudate de plastic în mâini. Când a-nceput „You Oughta Know" a ridicat brațele, ca și cum ar fi fost cântecul ei de luptă. Îmi amintesc cum arăta în ziua aceea. Era machiată cu dermatograf și în părul castaniu și lung avea codițe împletite, risipite la întâmplare. Era frumoasă, fericită.

— Karina, o să ne distrăm atât de mult. Imaginează-ți oamenii pe care o să-i cunoaștem. Toți sunt altfel acolo, amestecați, și nimănui nu-i pasă ce fac ceilalți. Oamenii n-or să ne judece. O să fie incredibil, Kare, a promis ea.

De ce fericirea pare atât de scurtă, dar disperarea rămâne lipită de tine la nesfârșit, ca un musafir nedorit?

A doua zi, în timp ce Austin și cu mine eram la școală, tata ne-a dat vestea. Nu mai plecam în Europa. Primise alte ordine, ceea ce însemna că urma să fim staționați în Georgia, la numai două state distanță. Tata a zis că e mai bine așa, pentru șansele lui de promovare. Mama a zis că era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla sufletului ei sau ce-i mai rămăsese din el.

În dimineața următoare, am găsit o sticlă goală de gin în baie. Am pus-o într-o plasă și am dus-o afară, la tomberon, ajutând-o să scape de dovada incriminatoare. Favorizarea infractorului, cred că așa i se spune. La acel moment, nu sticla goală mă îngrijora, ci faptul că în ea fusese gin, ceea ce înseamnă că terminase rezerva de vodcă.

Capitolul șaizeci și șapte

— Vrei să stai aici o vreme?

M-am uitat la Austin şi, preț de-o clipă, am văzut-o în el — ceva din ochii lui, din forma gurii sale. Mereu am fost o combinație a trăsăturilor părinţilor noştri şi asta mă înspăimânta.

— Nu, a oftat el. Nu ştiu. Trebuie să-mi lămuresc nişte lucruri. N-o pot face de la tine de pe canapea.

— E mai ieftin decât la Barcelona, am glumit.

— Mă gândeam să stau cu Martin.

Cuvintele lui m-au lovit. O lovitură neaşteptată.

— Martin?

Voiam să-l fac să-i rostească numele.

— Kael.

— De când sunteți voi doi aşa prieteni?

Nu-mi puteam ascunde durerea din glas.

— Nu ştiu, de vreo săptămână sau ceva de genul ăsta.

A izbucnit în râs. Simțeam că rămân fără aer.

— A fost foarte des pe la Mendoza.

— Serios?

Nu-mi venea să cred.

— Uite, ştiu că între voi s-a întâmplat ceva şi ştiu că s-a terminat. Şi asta-i tot ce ştiu. Mi-ai spus că n-a fost nimic serios, că faza cu tata a fost o încurcătură, corect? m-a întrebat, privindu-mă în ochi.

Mă provoca să fiu sinceră.

Asta era o provocare la care nu mă băgam.

— Deci dacă nu e ceva mai mult şi nu vrei să-mpărtăşeşti cu mine, nu văd care e problema să dorm la el. E singurul în afară de Mendoza care doar stă cuminte pe-acasă şi nu aduce gagici în fiecare seară. Nu intră-n bucluc.

Voiam să vomit. Eram uşurată şi devastată. Ce combinaţie distrusă.

— Nu spun să nu fii prieten cu el.

Am pufnit frustrată.

— Doar că...

Nu mă puteam gândi la un motiv îndreptăţit să-i spun lui Austin să nu stea la Kael, pentru c-ar fi trebuit să-i povestesc câte ceva şi asta nu era posibil. I-ar fi urât pe toţi, poate chiar şi pe Mendoza.

Era suficient că-i uram eu.

— Dacă nu vrei s-o fac, spune-mi şi gata. Dar să ştii că nu mai pot sta la tata, Kare. Nu mai pot.

Am dat din cap. I-am înţeles nevoia de a se îndepărta de tata. Trebuia să stea acasă la Kael. Sau acasă la Martin. Îmi plăcea că-i spunea Martin, soldatul care făcea doar ce i se comanda, care se oferise să-l ajute pe fratele meu la nevoie. Nu bărbatul de care m-am îndrăgostit, atât de profund şi de absurd.

Nu-l mai văzusem de mult — doar pe contul de Instagram, unde mă uitasem la nişte poze de-ale noastre împreună.

Se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt. Descrierile pozelor păreau atât de inteligente atunci, „Atlanta refuză să dea ochii acum cu noi“, aşa scrisesem sub o fotografie cu noi în maşină, cu un exemplar al cărţii *Cincizeci de umbre ale lui Grey* pe bord. Mă

pregăteam pentru filmul care urma să apară şi reciteam volumul, şi era şi mai palpitant când aveam un bărbat dominator în pat când închideam cartea. Mi-a explodat cauciucul chiar când voiam să plecăm spre Atlanta, excursia care n-a mai avut loc niciodată.

Trebuia să scap de chestiile astea şi să alung gândurile despre Kael care-mi invadau mintea. Îmi tremurau mâinile. Credeam că depăşisem momentul.

— Iar mă sună tata, a zis Austin, schimbând subiectul.

— Ai de gând să-i răspunzi?

— Nu.

O maşină a trecut pe lângă noi şi un băieţel de pe bancheta din spate ne-a făcut cu mâna. Austin i-a făcut şi el cu mâna, ba chiar i-a zâmbit.

— Mi-am găsit şi slujbă, mi-a spus Austin, un minut mai târziu.

Soarele apunea şi cerul îşi schimba culorile în jurul nostru.

— Pe bune? am zis eu, însufleţită. Asta e o veste grozavă.

Mă bucuram sincer. Nu mai avusese o slujbă de când fusese dat afară de la restaurant.

— Unde?

A şovăit.

— E cu Martin.

— Sigur că da.

Mi-am lăsat capul între genunchi.

— Renovează duplexul, ştii? Cel în care locuieşte. Mă plăteşte, pe mine, pe Lawson, pe toţi cei care-l ajutăm. Eu o să muncesc cel mai mult acolo, de vreme ce restul trebuie să muncească în cursul săptămânii. Scot mocheta, chestii de-astea.

Trebuia să mă bucur pentru fratele meu, chiar dacă îşi lega viaţa de singura persoană de care eu încercam să mă detaşez.

— Voi doi semănaţi mult, ştii asta? mi-a spus, cu un zâmbet pe faţă.

Era prima oară când părea oarecum bucuros de când venisem.

Am clătinat din cap.

— Nu e deloc adevărat.

— Cum spui tu, Karina.

— Ce mai face Katie? am întrebat, aducând iar vorba despre viaţa lui.

Ştiam că erau din nou împreună, văzusem pe Facebook. Presupun că deocamdată fostul ei iubit ieşise deja din peisaj.

— Bine. Mă ajută. Mă ţine pe linia de plutire. Şi se trezeşte devreme ca să se ducă la şcoală, aşa că ies mai puţin în oraş, ştii?

Părea mândru de el însuşi şi l-am lăsat să fie. Eram doi indivizi total diferiţi chiar dacă ocupaserăm cândva acelaşi pântec.

— Asta-i bine. Mă bucur pentru tine, i-am spus.

M-am întins pe spate pe verandă, cu capul lângă al lui. Eram aproape copii din nou.

— Mulţumesc. N-o să-l aduc pe aici dacă nu vrei asta, dar să ştii că mă ajută mult.

M-am zgâit la cer, implorând stelele să iasă la joacă. Voiam să ştiu că pot conta pe ele. Voiam să am o certitudine.

— E-n regulă. Mă văd oricum cu altcineva.

Vorbele mi s-au desprins de pe buze, diabolice ca însăşi minciuna.

— Pe bune? a-ntrebat el.

— Mda. Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am zis, ştiind că se va descotorosi de orice complicaţie când va avea ocazia.

— Bine, m-a aprobat el. Deci nu te superi dacă vine să mă ia de-aici în scurt timp.

A rostit aceste cuvinte repede, de parcă asta le-ar fi schimbat sensul.

— Austin, m-am văicărit eu. Bine. Mă duc înăuntru. Chiar trebuie să-ţi iei o maşină.

— O să-mi iau acum, că am de lucru.

Mi-a zâmbit, alungându-mi puţin durerea.

— Sunt mândră de tine, pe bune. Şi vezi, n-a fost nevoie deloc să te înrolezi în armată, am glumit.

Ştiam că n-avea să-şi ducă planul la capăt, indiferent cât ar fi insistat tata.

Am auzit huruitul de la motorul mașinii lui Kael înainte de a o zări. Trupul mi-a reacționat la fel de iute ca mintea și a trebuit să mă silesc să intru în casă înainte ca el să vireze pe strada mea.

Mișcați-vă, le-am zis picioarelor mele.

Acum, le-am spus.

Dar el coborâse din camionetă și înainta pe iarbă până să apuc să mă mișc un centimetru din loc. Nu îi vedeam privirea. Purta o șapcă de baseball. I-am citit confuzia pe chip când a văzut că n-o iau la goană.

Aș fi vrut să știe că nu aveam încotro. Aș fi vrut să o iau din loc. Aș fi vrut cu disperare să mă clintesc și să fug înăuntru, să mă ascund sub așternuturi și să mă prefac că nimic nu s-a întâmplat vreodată.

— Karina.

Glasul lui Kael era o pedeapsă înfășurată în mătase.

Aveam un nod în gât și nu puteam să vorbesc. Îmi simțeam limba greoaie ca un pietroi.

Arăta la fel și asta m-a luat prin surprindere. Cum era posibil să fi trecut doar o săptămână de când îl atinsesem? Părea cu neputință. Trupul mă trăda, amintindu-și de căldura corpului său acum, când stătea în curtea mea, atât de departe de mine.

Fratele meu s-a ridicat, acoperindu-l preț de o secundă pe Kael. Exact ce-mi trebuia ca să-mi revin.

— Ne vedem mai târziu, i-am spus lui Austin cât am putut de relaxat, fără să mă uit la Kael.

Meritam un Oscar. Am apăsat mânerul ușii de plasă și nu m-am uitat în urmă. După ce am intrat, când am auzit zgomotul încuietorii, mi-am lipit trupul de ușa de la intrare. Era o încercare de a mă echilibra, de a mă ține pe picioare. N-a funcționat. Am plâns atât de mult, încât am alunecat pe podea. Acolo am rămas până când Elodie s-a întors de la muncă și m-a momit cu imaginile de la ecografie. Micuțul avocado avea acum lungimea unei banane. Era atât de fericită, că m-a apucat plânsul din nou.

Capitolul șaizeci și opt

Am acceptat să-nchid salonul în locul lui Elodie, pentru că o durea spatele. Şi mi-a convenit că Mali a plecat devreme ca să scoată câinii la plimbare, căci partida de poker a soţului ei se lungise şi nu ajungea acasă la timp. Dar rămășesem singură la salon şi uram chestia asta.

Imaginaţia mea era problema, felul în care îi plăcea să se ducă la extreme — şi asta încă foarte repede. Începeam să mă sperii aiurea, aşa cum făceam când rămâneam singură în casa părinţilor mei şi cum încă mai fac şi acum uneori, la mine acasă. Mă gândeam la toate acele legende urbane pe care toată lumea le considera atât de amuzante. *Apelul vine din interiorul casei!* Eu una n-am gustat niciodată gluma asta. Şi nici pe cea cu tipul ascuns sub patul fetei, lingându-i degetele ca ea să creadă că e câinele. Mda... asta mă înspăimânta de-a binelea.

Nu mai aveam mult. Nu erau clienţi programaţi şi mă-ndoiam c-o să mai vină cineva fără programare în următoarele douăzeci de minute, aşa că mi-am închis camera şi mi-am pregătit lucrurile de care aveam nevoie pentru a doua zi de dimineaţă. Firma de curăţenie

fusese seara trecută pe-acolo și totul arăta destul de bine. Am mai îndreptat lucrurile pe ici-pe colo și m-am asigurat că am stins lumânările. Chestii de genul ăsta. Am stins luminile, pe rând, apoi am încuiat ușa din spate — inclusiv cu lacătul — și am închis veioza de pe birou.

Am luat-o practic la fugă spre recepție cât luminile erau încă aprinse și am stins becurile de sus. Am pornit lanterna telefonului și m-am dus la fereastra din colț ca să aprind veioza cu picior. Lăsam mereu o lumină aprinsă, ca să nu intre cineva prin efracție. Mali mi-a zis că și în școli se procedează la fel, din același motiv. Doar când m-am gândit la o intrare prin efracție m-am speriat.

Te mai sperii mult de una singură, Karina?

Am râs un pic de mine, spunându-mi că sunt o papă-lapte. Era ca acele scenarii gen *CSI* pe care mi le imaginam pentru alți oameni. Și *Lege & Ordine*? Prea multe maratoane de *Lege & Ordine* își făcuseră în mod evident efectul asupra minții mele.

Și atunci am văzut o umbră apropiindu-se de ușă și practic mi-a sărit inima din piept. Cred că am și țipat un pic. Am rămas neclintită, încercând să-mi recapăt suflul și să-mi potolesc bătăile inimii. Umbra se apropiase și mai mult și atunci am văzut că era un bărbat — un tânăr, dar nu un băiețel. Poate un soldat, având în vedere tunsoarea. Era cam târziu să mai treacă pe aici cineva. În plus, nu-l recunoșteam și asta mă neliniștea un pic.

Nu mai rămăsesem niciodată singură noaptea în salon și cu siguranță n-o să mai rămân niciodată. Și-mi doream din tot sufletul să-l fi ascultat pe Kael când mi-a zis să-mi iau din nou spray paralizant. M-am uitat la tubul roz gol care-mi atârna legat de geantă. Nu că-i haios că era roz? Ca și cum ar fi trebuit să fie „drăgălaș și feminin" ca să mă apăr noaptea de bărbați.

Bărbatul a încercat ușa și eu mi-am făcut apariția, aprinzând din nou cealaltă lampă. Am stins lanterna și am luat distanță față de ușă.

— Hei, scuze, ați închis?

Era calm. Avea o voce destul de prietenoasă.

— Mda, mă rog, peste zece minute.

Aveam un glas de şoarece mort de frică.

Aşa mă şi simţeam şi uram chestia asta. Curaj, Karina.

— Ah, scuze. Cred că mi-am sucit ceva la spate în timpul antrenamentelor şi speram să mă ajutaţi voi cumva.

Părea destul de sincer, dar tot nu-i puteam zări chipul.

— Poţi veni mâine-dimineaţă? Pot ajunge aici devreme, am zis, presupunând că atunci ar fi trebuit să fie la serviciu, dar simţindu-mă vinovată pentru că, la urma urmelor, era un soldat care suferea.

— Cred că pot fi scutit de antrenamente dimineaţă, pot intra să mă programez? a-ntrebat el.

Am ridicat privirea la beculeţul roşu al camerei de luat vederi de pe perete şi am descuiat uşa. Mă tot gândeam la *Lege & Ordine* şi la cum va reacţiona Mali când îmi va descoperi cadavrul, mâine dimineaţă.

Bărbatul a intrat şi m-a privit în ochi. Era un pic tulburător, dar avea o privire sinceră, într-un fel ciudat. M-a urmat la recepţie, iar eu am luat orarul de hârtie, pentru că deja închisesem computerul. M-am uitat la programul meu de mâine.

— Am un loc liber mâine la 10 şi unul la 12, dar aş putea veni la 9 sau la 8 jumate, dacă tot ai bătut drumul până aici în seara asta, i-am spus.

Nu ştiam de unde venise, dar încercam să-mi recit replicile obişnuite pentru clienţi, pe care le folosisem în toate locurile unde lucrasem. Dacă te pui la dispoziţia unui client nemulţumit, îl poţi îmblânzi, în afara cazurilor în care acesta e un mare dobitoc. Atunci chiar e treaba lui.

— Hai să punem la 9 jumate ca să fie mai linişte pe aici.

S-a uitat în spate, la orele de funcţionare trecute pe uşă cu litere albe şi clare.

— Bine, am zis, înghiţind în sec. 9 jumate să fie. Îmi spui cum te cheamă, te rog?

— Nielson, mi-a răspuns el.

Am notat numele. Mi se părea familiar, dar ştiam că nu-i văzusem niciodată faţa. Iar eu reţin feţele.

— Tu eşti cea care... ştii tu, face masajele alea speciale?

Vocea lui mi s-a căţărat pe piele ca o mie de păianjeni minusculi. Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Ce-ai spus? am întrebat, pe un ton acuzator.

M-am uitat din nou spre cameră, de data asta într-un fel ostentativ. El a observat.

— Ăă... mda. În fine... am auzit că una dintre voi asta face, a scuipat el. Ştii tu. *Masaje speciale...*

Îmi venea să vomit. Voiam s-o iau la goană. Dar m-am îmbărbătat şi am rămas pe poziţii.

— Va trebui să-ţi cer să pleci, am zis, cât am putut de ferm.

Apoi am luat receptorul telefonului fix şi l-am dus la ureche.

A ridicat mâinile rânjind, predându-se la mişto. Şi-a dezvelit dinţii şi mi s-a părut că zăresc o sclipire metalică în spatele maxilarului.

— Sigur, bine, bine. Te necăjeam. Scuze, scuze.

Avea mâinile în continuare ridicate.

— Nu ţi-am făcut nimic. Nu-i nevoie să te zbârleşti.

L-am privit fix, fără să las receptorul jos şi sperând să nu-mi vadă mâinile tremurând sau nodurile degetelor albe şi încordate, care strângeau telefonul cât puteau de tare. După cele mai lungi câteva secunde din viaţa mea, s-a retras, mergând cu spatele spre uşa de la intrare.

Totuşi, nu şi-a luat ochii de la mine. Acei ochi de un albastru-îngheţat şi tenul palid erau atât de sinistre acum, încât mă speriau de moarte. Nu-l puteam lăsa să vadă că mă înspăimântă, aşa că am strâns din buze şi am ridicat telefonul, ca să-l vadă.

Chiar când era pe punctul de a ieşi, străinul a zâmbit din nou.

— Tu eşti fata lui Fischer, nu-i aşa?

O alarmă mi-a sunat în cap. Cine era individul ăsta?

Clopoţelul a scos un clinchet când el şi-a lipit spatele de uşă. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Te rog, pleacă, l-am implorat în sinea mea. Te rog, du-te. S-a răsucit şi a rămas în prag. Şi în acel moment, exact când uşa se închidea încet, pe trotuar a apărut Kael. Am crezut c-o să leşin când l-am zărit.

Kael. În carne şi oase. Nu mai eram singură.

Capitolul șaizeci și nouă

Kael a deschis portiera și am urcat la el în camionetă. Am încercat să nu mă gândesc câte rămăseseră nerezolvate între noi sau cât voiam să mă apropii de el și să-i simt trupul cald în brațe.

Kings of Leon se auzea încet din boxe.

— Centura, mi-a amintit Kael, ca de obicei.

— Nu ești în situația de a-mi da comenzi, i-am zis.

A zâmbit.

— Îmi pornesc ceasul acum, am spus. Douăzeci de minute.

Și exact asta am făcut. Mi-am potrivit cronometrul de la iPhone.

El a zâmbit din nou. Uram că-mi pierdeam sângele rece, și încă rapid, dar ușurarea pe care am simțit-o când m-a privit, cu capul înclinat și cu buzele întredeschise... în fine, asta n-o uram.

— Ce e? l-am întrebat, vârându-mi bărbia în umăr ca să-mi ascund buzele.

— E bine să pot respira din nou, a răspuns, cu ochii fixați asupra mea.

Despre asta era vorba. Dependență. Recidivă. Nu mă puteam abține nici dacă mi-aș fi propus.

— Mhmm, l-am necăjit eu. Întreabă-mă chestii, i-am zis, ca să alung tensiunea.

Ori asta, ori cedam și-i atingeam umerii, gâtul, buzele.

Merita toată durerea pe care o simțisem în ultima săptămână doar ca să fiu aici, lângă el. După cum spuneam. Dependență.

A închis radioul.

— Ești sigură că te simți bine? Pari înspăimântată. Știi, de tipul care tocmai ieșea din salon.

Părea îngrijorat. Voiam să fie îngrijorat, chiar dacă nu aveam chef să recunosc asta. Am dat din cap.

— Mda, mă simt bine. Pe bune.

Mai târziu mi-am dat seama. Știam asta. Când am rămas singură, fără trupul lui Kael lângă mine, fără protecția pe care mi-o asigura prezența lui, mi-am dat seama ce se întâmplase, că individul ăla sinistru a venit și a făcut o glumă dezgustătoare și-l știa pe tata după nume. Am coborât geamul ca să iau o gură de aer. Mirosea puțin a ploaie și a râme. M-a ajutat să mă calmez. Vântul bătea, Kael conducea, iar motorul fiarei sale huruia zgomotos. Toate astea m-au ajutat să mă calmez.

— OK, ești sigură?

A așteptat un răspuns. Am dat din cap.

— Câți ani aveai când ți-a căzut primul dinte? m-a întrebat el.

M-am gândit preț de o clipă.

— Șase? Așa cred. Mama mi-a zis că-i mâncam. Îi înghițeam înainte să-și dea ea seama, așa că Zâna Măseluță m-a ocolit de două ori.

Și-a mușcat buza, încercând să nu izbucnească în râs. Următoarea lui întrebare a fost:

— OK, câte amenzi ai luat? În toată viața ta?

Am înclinat din cap.

— Amenzi rutiere? am întrebat.

— Rutiere.

— Trei.

— Trei? De când conduci, de maximum patru ani? m-a tachinat el. Dacă mergi cu maşina de numai un an, ai rămas un pic în urmă. Ştii asta, nu-i aşa?

Am dat din cap. El a continuat.

— Câte animale de companie ai avut în viaţa ta?

— Unul singur. Îl chema Moby.

I-am explicat cât de mult l-am iubit pe individul ăla mic şi blănos până când a fugit pentru cea de-a 40-a oară şi nu s-a mai întors.

— Ca pe balenă sau ca pe cântăreţ? a-ntrebat Kael.

Mi-am înăbuşit râsul, dar mi-a scăpat un chicotit.

— Ca pe niciunul. Pur şi simplu ne-a plăcut numele.

Purta un tricou gri şi o geacă de piele. Geaca îi era strâmtă pe braţe şi avea jeanşi negri, sfâşiaţi în genunchi, jeanşii mei preferaţi. Dintre toţi jeanşii creaţi vreodată.

— De ce anume îţi aminteşte gustul de macaroane cu brânză? m-a întrebat când a intrat pe autostradă.

— De unde vii cu întrebările astea?

Acum râdeam de-a binelea. A ridicat din umeri.

— De ce, te-am încuiat?

Am clătinat din cap.

— Macaroanele cu brânză îmi amintesc de mama.

M-am aplecat înainte, acoperindu-mi faţa.

— Ăsta-i mereu răspunsul meu.

Mi-am luat mâinile de pe faţă şi mi-am dat părul negru şi răvăşit la o parte de pe obraji.

— Dar ea face... *făcea* cele mai bune macaroane cu brânză din lume. Totul preparat în casă. În afară de macaroane, bineînţeles, i-am spus. Mi-a zis mereu că atunci când o să mă mărit o să-mi dea şi mie reţeta. Ceea ce e ciudat.

Am râs strâmb.

— Şi demodat, a adăugat el.

— Complet demodat, l-am aprobat.

— Mai am câteva întrebări, a zis.

Se auzea semnalizatorul în timp ce aşteptam la semafor, în faţă la Kroger. Era vizavi de o spălătorie de maşini, cea unde mă despărţisem de Brien în timp ce-şi aspira maşina. Era obsedat să-şi aspire maşina.

— Spune.

L-am încurajat să continue ca să mi-l alung pe Brien din minte.

— Când ţi-ai dat seama că eşti diferită de tot restul oamenilor din jurul tău? m-a întrebat.

Exact atunci privirile ni s-au întâlnit. Era atât de întuneric în maşină, iar el ţinea o mână pe volan şi pe cealaltă în poală. Voiam cu disperare să-i ating degetele. Toată voinţa pe care o strânsesem în ultima săptămână se evapora acum atât de iute. M-am apropiat un pic de Kael şi am mutat geanta lui de piele mai încolo. Din geanta deschisă a căzut un teanc mic de hârtii; le-am aşezat pe locul gol de lângă mine.

— Ce maşină îți închipui c-o să conduci peste cinci ani?

— Hmm, probabil pe aceeaşi. Nu ştiu, nu-mi pasă de maşini, i-am zis.

— Care e cea mai mare temere a ta? m-a întrebat el.

La asta am răspuns fără să mă gândesc.

— Să nu i se întâmple ceva rău lui Austin.

Kael m-a privit şi, deşi n-a spus nimic, mi-am dat seama că simte că sunt îngrijorată pentru fratele meu. Kael era prima persoană care mă înțelegea fără niciun efort, era atât de plăcut să fiu din nou în preajma lui. Atât de plăcut că întrecuse îndoiala care-mi încețoşase mintea de la ultima noastră întâlnire încoace.

— E rândul meu.

Tăcusem la ultimele două întrebări. N-am avut niciun răspuns la prima lui întrebare pentru că nu văzusem niciodată un film din seria Marvel.

— Acum simţi că mă cunoşti? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Am zis că e rândul *meu*.

Eram acum aproape lipită de el, ceea ce l-a făcut să se uite la spațiul dintre noi.

— Pune-ți centura, pe urmă îți vine rândul.

De cum a rostit aceste cuvinte, nişte faruri puternice au luminat parbrizul.

Virase pe contrasens. Un claxon a răsunat, iar Kael a smucit volanul, în vreme ce eu încercam să-mi recapăt suflarea.

M-am mutat pe locul meu din celălalt capăt al cabinei şi mi-am prins centura de siguranță. Kael privea drept înainte, ținându-se strâns de volan.

— Te simți bine? l-am întrebat.

Au trecut câteva secunde, iar el a înghițit în sec.

— Dar tu? m-a întrebat el, fără să se uite la mine.

— Mda. Erai atât de îngrijorat de centura mea, că aproape ne-ai omorât.

I-am atins mâna şi mi-am dat seama cât de tare strângea volanul.

— Kael, i-am rostit numele cu blândețe, ca atunci când îl trezeam dimineața şi nu ştia pe ce lume se află.

I-am văzut acum aceeaşi expresie.

— Kael, e-n ordine. Sunt OK. Amândoi suntem OK. Vrei să tragem pe dreapta?

Nu spunea nimic. M-am întins peste mormanul de hârtii şi geantă şi i-am aşezat mâna pe picior. L-am strâns uşor prin materialul pantalonilor.

— Trage pe dreapta.

Nu mai era o întrebare. Îmi era clar că nu-şi revenise.

— Kael.

Am ridicat mâna.

— O să-ți ating fața, l-am anunțat, neştiind cum va reacționa.

Trupul meu urma să mă trădeze dacă aveam de gând s-o țin din sperietură în sperietură. El a dat încet din cap, iar eu mi-am pus uşor palma peste obrazul lui, mângâindu-i uşor pielea fierbinte. Am ținut-o acolo şi i-am trecut încet degetul mare peste firele de barbă de pe maxilar.

A oprit pe marginea străzii înainte să fiu nevoită să-i rostesc din nou numele. Respira întretăiat, cu o răsuflare panicată. Mă bucuram că eram alături de el, atât de aproape, uitând discursurile pe care mi le ţinusem în fiecare dimineaţă şi noapte, încercând să păstrez distanţa. Ar fi trebuit să ştiu că e imposibil să stau departe de el.

— E-n ordine, am zis din nou, cuprinzându-i talia.

— Karina.

Respira zgomotos şi rapid, ca şi cum ar fi urcat în goană nişte scări. M-am aplecat şi am îngenuncheat pe scaun, cu trupul răsucit spre al lui.

— Suntem în regulă. Uită-te.

Mi-am frecat nasul de al lui şi ochii lui şi-au recăpătat concentrarea. Arăta ca un băieţel, nu ca un veteran de război. Nu ca un bărbat. Mi s-a topit inima. Îmi venea să-i spun că mă-ndrăgosteam de el, că tot ce avea de făcut era să-mi explice ce se-ntâmplase, fără minciuni şi fără omisiuni. Aveam atâtea de vorbit.

Acum însă voiam doar să-l liniştesc. Începea să-şi revină — el ştia din ce anume. Se întorcea la mine.

Mi-am apropiat trupul de al lui.

— Stai să dau hârtiile astea la o parte, am zis şi le-am strâns în ordine.

Deasupra lor era un dosar militar, cu steaua tipică a Armatei pe el. Kael a încremenit lângă mine. Am simţit schimbarea în aerul din jurul nostru când mi-am dat seama ce scrie pe formular. Maşinile treceau pe lângă noi pe şosea, dar nu-mi păsa. Voiam să fie calm, să poată respira.

— Ale cui sunt formularele astea de înrolare? am întrebat, curioasă ca întotdeauna. Credeai că-ncerci să scapi?

Nu mă puteam abţine. Am deschis dosarul. Atunci Kael a întins braţul, încercând să mi-l smulgă din mâini.

— Nu-mi vine să cred că vrei să te înrolezi din nou, după tot ce ai...

Şi apoi am citit numele de pe prima pagină.

AUSTIN TYLER FISCHER

Capitolul șaptezeci

Acum era rândul lui Kael să-mi rostească numele. Rândul lui Kael să mă aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

— Karina. Karina, a spus. Ascultă-mă, Karina. Există o expli...

Cuvintele lui nu erau decât o bolboroseală. Îmi distingeam numele, dar nimic mai mult. De-abia îmi mai simţeam trupul.

— Ce e asta, Kael? am reuşit să spun în cele din urmă.

Camioneta era parcată pe banda de urgenţă, dar mie mi se părea că atârnă pe marginea unei stânci abrupte.

Când nu mi-a răspuns, am scos un ţipăt. N-aveam timp de pierdut cu argumentele şi cu scuzele lui. Aveam dovada sub ochi.

— DE CE E CHESTIA ASTA... DE CE E CHESTIA ASTA ÎN MAŞINA TA?

Am trântit dosarul pe locul gol dintre noi. O camionetă ne-a claxonat şi Kael a băgat în viteză.

— Nu plecăm de-aici până când nu-mi spui ce-e asta şi de ce e la tine în maşină!

Eu eram un amestec de emoții: teamă, furie, dezgust, dispreț. El era o statuie de marmură — frumoasă, dar rece.

S-a auzit alarma telefonului. Cele douăzeci de minute expiraseră. Trecuseră doar douăzeci de minute? Austin chiar se înrolase în armată? Și Kael știa? Și, mai ales... ce rol avea în povestea asta?

— Răspunde-mi sau nu mai vorbi cu mine niciodată, i-am zis, scotocind în geantă după telefon.

Ratasem un apel de la un număr local pe care nu l-am recunoscut, dar nimic altceva. Am căutat numele lui Austin și capul mi se învârtea atât de iute, încât totul era o ceață când am încercat să-i scriu un mesaj. L-am sunat, dar nu mi-a răspuns.

— Tu l-ai convins, nu-i așa? m-am răstit la Kael. Ai făcut asta ca să mă rănești! am țipat.

— Am făcut asta pentru că are nevoie de disciplină. Am făcut-o pentru că trebuie să înceteze să-și bată joc de viața lui.

— O, Doamne! Ești incredibil! Atât de departe vrei să duci chestia asta împotriva tatei? Îi trimiți singurul fiu la război?

Simțeam că mi se face rău. Am încercat să cobor geamul, dar n-am găsit butonul. M-am întins spre mânerul de la portieră, iar Kael a încercat să mă atingă. M-am smucit.

— Să nu-ndrăznești! Să nu cumva să îndrăznești să pui mâna pe mine!

Aproape am căzut din Bronco.

— Pleacă de aici. Pleacă dracului de-aici.

Lacrimile îmi udau fața și părul mi se lipise de obrajii uzi.

— Pleacă! am strigat, fără să-mi pese că e întuneric sau că voi rămâne singură pe marginea drumului.

Îmi doream doar să fiu cât mai departe de el.

Și, desigur, pentru că universul mă ura, în clipa în care am atins pământul cu tălpile și am urlat la el să se care, cerul a început să plângă, acoperindu-mă cu lacrimi grele de ploaie, din cap până-n picioare.

Mulțumiri

Asta e acea parte ciudată a cărţii în care eu mă prefac că am câştigat un Oscar şi enumăr primii oameni care-mi trec prin cap, aşa că aveţi răbdare cu mine, ca să le pot oferi acestor persoane un pic din ceea ce merită.

Flavia Viotti, agent extraordinar — Eşti o adevărată luptătoare, munceşti atât de mult şi eşti una dintre cele mai bune mame pe care le cunosc. Sunt atât de onorată că te-am întâlnit şi de-abia aştept să colaborăm şi pe viitor. Ai muncit din greu la cartea asta şi lucrul ăsta înseamnă mult pentru mine.

Erin Gross — Tu mă desăvârşeşti. Literalmente. Mulţumesc că ai fost mâna mea dreaptă, mâna mea stângă, creierul, braţele etc. Eşti cea mai bună şi împreună cucerim lumea. Eşti atât de inovativă şi munceşti şi când dormi. Îmi eşti atât de dragă.

Jen Watson zisă și Jenny from the block — Tu! Ești prietena mea pe viață și am trăit atâtea aventuri împreună, legate de muncă sau mai degrabă nu, hahaha. De-abia le aștept pe următoarele.

Ruth Clampett — Tu ești cea care ne ajută cu meditația. Grația și bunătatea ta sunt două lucruri fără de care nu mai pot trăi.

Erika — Tu ești cea care mă sprijină mereu și cariera mea nu ar fi existat fără influența ta asupra vieții și cuvintelor mele. Mulțumesc că-mi ești un mentor grozav și o femeie pe care o admir.

Kristen Dwyer — Asta este cea de-a zecea noastră carte împreună! Cuuuum. Ești minunată și de-abia o aștept pe cea de-a 11-a, a 12-a, a 99-a.

Brenda Copeland — Ce om grozav de echipă ești! Mă bucur că faci parte din echipa mea și te-ai descurcat de minune cu prima carte haotică, pregătește-te pentru următoarea <3

Tuturor editurilor mele din toată lumea, editorilor, echipei de vânzări, ilustratorilor, tuturor celor care au contribuit la realizarea visului meu, vă mulțumesc!! Timpul și dedicarea voastră nu vor trece neobservate.